

การสร้างบทเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อสอนเรื่องเสียงเน้นหนัก
(stress) จังหวะ (rhythm) และระดับเสียงสูงต่ำ
(intonation) สำหรับผู้แรกเรียน

ปริญญานิพนธ์

ของ

ทิพย์ อุกฤษ
หอสมุดกลาง
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

สิงหาคม 2518

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตได้พิจารณาปัญหานี้จนบัดนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้.

ส/ค ทวีศักดิ์ เสรีรัฐ ประธาน

จรัส ศักดิ์ศรี กรรมการ

สิงหาคม ๒๕๑๔

ประกาศคุณูปการ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้สำเร็จลงได้ด้วยดี เนื่องจากผู้เขียนได้รับความกรุณาและความช่วยเหลือจากผู้ทรงคุณวุฒิหลายท่าน โดยเฉพาะอาจารย์ที่ปรึกษาประจำตัวผู้เขียนคือ อาจารย์สุโร พงษ์ทองเจริญ และอาจารย์จริย สุวดีถิ ซึ่งได้กรุณาแนะนำในการวางแผนวิจัย แนวแนวความคิดต่างๆตลอดจนตรวจแก้ไขปริิชาานิพนธ์ฉบับนี้ให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี นอกจากนี้ รองศาสตราจารย์ปราณี ชนะชนันท์ อาจารย์สุพัฒน์ โสคติทัต ยังได้กรุณาอนุญาตให้ใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษาตั้งแต่ต้นจนจบการทดลอง อาจารย์ ดร. พจน์ สะเพียรชัย ได้กรุณาให้คำแนะนำในเรื่องสถิติ ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ทุกท่านมาอย่างสูง

นอกจากนี้ ผู้เขียนยังได้รับความกรุณาจากอาจารย์มาเปรี๊ยะ สุนทรจันทร์ อาจารย์ภาณุ บุญนาค ในการเก็บข้อมูลเป็นอย่างดี Mr. Michael N. Long ได้ช่วยตรวจแก้ไขทางคำภาษาและในการบันทึกเทป ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณไว้น โอกาสนี้ด้วย

ผู้เขียนขอขอบคุณ อาจารย์เชิดศักดิ์ โฆวาสินธุ์ ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำและตรวจแก้ไขปริิชาานิพนธ์ในคานสถิติ อาจารย์วรศักดิ์ สิริพิทุร อาจารย์เมตต์ แยม่วงษ์ ร้อยโท อาดิภรณ์ อนุมาศ และผู้ที่ไม่ได้กล่าวนามอีกหลายท่านที่ได้มีส่วนช่วยเหลืออย่างดียิ่ง

อนึ่ง อาจารย์สุโร พงษ์ทองเจริญ ได้เป็นกำลังใจสำคัญแก่ผู้เขียนตลอดมา ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงอีกครั้ง.

ทิพวัลย์ อุกฤษ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ความมุ่งหมายในการศึกษาครั้งนี้	9
สมมติฐานของการศึกษาครั้งนี้	9
ความสำคัญของการศึกษาครั้งนี้	9
ขอบเขตของการศึกษาครั้งนี้	10
คำนิยามศัพท์เฉพาะในการศึกษาครั้งนี้	10
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	12
งานวิจัยภายในประเทศ	12
งานวิจัยในต่างประเทศ	13
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้เรื่องการออกเสียงเน้นหนัก	
จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำของเด็ก	21
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการฝึกการออกเสียง	22
3 วิธีดำเนินการ	24
กลุ่มตัวอย่าง	24
เครื่องมือในการวิจัย	25
การดำเนินการทดลอง	27
การวิเคราะห์ข้อมูล	30
4 การวิเคราะห์ข้อมูล และผลการทดลอง	31
การเปรียบเทียบคะแนนการทดสอบครั้งแรก	32
การเปรียบเทียบคะแนนการทดสอบครั้งหลัง	32
การเปรียบเทียบคะแนนการทดสอบครั้งแรกกับคะแนนการทดสอบ	
ครั้งหลัง	34

การหาอัตราความผิดพลาดในการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ	36
5 บทย่อ สรุปผลการค้นคว้า อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	38
บทย่อ	38
สรุปผลการค้นคว้า	40
อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า	41
ข้อเสนอแนะ	47
ข้อเสนอแนะทางด้านการเรียนการสอน	47
ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาวิจัยต่อไป	48
บรรณานุกรม	49
ภาคผนวก	54
ภาคผนวก ก. บทเรียนเรื่องการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ สำหรับกลุ่มทดลอง	1
ภาคผนวก ข. บทเรียนปรกติ สำหรับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	60
ภาคผนวก ค. แบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียง เน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ	132

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	จำนวนกลุ่มตัวอย่างในการทดลอง แยกตามเพศ	24
2	ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของคะแนนการทดสอบการออกเสียง เน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ ของกลุ่มทดลองและ กลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองสอน	25
3	สถิติพื้นฐานและค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ	27
4	ความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และ ระดับเสียงสูงต่ำ ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม หลังการ ทดลองสอน	32
5	ความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงเน้นหนัก ระหว่างกลุ่ม ทดลองกับกลุ่มควบคุม	33
6	ความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ในการลงจังหวะ ระหว่างกลุ่มทดลอง กับกลุ่มควบคุม	33
7	ความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงสูงต่ำ ระหว่างกลุ่ม ทดลองกับกลุ่มควบคุม	34
8	ค่านัยสำคัญของคะแนนการทดสอบครั้งแรกกับคะแนนการทดสอบครั้ง หลัง ของนักเรียนในกลุ่มทดลอง	35
9	ค่านัยสำคัญของคะแนนการทดสอบครั้งแรกกับคะแนนการทดสอบครั้ง หลัง ของนักเรียนในกลุ่มควบคุม	36
10	อัตราความผิดพลาดในการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับ เสียงสูงต่ำ ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	37

ในปัจจุบัน นักภาษาศาสตร์ที่ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอนภาษาได้เห็นว่า สิ่งสำคัญในการเรียนภาษาคือ การฝึกทักษะทั้งสี่ อันได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนตามลำดับ ฟรีส์ (Fries, 1945:6-7) ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสอนภาษาไว้ว่า ไม่ว่าจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนจะเป็นไปเพื่อพัฒนาการของทักษะด้านใดในที่สุดก็ตามที่ การสอนที่ถูกต้องเหมาะสมเพื่อให้ได้มาซึ่งจุดประสงค์นั้น จะต้องเรียงตามลำดับด้วยการฝึกด้านการฟัง พูดก่อนเสมอ ทั้งนี้โดยถือว่าภาษาพูดคือภาษาแรกของมนุษย์ ดังนั้น การเรียนการสอนภาษาต้องใช้วิธีฝึกปากเปล่าเสียก่อน ศาสตราจารย์ ดร. กานดา (กานดา ณ ถลาง, 2514:25-38) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการสอนทักษะทั้งสี่ตามลำดับขั้นก่อนหลังไว้ว่า ลำดับขั้นของการสอนภาษาต่างประเทศที่ถูกต้องตามหลักที่สุดเป็นลำดับเดียวกับที่เด็กเรียนภาษาแม่ของตนเอง คือเริ่มจากฟัง - พูด - อ่าน - เขียน ... ลำดับการสอนบทเรียนจึงควรเป็นไปตามลำดับทักษะฟัง - พูด - อ่าน - เขียน ไม่ว่าจะเป็นขั้นเริ่มต้นหรือในขั้นสูงขึ้นไปของการเรียนภาษา

นอกจากนี้ ลาโด (Lado, 1964:50) ได้เน้นว่าการสอนภาษานั้นจะต้องสอนพูดก่อนสอนเขียน เพราะในภาษาเขียนไม่มีการขึ้นเสียงสูงต่ำ การเว้นจังหวะ และการลงเสียงเน้นหนักเหมือนในภาษาพูด ในการสอนภาษาถ้าสอนภาษาเขียนให้เด็กในขณะที่เด็กไม่ทันรู้จักภาษาพูดนั้นถือว่าไม่ถูกต้อง แม้จุดประสงค์จะเพียงเพื่อการอ่านก็ตาม เหตุที่ต้องสอนภาษาพูดก่อนภาษาเขียนนั้น เพราะเด็กมีพื้นฐานที่ดีในการพูดจะสามารถปรับปรุงความสามารถในการอ่านของตนในระดับสูงต่อไปด้วยตนเองโดยอาศัยความช่วยเหลือจากผู้อื่นเพียงเล็กน้อย พูลีย์ (Pooley, 1968:62) กล่าวว่า ความสามารถในการพูดจะเป็นรากฐานในการปรับปรุงความสามารถในการอ่านและการเขียนด้วย

จะเห็นได้ว่าทั้งนักการศึกษาและนักภาษาศาสตร์หลายท่านต่างกล่าวมาต่างก็มีความเห็นพ้องกันว่าในการเรียนการสอนภาษานั้นจำต้องเริ่มต้นด้วยการฝึกพูดก่อนเสมอ

อย่างไรก็ดี การสอนภาษาด้วยทักษะทั้งสี่นี้จะสอนแยกจากกันโดยเด็ดขาดก็หาไม่ แต่จะต้องให้สัมพันธ์กันไปอย่างเหมาะสม ทั้งนี้จะต้องยึดหลักว่า ภาษาพูดย่อมมาก่อนภาษาเขียนเสมอ การสอนจึงควรถือการออกเสียงเป็นอันดับแรกเพื่อให้ผู้เรียนได้ฟังและหัดออกเสียงเลียนแบบพูดตามจนเข้าใจเสียก่อน (กานดา สินชวนนท์, 2505: 104)

เกี่ยวกับเรื่องการออกเสียงนี้ ฟินอคชิอาโร (Finocchiaro, 1964:26) ได้แสดงความ

เห็นว่า ในการสอนภาษา ระบบเสียงของภาษานั้นควรจะได้รับความเอาใจใส่เป็นอันดับแรก เสียงในที่นี้มีไหมายถึงเสียงนั้นโดด ๆ (sounds in isolation) หากแต่ต้องเป็นเสียงในรูปประโยค ซึ่งมีระดับเสียงสูงต่ำ และจังหวะซึ่งเจ้าของภาษาใช้อยู่ สไตรเกอร์ (Strvker, 1969:2) ให้เหตุผลว่า ทั้งนี้เพราะประโยคเป็นรากฐานของการติดต่อสื่อสาร (communication) .

ครูจึงต้องเน้นความสำคัญในการสอนให้เด็กรู้จักใช้เสียงเน้นหนัก และระดับเสียงสูงต่ำของภาษาพูดที่อยู่ภายใต้ (underly) ภาษาเขียนที่เขาพบเห็น (Lofevre, 1964.28)

ลาโด (Lado, 1964-70) กล่าวสนับสนุนว่าแบบฝึกหัดการออกเสียงบทแรกไ้ขึ้นเรียนควร จะเกี่ยวกับเรื่องระดับเสียงสูงต่ำ และจังหวะ จังหวะจะรวมถึงเสียงเน้นหนัก (stress) ระยะเวลา (time) และการเกาะระยะ (juncture) การสอนการออกเสียงพยัญชนะและสระจะได้ผลดีต่อเมื่อ นำเอาพยัญชนะและสระนั้นมาสอนในรูปประโยคที่มีจังหวะและระดับเสียงสูงต่ำที่ถูกตองดีกว่าที่จะสอน พยัญชนะหรือสระนั้นโดด ๆ

เหตุผลของการที่ครูควรสอนเรื่องระดับเสียงสูงต่ำ จังหวะ และเสียงเน้นหนักเป็นสิ่งแรกแก่เด็ก เนื่องจากทุกครั้งที่มีการพูด จะต้องมีการใช้ระดับเสียงสูงต่ำชนิดใดชนิดหนึ่งเสมอ และความหมายของ ประโยคจะเปลี่ยนไปตามระดับเสียงสูงต่ำที่ใช้ (Bova, 1970:112) นอกจากนี้ในบรรดานิสัย ต่าง ๆ ในการออกเสียงภาษาแม่ เด็กจะเรียนรู้เสียเกี่ยวกับเรื่องระดับเสียงสูงต่ำ จังหวะ และ สำเนียง (accent) ได้เป็นอันดับแรกโดยไม่รู้สึกรู้ตัว และเมื่อได้เรียนรู้อย่างแท้จริงแล้ว ก็จะเป็น ความสามารถติดตัวตลอดไป (Wishon & O'Hare, 1968:29)

พงษ์ศรีและคณะ (Pongseri, 1968-69:3) มีความเห็นสอดคล้องกับวิษณและโอแฮร์ โดยกล่าวว่า เป็นที่น่าสนใจที่ได้สังเกตว่า นักภาษาศาสตร์หลายคนเชื่อว่าเสียงเน้นหนัก จังหวะ และ ระดับเสียงสูงต่ำของภาษาใดจะเป็นสิ่งแรกที่เด็กเรียนรู้ได้และเป็นสิ่งสุดท้ายที่จะเลือนหายไปในการที่ป่วยเป็นโรคทางสมอง (aphasia)

กูดชินสกี (Gudschinsky, 1967:53) กล่าวว่าทั้งจังหวะและระดับเสียงสูงต่ำเป็น หน่วยเสียง (phonemes) ที่มีความสำคัญที่สุดที่จะก่อให้เกิดความเข้าใจได้จึงเป็นสิ่งที่การสอนให้เด็กเป็นอันดับแรก

พิตแมน (Pittman, 1967:127) กล่าวว่าสรุปไว้อย่างน่าคิดว่า การสอนเสียงเน้นหนัก และระดับเสียงสูงต่ำอย่างถูกต้องควรจะเริ่มสอนในชั้นที่เด็กเริ่มเรียนภาษาอังกฤษ

จึงกล่าวสรุปได้ว่า นักภาษาศาสตร์หลายท่านมีความเห็นสอดคล้องกันว่า เรื่องเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ มีความสำคัญมากและควรจะเริ่มสอนในทันทีที่เด็กเริ่มเรียนภาษาอังกฤษ

จากประสบการณ์ของผู้เขียนในฐานะครูสอนภาษาอังกฤษ พบว่าเรื่องเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำนี้เป็นปัญหาแก่เด็กไทยในการเรียนภาษาอังกฤษมาก แต่เรื่องเหล่านี้ได้รับความสนใจและใส่ใจจากครูสอนภาษาอังกฤษน้อยที่สุด ครูส่วนใหญ่จะมุ่งฝึกแต่เสียงพยัญชนะและสระโคด ๆ โพลิตเซอร์ (Politzer, 1965:35) ก็กล่าววาระดับเสียงสูงต่ำของภาษาเป็นปัญหาที่ยากที่สุดในการเรียนภาษา ความคิดนี้ได้รับการสนับสนุนจากศาสตราจารย์ ดร.กานดา ณ ถาง (กานดา สินขานนท์, 2505 : 74) ว่าการสอนระดับเสียงสูงต่ำเป็นเรื่องที่ยากยิ่งสำหรับคนไทยที่เรียนภาษาอังกฤษ

หากพิจารณาถึงลักษณะของภาษาไทยและภาษาอังกฤษจะเห็นได้ว่าแตกต่างกันทั้งในเรื่องเสียง ศัพท์ และโครงสร้าง โดยเฉพาะในเรื่องเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ แทนจะกล่าวได้ว่าไม่มีในภาษาไทยเลย หรือมีในลักษณะที่แตกต่างออกไป เสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำจึงเป็นปัญหาแก่เด็กไทยที่เรียนภาษาอังกฤษมาก

เสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำในภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดมากจนเราไม่อาจจะกล่าวถึงเรื่องหนึ่งโดยไม่พูดถึงอีกเรื่องหนึ่งได้ (Strang, 1970:60) พิตแมน (Pittman, 1967:126) ย้ำว่า เรื่องเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำนี้ยากที่จะแยกจากกันได้ แต่ในฐานะที่เป็นครูเป็นการสมควรอย่างยิ่งที่เราจะต้องเข้าใจและสามารถแยกลักษณะทั้งสามได้ เพื่อว่าจะได้อธิบายให้นักเรียนฟังได้ถูกต้อง

เสียงเน้นหนักในภาษาอังกฤษแบ่งออกได้เป็นสองชนิดคือ เสียงเน้นหนักในคำ (Word Stress) และเสียงเน้นหนักในประโยค (Sentence Stress)

เสียงเน้นหนักในคำ คำทุก ๆ คำในภาษาอังกฤษจะมีเสียงเน้นหนักที่สุด (primary stress) อยู่หนึ่งแห่งไม่ว่าคำนั้นจะมีกี่พยางค์ก็ตาม ตัวอย่างเช่นในคำ sum, 'summer, sum 'mation. Su 're ต่างก็มี primary stress อยู่หนึ่งแห่ง ในบางกรณี primary stress มีความสำคัญในการบ่งบอกชนิดของคำ เช่นในคำ 'ex port ที่เป็นนามจะมี primary stress อยู่ที่ยพยางค์แรก แต่ถ้าเป็นกริยาจะมี primary stress อยู่ที่ยพยางค์ท้าย คือ ex 'port (Pongsri, 1968-69:5) นั่นคือเสียงเน้นหนักในภาษาอังกฤษเป็นหน่วยเสียง (phonemic) กล่าวคือ ถาลงเสียงเน้นหนักต่างไปจากธรรมชาติ หรือลงไม่ถูกต้องจะทำให้ความหมายเปลี่ยนไปหรือกลายเป็นคำที่ไม่มีความหมายเลย (Pike,

1960.8)

ส่วนเสียงเน้นหนักในประโยคนั้นอาจเลื่อนตำแหน่งได้ (สุโร พงษ์ทองเจริญ, 2505:13) ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความต้องการของผู้พูดที่จะเน้นคำใดในประโยค

การเน้นเสียงในประโยคแตกต่างจากการเน้นเสียงในคำ ตรงที่การเน้นเสียงในคำนั้นตายตัว (fixed) แต่การเน้นเสียงในประโยคไม่ตายตัว (non-fixed) เคลื่อนที่ไปได้ จะไปตกอยู่ในคำใดของประโยคก็ได้ แล้วแต่ผู้พูดต้องการจะย้ำความสำคัญของคำใดในประโยค (กานดา สินขวานนท์, 2505:73) ในภาษาอังกฤษนั้น เสียงเน้นหนักในประโยคมักจะตกลงบนพยางค์ที่ลงเสียงเน้นหนักตัวสุดท้าย (final stressed syllable) ของประโยค - แต่เสียงเน้นหนักในประโยคก็อาจจะเลื่อนจากคำหนึ่งไปอีกคำหนึ่งได้ในประโยค และความหมายก็จะเปลี่ยนไปด้วยในเวลาเสียงเน้นหนักเปลี่ยนที่ไป และการเปลี่ยนที่การลงเสียงหนักนี้ทำให้ระดับเสียงสูงต่ำเปลี่ยนไปด้วย (แวนโซออค, 1963:51)

เช่นในประโยค

He went to the movie.

ตามปรกติพยางค์ที่เป็นเสียงหนักคือพยางค์แรกในคำ movie แต่ถ้าจะตอบคำถามว่า Who went to the movie? เป็น

He went to the movie.

จะเห็นได้ว่าเสียงเน้นหนักในประโยคเคลื่อนมาอยู่ที่ 'He' ระดับเสียงก็เปลี่ยนไปคือ เสียง He ดังและสูงกว่า He ในประโยคแรก ในเมื่อ sentence stress เปลี่ยนที่จากพยางค์ต้นของคำ movie มาอยู่ที่ He intonation ในประโยคที่สองก็เปลี่ยนไปด้วย (กานดา สินขวานนท์, 2505:74) แต่อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าเสียงเน้นหนักในประโยคจะเคลื่อนไปอยู่ที่คำใด คำนั้นก็ยังคงมีเสียงเน้นหนักในคำเหมือนเดิม

วรุณ (วรุณ พันธุวงศ์, 1973:55-56) กล่าวว่า การเปลี่ยนเสียงเน้นหนักในประโยคไม่ได้ทำให้ความหมายเดิมของประโยคเปลี่ยน แต่จะทำให้ความหมายเพิ่มเติมแตกต่างกันออกไป เช่นในประโยค Joe walked home. ถาลงเสียงหนักที่สุดที่คำว่า Joe จะเพิ่มความหมายให้ประโยคเดิมว่า "โจเดินไปบ้าน ไม่ใช่คนอื่นนะ" ถ้าเปลี่ยนเสียงเน้นหนักที่สุดคำในประโยคข้างต้นนั้นไปอยู่ที่คำว่า walked จะเพิ่มความหมายให้ประโยคเดิมว่า "โจไม่ได้ขึ้นรถไปบ้านหรอกนะ แต่โจเดินไป"

× ✓ ส่วนเสียงเน้นหนักของคำในภาษาไทย ถ้าเป็นคำพยางค์เดียว เวลาพูดโดด ๆ ก็ลงเสียงเน้นหนัก

เช่น นิ่ง เค้น ส่วนคำหลายพยางค์โดยปรกติมักจะลงเสียงเน้นหนักที่พยางค์สุดท้าย เช่น การบ้าน อีสระ
เป็นต้น มีบางคำที่เป็นคำสองพยางค์ เราจะลงเสียงหนักทั้งสองพยางค์เช่น นาวิ โมตรี เป็นต้น แต่การ
ลงเสียงหนักเบาในภาษาไทยไม่ได้เป็นหน่วยเสียง (non-phonemic) เพราะถ้าแม่จะลงเสียงหนัก
ต่างจากธรรมชาติก็ไม่ทำให้ความหมายเปลี่ยนไป เช่น หน้า'ต่าง เน้นเสียงหนักที่พยางค์สุดท้าย แต่ถ้าพูดถึง
'หน้า'ต่าง หรือ 'หน้า'ต่าง ทั้งผู้พูดผู้ฟังก็เข้าใจเหมือนกันว่า หมายถึง "หน้าต่าง" (วรบุษ พันธ์พงศ์,
1973 :53-54) นั่นคือเสียงเน้นหนักในคำภาษาไทยไม่ตายตัวอย่างในภาษาอังกฤษ

X ✓ X เสียงเน้นหนักในคำจึงเป็นปัญหาสำหรับนักเรียนไทยที่เรียนภาษาอังกฤษ โดยนักเรียนจะมีแนว
โน้มที่จะออกเสียงเน้นหนักในคำภาษาอังกฤษที่พยางค์ท้ายอยู่เสมอ หรือออกเสียงเน้นหนักเท่ากันทุกพยางค์
ทั้งนี้เพราะนักเรียนได้ถ่ายทอด (transfer) นิสัยจากการเรียนภาษาไทยไปสู่การเรียนภาษาอังกฤษ
นั่นเอง คำที่ผู้เขียนมักจะได้ยินนักเรียนออกเสียงผิดเช่น *ta 'le *tea 'cher *mo 'ney เป็นต้น

X ✓ X ในภาษาไทยการเน้นเสียงหนักของคำในประโยคก็ช่วยทำให้ผู้ฟังเข้าใจดีขึ้นว่า ผู้พูดหมายความว่า
ถึงอะไร เช่นเดียวกับภาษาอังกฤษ แต่ในเวลาที่เราพูดตามปรกติเรารักจะออกเสียงเน้นหนักที่พยางค์เกือบทุก
พยางค์ในประโยค ซึ่งต่างกับประโยคในภาษาอังกฤษ เจ้าของภาษาจะไม่ลงเสียงเน้นหนักในพยางค์ทุก
พยางค์เวลาที่พูดตามปรกติ นอกจากนี้จะมีคำประเภทหนึ่งในภาษาอังกฤษได้แก่ คำการกระทำ (function
words) เช่น คำบุพบท เป็นต้น คำเหล่านี้จะไม่ได้รับเสียงเน้นหนักเลยในเวลาพูดตามปรกติ เจ้าของ
ภาษาจะใช้วิธีรวมคำเข้าด้วยกัน ซึ่งนับว่าเป็นปัญหาสำหรับนักเรียนไทยมากทั้งในการฟังและการพูด ในการ
ฟังเจ้าของภาษาพูด นักเรียนไทยจะไม่สามารถได้ยินทุกคำและมีความรู้สึกว่าผู้พูดพูดคำหลาย ๆ คำอยู่ใน
คำย่อ ปัญหานี้จะเห็นได้ชัดเจนในเวลาที่เราให้นักเรียนเขียนตามคำบอก (dictation) โดยใช้เสียงเจ้า
ของภาษา หรือครูไทยที่พูดด้วยความเร็วปรกติ (natural speed) นักเรียนจะเขียนได้เฉพาะคำ
ประเภท content words เช่นคำนาม คำกริยา เป็นส่วนใหญ่ ส่วนคำการกระทำนักเรียนจะเขียนได้น้อย
มากเนื่องจากจับคำไม่ได้ ส่วนในการพูดนักเรียนมักจะลงเสียงเน้นหนักที่พยางค์ทุกพยางค์ ซึ่งปัญหานี้
จะโยงไปถึงปัญหาเรื่องจังหวะในภาษาอังกฤษคงจะได้อีกกล่าวต่อไป

จังหวะ (rhythm) ในกระบวนการแตกต่างในการออกเสียงภาษาสองภาษา จังหวะเป็นสิ่งที่
ที่สังเกตได้ง่ายที่สุด สำหรับภาษาอังกฤษถ้าเราลงจังหวะในการออกเสียงผิดจะทำให้เกิดความเข้าใจผิด
ได้มากกว่าลักษณะ (feature) อื่น ๆ (Mackey, 1966:87)

อเบอร์ครอมบี้ (Abercrombie, 1965:17) ได้แบ่งภาษาไว้เป็นสองพวก โดยยึดจังหวะที่

เราพูดออกมาเป็นหลัก คือภาษาที่ใช้เสียงเน้นหนักเป็นเครื่องวัด (stress-timed language) กับภาษาที่ใช้พยางค์เป็นเครื่องวัด (syllable-timed language)

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้เสียงเน้นหนักเป็นเครื่องวัด กล่าวคือ จังหวะในการพูดขึ้นอยู่กับการเน้นเสียงหนักของคำในประโยค จังหวะแต่ละจังหวะในประโยคจะมีช่วงเวลาห่างเท่ากัน (equal intervals of time) โดยไม่คำนึงถึงจำนวนพยางค์ที่ไม่ได้รับการเน้นหนัก (Bright, 1970:187) กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ระยะเวลาของกลุ่มคำหนึ่ง ๆ ไม่จำเป็นต้องเป็นสัดส่วนกับจำนวนพยางค์ในแต่ละกลุ่ม ตัวอย่างเช่น ในการนับเลข 1 ถึง 6 แต่ละพยางค์จะได้รับเสียงเน้นหนัก ฉะนั้นการนับจะมีจังหวะที่สม่ำเสมอ ส่วนเลข 7 นั้นมีสองพยางค์ พยางค์แรกได้รับเสียงเน้นหนัก ส่วนพยางค์ที่สองไม่ได้รับเสียงเน้นหนัก แต่ทั้งสองพยางค์ก็ต้องใช้ระยะเวลาเท่ากันเลขตัวอื่น ๆ ที่มีพยางค์เดียว ฉะนั้น จากเลข 1 ถึง 10 จะมีสิบเอ็ดพยางค์ แต่มีจังหวะเพียงสิบจังหวะเท่านั้น (O'Connor, 1963:9)

ส่วนภาษาไทยเป็นภาษาที่ใช้พยางค์เป็นเครื่องวัด (วรรณข, 1973:59) กล่าวคือ ระยะเวลาของการออกเสียงแต่ละพยางค์จะเท่ากันหมด ระยะเวลาที่ใช้ในการพูด วลี หรือประโยคจะเป็นสัดส่วนกับจำนวนพยางค์ทั้งหมดที่มีอยู่ในวลีหรือประโยค (Lado, 1961:108)

เนื่องจากความแตกต่างดังกล่าว จังหวะจึงเป็นปัญหาสำหรับคนไทยมาก ประโยคภาษาอังกฤษเช่น There is an apple lying on the table. นักเรียนไทยจะออกเสียงว่า / 'อ๊ะ 'วีส 'วอน 'วอปเปิล 'ไลอิ้ง 'วอน อ้อ 'เทเบิล / โดยที่ทุกพยางค์จะมีเสียงเน้นหนักเท่ากันหมด ไม่มีการเชื่อมโยงเสียง (no linking sounds) และสระทุกตัวจะมี glottal stop / ʔ / นำหน้า การออกเสียงประโยคดังกล่าวจะเป็นที่สะดุดหูแก่เจ้าของภาษามาก (Court, 1972:284)

ระดับเสียงสูงต่ำ (intonation) ได้แก่เสียงขึ้น (rising) และเสียงลง (falling) ของระดับเสียง (pitch) ในประโยค ไนดา (Nida, 1957:117) กล่าวว่าระดับเสียงสูงต่ำเป็นลักษณะที่สำคัญที่สุดในการบ่งถึงความสามารถทางภาษา (language proficiency) เดลเลตเต (Delattre, 1972:150) เปรียบเทียบระดับเสียงสูงต่ำว่าเหมือนเครื่องแต่งรส (salt) ของประโยค หากไม่มีระดับเสียงสูงต่ำแล้ว ประโยคจะขาดรสชาติและขาดความสนใจจากผู้ฟัง (tasteless and colorless)

สไตรเกอร์ (Stryker, 1969:4) กล่าวว่า ถ้าเราพูดประโยคโดยใช้จังหวะและระดับ

เสียงสูงต่ำที่ถูกต้อง แม้ว่าจะออกเสียงพยัญชนะและสระไม่ถูกต้องตาม ความหมายของประโยคก็ยังเป็นที่เข้าใจได้ ตรงกันข้าม แม้เราจะออกเสียงพยัญชนะและสระอย่างถูกต้องแต่ลงจังหวะและออกเสียงสูงต่ำผิด อาจจะสื่อความหมายไม่ได้

โอคอนเนอร์ (O'Connor, 1963:5) มีความเห็นเช่นเดียวกับสไครเกอร์ โดยกล่าวว่า นักเรียนส่วนมากสามารถออกเสียงเดี่ยว ๆ (individual sounds) ในภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง แม้กระนั้นเจ้าของภาษาก็อาจจะเข้าใจคำพูดของเขาเหล่านั้นได้ ทั้งนี้เนื่องจากเขาใช้จังหวะและระดับเสียงสูงต่ำผิด

อาร์บัสตรองและวอร์ด (Ball, 1960:37) กล่าวว่าถ้าระดับเสียงสูงต่ำถูกต้อง เรื่องเสียงเน้นหนักไปสู่สำคัญเท่าใดเพราะผลก็ยังเป็นภาษาอังกฤษอยู่ แต่ถาลงเสียงเน้นหนักถูกต้อง หากระดับเสียงสูงต่ำผิด ผลก็คือไม่เป็นภาษาอังกฤษ

ระดับเสียงสูงต่ำมีความสำคัญมากในภาษาอังกฤษ และมีหน้าที่ (function) หลายประการ (Adams, 1969:13) เช่น

1. เป็นเครื่องหมายบอกขอบเขตของประโยค (sentence boundary)
2. เป็นเครื่องแสดงความแตกต่างโครงสร้างของประโยค (sentence structure)
3. เป็นเครื่องเชื่อมส่วนต่าง ๆ ของประโยค (to connect the parts of a sentence)
4. เพิ่มความหมายที่แสดงทัศนคติ (attitudinal meaning) ให้แก่ประโยค

ในบรรดาหน้าที่ของระดับเสียงสูงต่ำในภาษาอังกฤษ หน้าที่ที่สำคัญและถูกนำมาใช้มากที่สุดคือ หน้าที่ในการบอกความหมายที่แสดงทัศนคติหรือความรู้สึกของผู้พูด (Pike, 1956:23) ชูไบเจอร์ (Schubiger, 1958:5) ได้เน้นเช่นเดียวกันว่า หน้าที่สำคัญของระดับเสียงสูงต่ำคือแสดงทัศนคติของผู้พูด

ไพค์ (Pike, 1956:22) กล่าวว่า ตามปรกติแล้วคนเราจะนิยมใช้ปริยาไต่ตอบรุนแรงต่อความหมายที่แสดงโดยระดับเสียงสูงต่ำ (intonational meaning) มากกว่าความหมายประจำคำ (lexical meaning) ในเวลาที่สนทนากันผู้ฟังจะสนใจต่อทัศนคติของผู้พูดมากกว่าคำพูดของผู้พูด ถ้าผู้พูดใช้คำพูดถูกหากแต่มีรอยยิ้มทั้งสีหน้าและก่าเสียง คำพูดนั้นก็จะเป็นถ้อยคำสรรเสริญ (compliment) ไป ตรงกันข้ามหากผู้พูดใช้ถ้อยคำสรรเสริญแต่ก่าเสียงถูก (intonation of contempt) ผู้ฟังก็จะถือเป็นการถูกจริง ๆ

นอกจากนี้การใช้ระดับเสียงสูงต่ำผิดอาจจะเปลี่ยนประโยคข้อร้องที่สุภาพ (polite request) ให้กลายเป็นคำสั่งที่แข็งกระด้าง (brusque command) ได้ (Rivers, 1968:116)

ฉะนั้น การใช้ระดับเสียงสูงต่ำผิดจะเป็นเหตุให้เกิดความเข้าใจผิดในการสื่อความหมายได้มาก สำหรับในภาษาไทยนั้นก็มีระดับเสียงสูงต่ำเช่นกัน แต่เนื่องจากภาษาไทยเป็นภาษาที่มีวรรณยุกต์ (tone language) กล่าวคือทุก ๆ พยางค์ในภาษาไทยจะมีเสียงวรรณยุกต์กำกับ ฉะนั้น คำ ๆ เดียวกันในภาษาไทยจะไม่สามารถใช้ไ้ทั้งเสียงขึ้น (rising intonation) และเสียงลง (falling intonation) เหมือนอย่างคำในภาษาอังกฤษ เนื่องจากมีเสียงวรรณยุกต์กำกับอยู่แล้ว เช่นในคำว่า ตำรวจ เราจะไม่สามารถใช้เสียงขึ้นกับคำนี้ได้ ในเวลาที่คำนี้อยู่ในประโยคคำถามเหมือนอย่างคำ policeman ในภาษาอังกฤษ ในการแสดงประโยคคำถามในภาษาไทยเราใช้คำเติมตอนท้าย (grammatical particles) เช่นคำว่า หรือ ไหม เป็นต้น ฉะนั้น ระดับเสียงสูงต่ำในภาษาไทยจึงแตกต่างจากระดับเสียงสูงต่ำในภาษาอังกฤษ

ศาสตราจารย์ ดร.กานดา ณ ถลาง (กานดา สินขวานนท์, 2505:74) กล่าวว่า ระดับเสียงสูงต่ำในภาษาอังกฤษจึงเป็นปัญหาสำหรับนักเรียนไทยมาก เพราะภาษาเราไม่มีสิ่งที่เรียกว่า intonation อย่างในภาษาอังกฤษ ระดับเสียงขึ้นลง (pitch) ของภาษาไทยกำหนดตายตัวอยู่ที่แต่ละคำหรือพยางค์ อย่างที่เราเรียกว่า เสียงวรรณยุกต์ แต่ระดับเสียงของภาษาอังกฤษไม่ตายตัวอยู่ที่คำหรือพยางค์ เปลี่ยนแปรไปเรื่อยแต่เสียงเน้นในประโยค

คงได้กล่าวแล้วว่า เสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำมีความสัมพันธ์กันมาก กล่าวคือ ถ้าลงเสียงเน้นหนักคำในประโยคทางที่กันก็จะทำให้จังหวะและระดับเสียงสูงต่ำต่างไปควย เพราะการแบ่งจังหวะและการขึ้นเสียงสูงต่ำขึ้นอยู่กับการลงเสียงเน้นหนักคำในประโยค ฉะนั้น ถ้านักเรียนมีปัญหारेื่องเสียงเน้นหนักก็เป็นเหตุทำให้มีปัญหारेื่องจังหวะและระดับเสียงสูงต่ำควย

จากประมวลความข้างตน จะเห็นได้ว่า เสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำในภาษาอังกฤษมีความสำคัญและเป็นปัญหาแก่คนไทยในการเรียนภาษาอังกฤษอย่างสูง นอกจากมีครูสอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ยังให้ความสำคัญแก่เรื่องเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำน้อยมาก กล่าวคือมิได้เน้นถึงเรื่องเหล่านี้ขณะที่สอนจะมานั้นก็ต่อเมื่อนักเรียนอยู่ในระดับชั้นสูง ๆ เช่นระดับวิทยาลัยครู ซึ่งนักเรียนโค้นสัยที่ผิดเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้มาแล้วทำให้ต้องเสียเวลามากในการแก้ไข และยากที่จะแก้ไขควยกับอีกประการหนึ่งยังไม่ปรากฏว่ามีผู้ใดได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับเรื่องเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียง

สูงต่ำ ผู้เขียนจึงมีความสนใจที่จะทำการศึกษาวิจัย โดยสร้างบทเรียนเพื่อทดลองสอนเรื่องการออกเสียง เน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำสำหรับผู้เรียน เพราะพิจารณาเห็นว่า เป็นการสมควรที่จะวาง พื้นฐานเกี่ยวกับเรื่องเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำให้แก่ผู้เรียนตั้งแต่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

1. สร้างบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการสอนเรื่องเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำสำหรับผู้เรียน
2. เพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนเรื่องการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ ระหว่างกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการฝึกเป็นพิเศษในเรื่องการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ กับกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการเรียนธรรมดาโดยไม่มีการฝึกเป็นพิเศษในเรื่องการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ
3. เพื่อศึกษาว่าเรื่องใดในสามเรื่องนี้เป็นปัญหาแก่ผู้เรียนมากที่สุด

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. กลุ่มนักเรียนที่ได้รับการฝึกการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำเป็นพิเศษ มีแนวโน้มที่จะออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ ดีกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับการฝึกการออกเสียง เน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำเป็นพิเศษ
2. เสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำจะเป็นปัญหาแก่ผู้เรียนปาน ๆ กัน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าในเรื่องนี้ ผู้เขียนเห็นว่าผู้ที่ได้จะมีความสำคัญและเป็นประโยชน์คือ

1. จะทำให้ทราบว่า เป็นการสมควรหรือไม่ที่จะนำเรื่องเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ มาเริ่มสอนแก่ผู้เรียน
2. จะเป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงการสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษ
3. จะเป็นแนวทางในการอบรมครูสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาและระดับอื่น ๆ
4. จะเป็นแนวทางในการวิจัยเกี่ยวกับเรื่องเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะอยู่ในขอบข่ายของความมุ่งหมายและกระทำกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนประถมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2518 จำนวน 71 คน แบ่งเป็นกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม และกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม
2. การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มุ่งกระทำเฉพาะเรื่องการออกเสียงเนนหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำเท่านั้น
3. บทเรียนเพื่อสอนการออกเสียงเนนหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ ผู้เขียนได้จัดทำขึ้นเพื่อใช้ในการทดลองครั้งนี้โดยเฉพาะ

กำนิยามศัพท์เฉพาะในการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียน คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ประจำภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2518 ของโรงเรียนประถมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ซึ่งใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างคือกลุ่มทดลอง ทำเนิการสอนด้วยบทเรียนแบบปรกติควบคู่กับบทเรียนพิเศษที่ผู้เขียนสร้างขึ้นเพื่อฝึกการออกเสียงเนนหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ
2. ครู คือผู้เขียนซึ่งจะทำเนิการสอนด้วยตนเอง แก่นักเรียนทั้งสองกลุ่ม โดยมีจำนวนชั่วโมงสอนเท่ากัน ภายในขอบเขตของเนื้อหาที่เท่ากัน
3. บทเรียนพิเศษ คือบทเรียนเพื่อฝึกการออกเสียงเนนหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ ซึ่งผู้เขียนได้จัดทำขึ้นใช้ในการทดลองครั้งนี้เท่านั้น
4. การสอนกลุ่มทดลอง ผู้เขียนจะใช้บทเรียนปรกติควบคู่กับบทเรียนพิเศษที่ผู้เขียนจัดทำขึ้นเพื่อฝึกการออกเสียงเนนหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ ผู้เขียนจะสอนบทเรียนพิเศษให้แกกลุ่มทดลองตอนต้นชั่วโมง ครั้งละประมาณ 10-13 นาที ก่อนการสอนบทเรียนแบบปรกติ ในการสอนจะมีการเน้นให้นักเรียนเห็นว่าคำ ๆ นั้น มีเสียงเนนหนักที่วางค้ใด ประโยคนั้นมีเสียงเนนหนักที่คำใดในประโยค และใช้ระดับเสียงสูงต่ำอย่างไร เป็นต้น ต่อจากนั้นผู้เขียนจะสอนด้วยบทเรียนปรกติเช่นเดียวกับกลุ่มควบคุมทุกประการ
5. การสอนตามปรกติ คือการสอนของผู้เขียนต่อกลุ่มควบคุม ไม่มีการเน้นและไม่มีการฝึกในการ

การออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำเป็นพิเศษ แต่ในขณะที่สอนครูจะออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำอย่างถูกต้อง และมีการแก้ไขให้นักเรียนทุกครั้งที่นักเรียนออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำผิด

6. เสียงเน้นหนัก (stress) คือการคงเสียงหนัก-เบา ในคำและในประโยคภาษาอังกฤษ

7. จังหวะ (rhythm) คือการหยุดเว้นระยะเป็นช่วง ๆ ในการพูดหรือประโยคภาษาอังกฤษ

8. ระดับเสียงสูงต่ำ (intonation) คือระดับเสียงขึ้น-ลงในภาษาอังกฤษ

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยภายในประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวกับภาษาอังกฤษในประเทศไทยที่ได้กระทำไปนั้น ส่วนใหญ่วิจัยเน้นหนักไปทางด้านปัญหาในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นต่าง ๆ การเปรียบเทียบการสอนแบบต่าง ๆ การสำรวจสถานะของครูสอนภาษาอังกฤษของโรงเรียนในระดับต่าง ๆ การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในระดับต่างกัน ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน หรือความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน เป็นต้น ส่วนงานวิจัยเกี่ยวกับทักษะในด้านการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ ยังไม่เคยมีผู้ใดทำการวิจัยมาก่อนเลย

งานวิจัยทางภาษาศาสตร์ที่เกี่ยวกับทักษะในการพูดเท่าที่ปรากฏจะกระทำเกี่ยวกับการออกเสียงพยัญชนะ และสระ เท่านั้น

งานวิจัยที่ควรแก่การศึกษาและกล่าวถึง แม้จะไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำโดยตรง ได้แก่งานวิจัยของควาร์ตัน วองวิกัยการ

ควาร์ตัน (ถาวรัน วองวิกัยการ, 2515:36) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเข้าใจภาษาอังกฤษ กับความสามารถในการแสดงออกทางภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 3 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก จากวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร และปทุมวัน จำนวน 51 คน ผลการวิจัยสรุปได้เป็นข้อ ๆ ดังนี้

1. ความสามารถในการเข้าใจภาษาอังกฤษ กับความสามารถในการแสดงออกทางภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์กันสูงมาก คือค่าสหสัมพันธ์สูงถึง .755 และจากกลุ่มตัวอย่างนี้ นิสิตมีแนวโน้มว่า มีความสามารถทางด้านการรับรู้และเข้าใจสูงกว่าความสามารถทางด้านการแสดงออก

2. ทักษะแต่ละคู่มีความสัมพันธ์แก่กันสูง ค่าสหสัมพันธ์ของทักษะแต่ละคู่เป็นดังนี้

ทักษะ	ค่าสหสัมพันธ์
ทักษะการฟังกับทักษะการอ่าน	.507
ทักษะการฟังกับทักษะการพูด	.585
ทักษะการฟังกับทักษะการเขียน	.665

ทักษะ	ค่าสัมพันธ
ทักษะการพูดกับทักษะการอ่าน	.618
ทักษะการชูกกับทักษะการเขียน	.599
ทักษะการเขียนกับทักษะการอ่าน	.552

3. จากกลุ่มตัวอย่างนี้มีแนวโน้มว่า โดยเฉลี่ยแล้วนิสิตมีความสามารถในการฟังสูงสุด รองลงมาคือด้านการอ่าน และการเขียน ที่สำคัญคือด้านการพูด

จากงานวิจัยที่อ้างถึงกล่าว จะเห็นได้ว่านักเรียนยังมีทักษะในการพูดต่ำมาก

งานวิจัยในทางประเทศ

งานวิจัยในทางประเทศได้ริเริ่มมานานก่อนการวิจัยในประเทศไทย และกระทำกันกว้างขวางกว่าในประเทศไทย เบลค และ อมาโต (Blake and Amato, 1967:261) กล่าวว่า งานวิจัยในด้านการพูดยังได้รับความสนใจน้อยที่สุด จากการสำรวจผลงานการวิจัยในวารสารการศึกษาในรอบ 5 ปีที่แล้ว พบว่างานวิจัยเกี่ยวกับการพูด (oral language) เกือบจะไม่มีเลย โรบินสัน (Robinson, 1973:192) ก็กล่าวว่า การวิจัยเกี่ยวกับการพูดของนักเรียนมีน้อยมาก

งานวิจัยที่เกี่ยวกับการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำส่วนใหญ่ผู้วิจัยจะทำการศึกษาไปในด้านกลศาสตร์ (acoustic phonetics) โดยใช้เครื่องมือทางวิทยาศาสตร์ อาทิ Sound Spectrograph, Mimograph และ Oscilloscope เป็นต้น เช่นการสำรวจกระสวนระดับเสียงสูงต่ำ (intonation patterns) ของภาษาอังกฤษในอเมริกา (American English Intonation) ซึ่งเริ่มในปี ค.ศ.1942 โดยไพค์ (Pike, 1942:1) การสำรวจลักษณะของระดับเสียงสูงต่ำของภาษาอังกฤษในออสเตรเลีย (Australian English) ซึ่งทำการสำรวจโดยแอดัมส์ เมื่อปี ค.ศ.1969 (Adams, 1969:1) ส่วนการวิจัยที่เกี่ยวกับการทดลองสอนเรื่องเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำโดยตรงเท่าที่ผู้เขียนได้พยายามทำการศึกษาค้นคว้ามาได้ มีดังต่อไปนี้

แอลเวอร์ส (Ahlers, 1971:207-A) ได้ทำการศึกษาดังผลของการสอนเรื่องระดับเสียงสูงต่ำที่มีต่อความเข้าใจในการอ่าน จุดมุ่งหมายของการวิจัยเพื่อศึกษาว่า การสอนเพื่อปรับปรุงทักษะ

ด้านการออกเสียงระดับเสียงสูงต่ำในการอ่านจะทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจ (reading comprehension) สูงขึ้นหรือไม่ และเพื่อศึกษาว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกในโปรแกรมนี้จะ มีคะแนนสูงขึ้นในเรื่องระดับเสียงสูงต่ำในการอ่านออกเสียงมากกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกหรือไม่

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาเป็นนักเรียนเกรดหนึ่งจำนวน 210 คน กลุ่มทดลองจะได้รับการฝึกเป็นพิเศษในเรื่องระดับเสียงสูงต่ำควบคู่ไปกับการสอนอ่านตามปกติ บทเรียนในการสอนครั้งนี้ประกอบด้วยบทเรียน 30 บท สอนโดยครูที่สอนประจำเป็นเวลา 10 สัปดาห์ ๆ ละ 3 วัน ส่วนกลุ่มควบคุมเรียนการอ่านตามปกติ

เมื่อระยะเวลาของการทดลองสิ้นสุดลง นักเรียนทั้งสองกลุ่มต่างได้รับการทดสอบการอ่านเพื่อความเข้าใจ โดยใช้ Gates MacGinitie Reading Test, Primary A., Form 1

ในเวลาเดียวกัน ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบปากเปล่าในเรื่องระดับเสียงสูงต่ำแก่นักเรียนจำนวน 60 คน โดยให้นักเรียนอ่านพยางค์ที่เลือกไว้ ผู้วิจัยทำการบันทึกเทปไว้ และนำมาตรวจสอบโดยผู้ตัดสินที่มีคุณสมบัติครบตามที่ต้องการ (qualified judges) จำนวน 3 คน โดยให้คะแนนตามที่นักเรียนออกเสียงสูงต่ำ เสียงเน้นหนัก ระดับเสียง (pitch) และการเว้นจังหวะ (terminal juncture) ถูกต้อง ต่อจากนั้นนำผลที่ได้มาคำนวณทางสถิติ

ผลของการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในการอ่านเพื่อความเข้าใจ แต่กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความแตกต่างกันในเรื่องระดับเสียงสูงต่ำในการอ่านออกเสียงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเพื่อใช้ t-test ทดสอบแต่ละหน่วย (element) ของระดับเสียงสูงต่ำ คือ ระดับเสียงสูงต่ำ เสียงเน้นหนัก และการเว้นจังหวะ ปรากฏว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกจะมีคะแนนสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกในทุก ๆ หน่วย

มีนส์ (Means, 1970:4689-A) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ระดับเสียงสูงต่ำในการอ่านออกเสียงและความเข้าใจในการอ่าน โดยเฉพาะเป็นการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ระดับเสียงสูงต่ำ เสียงเน้นหนัก การเว้นจังหวะที่มีต่อการอ่านออกเสียงกับความเข้าใจในการอ่านออกเสียงและการอ่านในใจ

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรดสามจำนวน 60 คน ข้อมูลของระดับเสียงสูงต่ำได้มาโดยให้นักเรียนอ่านออกเสียงลงในเทป แล้วให้ผู้ตัดสินซึ่งได้รับการฝึกมาจำนวน 4 คนเป็นผู้ตรวจ ผู้ตัดสินจะบันทึกข้อผิดพลาดในการใช้ระดับเสียง เสียงเน้นหนัก และการหยุด (pause) ของนักเรียนไว้

คะแนนความเข้าใจในการอ่านออกเสียงและการอ่านในใจ ได้มาจากการทดสอบนักเรียนด้วย

Gilmore Oral Reading Test

ผลการวิจัยมีดังนี้คือ

1. นักเรียนที่ใช้กระสวยระดับเสียงสูงต่ำในการอ่านออกเสียงผิดเป็นจำนวนน้อยจะมีความเข้าใจในการอ่านออกเสียงและอ่านในใจดีกว่านักเรียนซึ่งใช้กระสวยระดับเสียงสูงต่ำในการอ่านออกเสียงผิดเป็นจำนวนมาก

2. นักเรียนแต่ละคนจะมีความสามารถในการใช้แต่ละหน่วยของระดับเสียงสูงต่ำปาน ๆ กัน

3. สหสัมพันธ์ระหว่างระดับเสียงกับการเว้นระยะมีค่า .900

4. สหสัมพันธ์ระหว่างเสียงเน้นหนัก และการหยุดมีค่า .903

วาร์ดาเนียน (Vardanian, 1964:109-117) ได้ทำการทดลองสอนระดับเสียงสูงต่ำโดยใช้ Oscilloscope วัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อศึกษาว่าเราสามารถใช่ fundamental frequency extractor (หรือเรียกว่าเครื่องวัดระดับเสียง pitch meter) เป็นอุปกรณ์ช่วยสอนในห้องปฏิบัติการทางภาษาได้หรือไม่

สมมติฐานของการทดลองครั้งนี้คือ การที่ผู้เรียนได้เห็นภาพเส้นแสดงระดับเสียงสูงต่ำในการพูด จะทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการเรียนระดับเสียงสูงต่ำในภาษาอังกฤษสูงขึ้น นอกจากนี้ยังเชื่อว่า fundamental frequency extractor จะทำให้ผู้เรียนสามารถเลียนแบบระดับเสียงสูงต่ำของเจ้าของภาษาได้ถูกต้องขึ้นเท่า ๆ กับสามารถจะใช้ระดับเสียงสูงต่ำของกระสวยประกอบต่าง ๆ ได้ถูกต้องในเวลาพูด

การทดลองได้กระทำในห้องปฏิบัติการภาษาศาสตร์ของมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียกลุ่มตัวอย่างคือ ชาวบราซิล 10 คน ซึ่งไปศึกษาอยู่ในสหรัฐอเมริกาเป็นเวลา 2 เดือน กลุ่มตัวอย่างมาจากเมืองเดียวกันในบราซิล พูดภาษาปอร์ตุเกสเป็นภาษาแรกและพูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง เรียนภาษาอังกฤษมาแล้ว 2 เดือน - 5 ปี อายุระหว่าง 23 - 41 ปี

กลุ่มตัวอย่างจะถูกแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ทั้งสองกลุ่มจะได้ฟังระดับเสียงสูงต่ำที่พูดโดยเจ้าของภาษาจากเทปบันทึกเสียง ผู้เรียนจะเลียนแบบและพูดตามขณะที่ฟัง กลุ่มทดลองจะได้ใช้ fundamental frequency extractor ส่วนกลุ่มควบคุมไม่ได้อาศัย

ผู้เรียนแต่ละคนจะได้รับการฝึกพูดเป็นรายบุคคล 5 ครั้ง ๆ ละ 10 นาที ทุกวันอังคารและพฤหัสบดี

เป็นเวลา 3 สัปดาห์ ผู้เรียนจะได้รับการทดสอบครั้งแรก (Pre-test) ก่อนการฝึกและรับการทดสอบเพื่อจบการฝึก (Final-test) อีกครั้ง ทดสอบประกอบด้วยการสุ่มระดับเสียงสูงต่ำต่าง ๆ จากกระแสน้ำในเวลาที่ฝึกซึ่งมีทั้งหมด 6 กระแสน้ำ แบบทดสอบจะมีประโยคทั้งหมด 24 ประโยค

ในการฝึกและทดสอบจะใช้เทปบันทึกเสียงซึ่งอัดเสียงเจ้าของภาษา 1 คน โดยกลุ่มทดลองจะมี fundamental frequency extractor ช่วย เครื่องนี้จะเปลี่ยนคลื่นเสียงให้ปรากฏเป็นเส้นภาพบนจอของ Oscilloscope

แบบทดสอบจะแบ่งเป็น 2 ตอน ๆ ละ 12 ประโยค ตอนที่ 1 กลุ่มตัวอย่างจะอ่านประโยคทั้ง 12 ประโยคจากกระดาษคำตอบ โดยจะไม่ได้รับการช่วยเหลือใด ๆ เกี่ยวกับระดับเสียงสูงต่ำของประโยค ตอนที่ 2 กลุ่มตัวอย่างจะไต่ฟังเจ้าของภาษาพูดประโยคจากเทป กลุ่มตัวอย่างพูดตามโดยไม่เห็นรูปประโยค ระหว่างการฝึก กลุ่มทดลองจะไต่ฟังระดับเสียงสูงต่ำจากเทปและดูเส้นแสดงระดับเสียงสูงต่ำจาก Oscilloscope ครูจะพูดทวนประโยคเหล่านี้และอธิบายความหมายขณะที่ภาพประโยคยังปรากฏบนจอ ผู้เรียนจะพูดประโยคนั้นตามและไต่เปรียบเทียบระดับเสียงสูงต่ำของคนที่ปรากฏบนจอกับของเจ้าของภาษา ส่วนกลุ่มควบคุมก็ได้รับการฝึกเช่นเดียวกับกลุ่มทดลองทุกประการ นอกจากว่าไม่มีการใช้ fundamental frequency extractor เท่านั้น

ผลการทดลอง

ในการทดสอบสมมติฐานที่ว่า การได้เห็นภาพของระดับเสียงสูงต่ำจาก Oscilloscope จะทำให้ความสามารถในการพูดระดับเสียงสูงต่ำในภาษาอังกฤษถูกของเพิ่มขึ้น ผู้วิจัยได้นำคะแนนจาก Final test ของตอนที่ 1 ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมาเปรียบเทียบได้ก้างต่อไปนี้ กลุ่มทดลอง $\bar{X} = 5.4$, $S = 3.7$ กลุ่มควบคุม $\bar{X} = 6.2$, $S = 2.7$ ค่า $t = .23$ โดยไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าทั้งสองกลุ่มไม่มีความแตกต่างกัน

ในการทดสอบสมมติฐานที่ว่า fundamental frequency extractor จะทำให้ผู้เรียนสามารถเดิบนามระดับเสียงสูงต่ำของเจ้าของภาษาได้ถูกต้องมากกว่า ผู้วิจัยได้นำผลจาก Pre-test และ Final test ตอนที่ 2 มาเปรียบเทียบ กลุ่มทดลองมี $\bar{X} = 2$, $S = 5.2$ กลุ่มควบคุม $\bar{X} = 3.8$, $S = 6.16$ ค่า $t = .3$ โดยไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าทั้งสองกลุ่มไม่มีความแตกต่างกัน

ในการทดสอบสมมติฐานที่ว่า fundamental frequency extractor จะสามารถทำให้ผู้

เรียนใช้ระดับเสียงสูงต่ำที่ถูกทอ้งในกระสวนประโยคต่าง ๆ กันเวลาพูดผู้วิจัยได้นำผลจาก Pre-test และ Final-test ตอนที่ 1 มาเปรียบเทียบกลุ่มทดลองมี $\bar{X} = 1.6$, $S = 1.8$ กลุ่มควบคุมมี $\bar{X} = 3.3$, $S = 4.1$ ค่า $t = .52$ โดยไม่มีความสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผู้วิจัยได้กล่าวอภิปรายไว้ในตอนสรุปว่า เหตุที่ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกันโดยไม่มีนัยสำคัญทางสถิตินั้น อาจเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างน้อยไปและเวลาฝึกมีระยะสั้น อย่างไรก็ตาม ผู้เรียนทุกคนมีผลการเรียนเรื่องระดับเสียงสูงต่ำที่ชี้แจงเรื่องการทดลอง

กียส์ (Deyes, 1971:31-37) ได้ทำการทดสอบในห้องปฏิบัติการภาษาเพื่อศึกษาว่านักเรียนมีความสามารถในการพูดได้กี่ประโยค หลังจากที่ผู้วิจัยได้ทำการสอนนักเรียนประถมศึกษาเป็นเวลา 8 สัปดาห์ ผู้วิจัยต้องการทดสอบความสามารถในการฟังและพูด ซึ่งโดยทั่วไปจะใช้วิธีสัมภาษณ์นักเรียน แต่ผู้วิจัยไม่เห็นด้วยกับวิธีนี้โดยให้เหตุผลว่าเป็นอัตนัยเกินไป ผู้วิจัยต้องการให้นักเรียนทุกคนได้ใช้แบบทดสอบฉบับเดียวกันหมดเพื่อจะได้สามารถนำมาผลมาเปรียบเทียบกันได้ จึงได้ทำการทดสอบโดยแบ่งข้อทดสอบเป็น 3 ตอนคือ

1. minimal pairs สำหรับทดสอบหน่วยเสียง
2. การเล่าเรื่องใหม่ (story reproduction)
3. การสนทนา (conversation)

ตอนที่ 1 ให้นักเรียนแต่งประโยคจากคำ 6 คู่ที่เป็นเสียงตรงข้าม (contrastive sounds) ที่กำหนดให้ เช่น "จงแต่งประโยคด้วยคำว่า feel และ fill" เป็นต้น

ตอนที่ 2 เป็นบทสนทนาที่นักเรียนคุ้นเคย จุดประสงค์คือทดสอบเสียงเน้นหนักและระดับเสียงสูงต่ำ ครูจะให้นักเรียนดูภาพ 6 ภาพที่ละภาพ ครูจะให้นักเรียนฟังว่าคนในแต่ละภาพพูดอะไรบ้าง แล้วให้นักเรียนดูภาพอีกครั้งหนึ่งพร้อมทั้งพูดบทสนทนาที่นักเรียนคิดว่าจะสามารถเข้ากับภาพได้

ตอนที่ 3 นักเรียนจะต้องตอบคำถาม 30 คำถามเกี่ยวกับประเทศ งานของนักเรียน และอื่น ๆ หลังจากถามแต่ละคำถามจะมีคำถามนอกวงแก่นักเรียนจะมีเวลาพูดนานเท่าไร จุดประสงค์เพื่อวัดความเข้าใจและการใช้โครงสร้างประโยคในสถานการณ์ที่เป็นจริง (natural situation)

คำศัพท์ที่ใช้ทั้ง 3 ตอนเหมาะสมกับระดับชั้นนักเรียน

ข้อสังเกตทางภาษาศาสตร์จากการทดลองของกียส์

ตอนที่ 1 ไม่มีความเที่ยงตรง เพราะไม่สามารถวัดสิ่งที่ต้องการวัดได้ จุดประสงค์คือต้องการ

ทดสอบการออกเสียง แต่ในคำสั่งจะมีคำนั้นปนอยู่ด้วย นักเรียนอาจจำได้

ตอนที่ 2 ประโยคที่ครูพูดให้นักเรียนฟังระหว่างการแสดงภาพครั้งที่ 1 มีผลต่อความเที่ยงตรงของข้อทดสอบ นอกจากนี้ แนวว่าประโยคที่จะอยู่ในรูปของการสนทนาแต่นักเรียนจำนวนมากได้พูดการสนทนาทำนองบรรยายความ (narration) ซึ่งทำให้จำกัดระดับเสียงสูงต่ำลงไปอีก

ตอนที่ 3 ปัญหาคือนักเรียนไม่สนใจสังเกตนอกเวลา จึงตอบไปเรื่อย ๆ ทำให้ฟังคำถามต่อไปไม่ทัน

การตรวจแบบทดสอบ

ตอนที่ 1 การตรวจปีความเป็นปรียบมาก คือออกเสียงผิดหรือถูกเท่านั้น

ตอนที่ 2 เกี่ยวกับระดับเสียงสูงต่ำ ไล่ทำกระดาษตรวจคำตอบดังนี้คือ

นักเรียน X

	จำนวนระดับเสียงสูงต่ำ ในคำตอบของนักเรียน	จำนวนระดับเสียงสูงต่ำ ที่ถูกต้อง
ภาพที่ 1	4	1
ภาพที่ 2	3	1
เวลา		
รวมคะแนน	24	8 ~ 33%

ตอนที่ 3 ตรวจได้ยากมากเนื่องจากมีองค์ประกอบทางภาษาที่จะต้องคำนึงถึงหลายอย่าง เช่น ศัพท์ โครงสร้าง ไวยากรณ์ ผู้วิจัยจึงได้วิธี "speed accuracy" ของ W.F. Mackey ช่วยพิจารณาในแง่ความเป็นปรียบ ความเชื่อมั่น "จะความเที่ยงตรงของข้อสอบแล้วจะเห็นว่า ข้อทดสอบดังกล่าวยังใช้ไม่ได้ ผู้วิจัยจึงได้ทำการปรับปรุงข้อทดสอบและทำการทดสอบอีกเป็นครั้งที่สอง ดังนี้

ตอนที่ 1 ครูจะอ่านเรื่องสั้น ๆ ให้นักเรียนฟัง 2 ครั้ง แล้วให้นักเรียนตอบคำถาม 10 คำถาม ในส่วนที่เป็นการทดสอบการจำเสียง (sound recognition) นักเรียนจะมีกระดาษคำตอบที่มีประโยค

อยู่ 20 ประโยค คำสั่งจะให้นักเรียนกาเครื่องหมายประโยคที่นักเรียนคิดว่าเหมือนกับประโยคที่ได้ยิน ส่วนการทดสอบการออกเสียง (sound production) นักเรียนจะแต่งประโยคจากคำที่กำหนดให้ ในกรณีนี้จะทำให้จัดการจำคำออกไปได้ และเป็นการทดสอบความสามารถในการพูดมากกว่าเป็นการอ่าน

ในตอนที่เป็นระดับเสียงสูงค่า ครูจะฉายภาพทั้ง 6 ภาพ พร้อมทั้งทสนทนาบนจอ นักเรียนเพียงแต่อ่านทสนทนา

ผู้วิจัยได้ทำการปรับปรุงข้อทดสอบและทำการทดสอบอีกครั้งที่สาม และหากความเชื่อมั่นของข้อทดสอบได้ .62 สหสัมพันธ์ระหว่างตอนที่ 1-4 และ 5 มีค่า .7 ผู้วิจัยได้สรุปไว้ในตอนท้ายว่า แบบทดสอบนี้ยังต้องมีการปรับปรุงอีก

แบร์รี (Barry, 1971:43-47) ได้จัดหลักสูตรการสอนเพื่อการแก้ไขการออกเสียง (Remedial Pronunciation Practice) แก่เด็กเรียนเยอรมันที่เรียนภาษาอังกฤษ วัตถุประสงค์ของวิชาวิทยาศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยแอมเบิร์ก ก็เพื่อฝึกครูให้มีการออกเสียงที่ถูกต่องที่สุดเท่าที่จะเป็นได้ ทั้งนี้เพราะครูเห็นแบบ (model) ที่มีอิทธิพลต่อนักเรียนที่สุดในการออกเสียง

การสอนภาคทฤษฎีจัดขึ้นสัปดาห์ละ 1 ชั่วโมง โดยพยายามที่จะให้สัมพันธ์กับปัญหาในการออกเสียงของนักเรียนให้มากที่สุด การกล่าวถึงทฤษฎีสัทศาสตร์ (theory of phonetics) แต่เพียงอย่างเดียวไม่ทำให้การสอนใดผล หากครูเฝ้าข้อผิดพลาดหรือจุดอ่อนของนักเรียนเป็นทางนำไปสู่ทฤษฎี โดยครูจะบันทึกเสียงพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนและเปิดให้เด็กเรียนฟังติดตามด้วยเสียงพูดที่ถูกต่อง แล้วจึงมีการอธิบายทางทฤษฎีประกอบโดยยึดปฏิกิริยาโต้ตอบ (reaction) จากนักเรียนเป็นเกณฑ์ วิธีการสอนทฤษฎีสัทศาสตร์ดังกล่าวทำให้จัดปัญหาที่เกิดขึ้นแก่ครูสอนภาษาโดยทั่วไปว่า ทฤษฎีสัทศาสตร์ไม่มีความจำเป็นต่อการสอนภาษา

การสอนภาคปฏิบัติ จัดขึ้นสัปดาห์ละ 1 ชั่วโมง (บังคับ) และชั่วโมงเลือกอีก 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ การสอนภาคปฏิบัติจะกระทำในห้องปฏิบัติการทางภาษา หลังจากได้เรียนในชั่วโมงภาคทฤษฎีแล้วนักเรียนแต่ละคนจะได้รับทราบที่ผิดที่ตนควรจะเอาใจใส่จะแก้ไข ต่อจากนั้นนักเรียนก็จะทำการฝึกฝนตนเองในห้องปฏิบัติการทางภาษาซึ่งมีเทปบันทึกเสียงของวิชาตลอดหลักสูตรเตรียมไว้ให้พร้อม ครูวิทยนาที่คอยฟังและให้คำแนะนำแก่นักเรียน มีข้อบังคับที่นักเรียนต้องปฏิบัติตามคือ ประการที่หนึ่งนักเรียนจะต้องฝึกแต่ละเรื่องไปตามลำดับชั้น ประการที่สอง นักเรียนจะต้องไม่ฝึกดวงหน้า การเรียนทางทฤษฎีไป การฝึกนั้นจะฝึกทั้ง segmental และ suprasegmental phonemes

ลำดับชั้นของการฝึก suprasegmental phonemes โดยปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักเรียนเป็นเกณฑ์ดังต่อไปนี้คือ

1. เสียงเน้นหนักในคำ (Word accent)
2. เสียงเน้นหนักในประโยค (Sentence stress)
3. คำที่ไม่เน้นหนัก (Weak forms)
4. การเชื่อมโยงเสียง (Linking)

ในการสอนภาษาอังกฤษจะคงเข้าใจถึงความแตกต่างระหว่างภาษาพูดและภาษาเขียนเป็นอย่างดี ทั้งนี้เพราะว่า รูปแบบ (model) ที่ถูกต้องเป็นธรรมชาติและคงที่ (consistent) เป็นสิ่งสำคัญต่อนักเรียนมาก ดังนั้น ในการสอนครั้งนี้ภาษาเขียนจะเขียนในรูปภาษาพูดโดยใช้สัญลักษณ์ของอเบอร์-กรอมมี

ผู้วิจัยได้สรุปว่า จากการนำเอาทฤษฎีจิตศาสตร์มาสอนให้แก่ นักเรียนครูโดยอาศัยปัญหาการออกเสียงของนักเรียนเป็นหลักนี้ เชื่อว่านักเรียนครูในอนาคตจะสามารถออกเสียงได้ถูกต้อง และเห็นความสำคัญของวิชาจิตศาสตร์ว่าเป็นเรื่องช่วยให้การสอนภาษาอังกฤษดีขึ้น

กรีนเบิร์ก (Greenberg, 1969:4964-A) ได้ทำการทดลองเพื่อศึกษาเรื่องความแตกต่างของระดับเสียงสูงต่ำของภาษาอังกฤษในอเมริกา (An Experimental Study of Certain Intonation Contrasts in American English)

บทเริ่มต้นของการศึกษานี้ได้อภิปรายถึงความยุ่งยากและความลำบากของเรื่องระดับเสียงสูงต่ำในการที่จะศึกษากายใต้สถานการณ์ควบคุม (controlled fashion) ผู้วิจัยได้อภิปรายถึงผลงานการทดลองของ Bolinger, Fry และคนอื่น ๆ

การวิจัยครั้งนี้เพื่อจะศึกษาถึงรูปแบบของระดับเสียงสูงต่ำ (intonational model) โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง 12 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มหนึ่งเป็นนักเรียนชายหญิงระดับปริญญาโทที่มีความรู้ทางภาษาศาสตร์ ภาษาอังกฤษ และการพูด (speech) อีกกลุ่มหนึ่งเป็นนักเรียนชายหญิงระดับปริญญาตรีที่มีอายุใกล้เคียงกับกลุ่มแรก แต่ไม่มีความรู้ในเรื่องต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้น

กลุ่มตัวอย่างทั้ง 12 คน จะพูดระดับเสียงสูงต่ำในลักษณะที่ต่างกันของคำว่า yes, ridiculous และประโยค Were they black? ผู้วิจัยได้นำผลที่ได้มาเปิดให้ผู้ฟัง 50 คน ฟัง ราชทั้งผู้พูดทั้ง 12 คนควย เพื่อนำความเห็นของระดับเสียงสูงต่ำ โดยมีตัวบังคับให้เลือก ในผู้ฟังทั้ง 50 คนเลือก

ผลการวิจัยการแจกแจงชนิดของระดับเสียงสูงต่ำตามลักษณะโครงสร้าง (syntactic categories) จำแนกออกเป็น 8 ชนิด ได้แก่ ประโยคบอกเล่า การถามซ้ำ คำถามประเภท yes - no ส่วนของประโยคที่ยังพูดไม่จบ คำถามชนิดมี or ส่วนที่เน้นและไม่เน้น ซึ่งผลครั้งนี้ ผู้พูดทั้ง 12 คน ต่างประสบความสำเร็จในการสื่อความหมายต่าง ๆ ชนิดกัน โดยใช้ระดับเสียงสูงต่ำได้

ผลการวิจัยการแจกแจงชนิดของระดับเสียงสูงต่ำตามลักษณะอารมณ์ (emotional categories) จำแนกออกเป็น 5 ชนิด ได้แก่ แสดงความเบื่อหน่าย/ความสนใจ อารมณ์ปกติ/โกรธ อารมณ์โกรธ/การระงับความโกรธ ซึ่งผลครั้งนี้ ผู้พูดทั้ง 12 คน ต่างประสบความสำเร็จเกินที่คาดหวังไว้

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้เรื่องการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำของเด็ก

เกี่ยวกับความสามารถในการเรียนรู้เรื่องการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำของเด็ก ได้มีผู้ให้ความสนใจในหลายท่าน ดังต่อไปนี้

แครอล (Carroll, 1963 : 1060) กล่าวว่า เขาเชื่อว่านักเรียนที่มีอายุน้อยจะสามารถเรียนรู้และมีสำเนียงเหมือนเจ้าของภาษาได้ดีกว่านักเรียนที่มีอายุมาก

ทั้งนี้ ฟินอคคิอาโร (Finocchiaro, 1964 : 4) ให้เหตุผลว่า เพราะเด็กจะไม่พยายามวิเคราะห์ภาษาเหมือนผู้ใหญ่ เขาจะไม่เปรียบเทียบสิ่งที่เขาได้ยินหรือพูดในภาษาใหม่กับภาษาของเขา ฉะนั้น วัยเด็กจึงเป็นวัยที่ดีที่สุดที่จะเริ่มทบทวนสิ่งที่ได้และถูกต้องทั้งหลาย

สโคเวล (Scovel, 1969 : 245) กล่าวว่า ถ้าสิ่งแวดล้อมถูกต้องเหมาะสม เด็กจะสามารถเรียนรู้และพูดภาษาที่สองได้โดยมีสำเนียงเหมือนเจ้าของภาษาที่สุดในขณะที่ผู้ใหญ่ไม่สามารถทำได้ แม้ว่าผู้ใหญ่จะมีความสามารถในการเรียนรู้ศัพท์ กฎเกณฑ์ไวยากรณ์ และสำนวนต่าง ๆ ได้ดีกว่า แต่ผู้ใหญ่จะไม่สามารถกำจัดสำเนียงที่แปร่งออกไปได้

ไนคา (Nida, 1957 : 31) กล่าวว่า คนส่วนใหญ่มักจะเข้าใจว่า เขาไม่สามารถจะฟังระดับเสียงสูงต่ำของภาษาหนึ่งได้จนกว่าเขาจะสามารถเข้าใจความหมายของคำศัพท์ต่าง ๆ เสียก่อน ซึ่งเป็นความเข้าใจผิดอย่างยิ่ง เพราะที่จริงแล้ว คนเราสามารถจะฟังการเปลี่ยนแปลงของระดับเสียงได้โดยที่ไม่จำเป็นต้องฟังคำนั้น ๆ ไนคา ย้ำว่า การสอนให้เด็กรู้จักฟังและแยกแยะระดับเสียงสูงต่ำจึงควรกระทำตั้งแต่วันแรกที่เริ่มสอนภาษา ทั้งนี้เพราะระดับเสียงสูงต่ำของภาษาใหม่เป็นสิ่งที่แรกที่เด็กจะ

สังเกตได้ ฉะนั้น เด็กจึงสามารถเรียนรู้และใช้ระดับเสียงสูงต่ำที่ถูกตองได้อย่างไม่มีทางหลักเลียง

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการฝึกการออกเสียง

ทวอคเคิล (Wishon & O' Hare, 1968 : 25-34) กล่าวว่า การฝึกปากเปล่าเป็นทุกสิ่งทุกอย่างในระยะเริ่มต้นของการเรียนภาษา ครูสอนภาษาในระดับเริ่มต้นจึงมีหน้าที่ต้องสอนให้นักเรียนพูดอย่างถูกต้อง

ทวอคเคิล ให้เหตุผลของการสร้างนิสัยที่ดีให้กับนักเรียนว่า มีผลเสีย 2 ประการคือ ประการแรก นักเรียนจะยิ่งเพิ่มข้อผิดพลาดนั้นต่อไปอีก ประการที่สอง นักเรียนจะต้องเสียเวลาต่อมาในภายหลังในการแก้ปัญหานี้ก่อนที่นักเรียนจะเรียนสิ่งที่ถูกตองได้

นอกจากนี้ เขายังกล่าวว่า ในการฝึกปากเปล่านั้น ครูจะต้องให้นักเรียนฝึกพูดภาษาที่สมจริงเป็นธรรมชาติ (real language) ตามปกติพยางค์จะมีความหมายมากกว่าหน่วยเสียง ถ้าจะมีความหมายมากกว่าพยางค์ วลีจะมีความหมายมากกว่าคำ ประโยคจะมีความหมายมากกว่าวลี แต่ในการใช้ภาษาที่สมจริงนั้น บางครั้งความหมายของประโยคอาจจะปรากฏในรูปของวลีหรือเป็นคำ ๆ เดียวก็ได้ ในการให้นักเรียนฝึกพูด การจะฝึกลักษณะสำคัญ 2 ประการคือ ประการแรก ให้นักเรียนได้ฝึกการต่อเนื่องของหน่วยเสียง เพราะความสามารถในการออกเสียงเดียว ๆ ไม่มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาเลย ประการที่สอง ให้นักเรียนได้ฝึกทำนองเสียง (melody) จังหวะ และสำเนียงของภาษาที่นักเรียนกำลังเรียนจากตัวภาษาที่แท้จริงเท่านั้น

เลฟเว (Lefevre, 1964 : 28) กล่าวว่า การสอนภาษาต้องอยู่ในรูปของประโยคเท่านั้น

พิตแมน (Pittman, 1967 : 32-34) มีความเห็นเช่นเดียวกับเลฟเว เขากล่าวว่า การสอนภาษาต้องอยู่ในรูปประโยค มีข้อเสนอเป็นคำ ๆ หากแต่ต้องนำคำเหล่านั้นมาสอนในบริบท (in context) นั่นคือ ต้องสอนเป็นประโยคนั้นเอง

วอดเคน (Vodden, 1966 : 250) กล่าวว่า เป็นการไปสมควรอย่างยิ่งที่ครูจะออกเสียงคำโดด ๆ ให้นักเรียนฟังเป็นครั้งแรกเมื่อเริ่มต้นเรียนภาษา

โฮเดค (Hodek, 1967 : 67) มีความเห็นเช่นเดียวกับวอดเคน โดยกล่าวว่า เมื่อเริ่มต้นเรียนภาษา นักเรียนควรได้ฝึกพูดประโยคที่สมบูรณ์ เสียงหรือคำที่มีพยางค์เดียวที่ไม่มีความหมาย

ทั้งหลายไปควรมานำมาเกี่ยวข้องกับคียบเลย

บรูคส์ (Brooks, 1960 : 145) กล่าวว่า การฝึกภาษาในรูปของบทสนทนาจะให้ผลดีที่สุดแก่นักเรียนในระยะเริ่มต้น เพราะบทสนทนาจะครอบคลุมการใช้ทักษะในการฟังและพูด และทุก ๆ หน่วยของระบบเสียงจะปรากฏซ้ำ ๆ โดยเฉพาะ suprasegmental phonemes ซึ่งถือเป็นเรื่องที่ยากที่สุดสำหรับผู้เรียน นอกจากนี้ยังทำให้การเรียนภาษามีความหมายยิ่งขึ้น

ลาโด (Lado, 1964 : 62) กล่าวว่า ข้อดีของการใช้บทสนทนาในการสอนภาษา คือ นักเรียนจะได้ฝึกพูดอย่างมีความหมายในสถานการณ์ต่าง ๆ

ฮิวเบเนอร์ (Huebener, 1965 : 33) กล่าวว่า การใช้บทสนทนาจะให้ผลดีเป็นพิเศษในระดับเริ่มต้นของการเรียนภาษา เพราะผู้เรียนจะถูกนำเข้าสู่สถานการณ์ที่เป็นธรรมชาติและน่าสนใจที่สุด

วิธีดำเนินการ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้เขียนได้ดำเนินการเป็นขั้น ๆ ดังต่อไปนี้คือ

1. เลือกกลุ่มตัวอย่างเพื่อใช้ในการทดลอง
2. สร้างแบบทดสอบเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัย
3. ดำเนินการทดลอง
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการทดลองครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2518 ของโรงเรียนประณสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำนวน 71 คน รายละเอียดของกลุ่มตัวอย่างแสดงได้ดังตาราง 1

ตาราง 1 จำนวนกลุ่มตัวอย่างในการทดลอง จำแนกตามเพศ

กลุ่มตัวอย่าง	ชาย	หญิง	รวม
กลุ่มทดลอง	23	12	35
กลุ่มควบคุม	23	13	36
รวม	46	25	71

การแบ่งกลุ่มตัวอย่าง

ในการแบ่งกลุ่มตัวอย่างในการทดลองครั้งนี้ ผู้เขียนใช้วิธีการสุ่ม และก่อนทำการทดลองผู้เขียน

ไต่ทดสอบพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำที่ผู้เขียนได้สร้างขึ้นเพื่อเป็นเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ทำการทดสอบ แล้วนำมาหาค่าคะแนนเฉลี่ยและทดสอบความแตกต่างโดยใช้ t-test ผลปรากฏดังแสดงไว้ในตาราง 2

ตาราง 2 ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยของคะแนนการทดสอบการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการทดลองสอน

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2	S	$S_{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}$	t
กลุ่มทดลอง	33	7.2121	5.5611	2.3582	.8831	1.1210
กลุ่มควบคุม	36	6.2222	22.0062	4.6911		

จากตาราง 2 จะเห็นว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความสามารถในการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งแสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มเป็นตัวแทนที่มาจากประชากรเดียวกัน

ในการตัดสินใจว่า กลุ่มใดในทั้งสองกลุ่มจะเป็นกลุ่มทดลอง (Experimental group) และกลุ่มใดเป็นกลุ่มควบคุม (Control group) นั้น ใช้วิธีสุ่มด้วยการจับฉลาก

เครื่องมือในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ แบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

- ตอนที่ 1 เป็นแบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการออกเสียงเน้นหนักในคำ จำนวน 15 ข้อ
- ตอนที่ 2 เป็นแบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการออกเสียงเน้นหนักในประโยคและการลงจังหวะ จำนวน 15 ข้อ

ตอนที่ 3 เป็นแบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการออกเสียงสูงต่ำ จำนวน 15 ข้อ

การทดสอบกระทำ 2 ครั้ง ครั้งที่ 1 ทดสอบก่อนทำการทดลองคอน (pre-test) ครั้งที่ 2 เมื่อเสร็จสิ้นการทดลองคอน (post-test)

ในการสร้างแบบทดสอบ ผู้เขียนได้ดำเนินการดังต่อไปนี้

1. ศึกษาวิธีสร้างแบบทดสอบ ผู้เขียนได้ศึกษาจากหนังสือ Testing English as a Second Language (Harris, 1969 . 151 po.) Language Testing (Lado, 1961 : 39-13) เทคนิคการวัดผล (ชวาล แพทย์กุล, 2508 : 104-341)

2. เลือกเนื้อหาจากหลักสูตร หนังสือแบบเรียน และบทเรียนที่ผู้เขียนสร้างขึ้น

3. สร้างแบบทดสอบขึ้นจากหลักเกณฑ์ที่ได้จากการศึกษาในข้อ 1 และ 2 เป็นแบบทดสอบชนิดให้นักเรียนพูดตอบลงในเทปบันทึกเสียงในห้องปฏิบัติการทางภาษา (Language Laboratory) จำนวน 45 ข้อ (แสดงไว้ในภาคผนวก ก.)

4. หลังจากสร้างแบบทดสอบเสร็จแล้ว ผู้เขียนได้นำแบบทดสอบดังกล่าวไปปรึกษาอาจารย์ชาวต่างประเทศเพื่อตรวจแก้ไข แล้วจึงนำไปให้คณะกรรมการที่ปรึกษาตรวจแก้ไขอีกครั้งหนึ่ง จากนั้น จึงนำแบบทดสอบไปบันทึกเสียงลงเทปโดยผู้เขียนเป็นผู้พูดเอง และมีอาจารย์ชาวต่างประเทศเป็นผู้ตรวจความถูกต้องแม่นยำในการออกเสียง ผู้เขียนได้นำแบบทดสอบไปให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ฝึกการศึกษา 2517 จำนวน 9 คน ได้ทดลองทำเป็นรายบุคคลโดยใช้เครื่องบันทึกเสียง (portable tape-recorder) ทั้งนี้เพื่อทดสอบความชัดเจนของคำสั่งและระยะเวลาที่หยุดเว้น (pause) เพื่อให้ นักเรียนพูดตอบลงในเทปว่าเหมาะสมเพียงใด

5. การหาความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบ ผู้เขียนได้นำแบบทดสอบทั้ง 3 ตอน มาคำนวณหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบด้วยสูตรของคูเคอร์-ริชาร์ดสัน (ลวัน สายยศ, 2515 : 178) ผลปรากฏดังแสดงไว้ในตาราง 3

ตาราง 3 สถิติพื้นฐานและค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

แบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียง	N (จำนวนขอ)	$\bar{Y}$	S^2	S	r_{tt}
เน้นหนัก	15	9.6812	7.2607	2.6946	.5649
จังหวะ	15	7.3623	9.5064	3.0832	.6489
ระดับเสียงสูงต่ำ	15	7.1884	8.9645	2.9941	.6240
รวม 3 ตอน	45	24.1449	58.1819	7.6277	.8260

จากตาราง 3 จะเห็นว่าแบบทดสอบแต่ละตอนมีค่าความเชื่อมั่นอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างสูง คือ .56 , .65 และ .62 ตามลำดับ และแบบทดสอบรวมทั้งฉบับมีค่าความเชื่อมั่นอยู่ในเกณฑ์สูงคือ .83 ซึ่งหมายความว่าแบบทดสอบชุดนี้จะใช้คะแนนหรือข้อมูลที่ได้เชื่อถือได้พอสมควร

การดำเนินการทดลอง

1. การเตรียมตัวก่อนการทดลองสอน ผู้เขียนได้เตรียมตัวดังนี้

ก. ศึกษาหลักสูตรประโยคประถมศึกษาตอนปลายของกระทรวงศึกษาธิการ เพื่อทราบความมุ่งหมายของหลักสูตร

ข. ศึกษาหนังสือแบบเรียน คือ The Oxford English Course for Thailand Book I

ค. ศึกษาคู่มือครู

ง. ศึกษาหนังสือต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับบทเรียนเรื่องเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ เช่นหนังสือ Living English Speech (Allen, 1961 : 196 pp.) Stress, Rhythm and Intonation (O'Connor, 1963 : 63 pp.) Better English Pronunciation (O'Connor, 1972 : 114-166.) An English Intonation Reader (Lee, 1960 : 123 pp.) เป็นต้น

จ. เมื่อศึกษาเนื้อหาต่าง ๆ ตามรายการข้างบนนี้แล้ว ผู้เขียนได้จัดทำโครงการสอนระยะยาวเป็นเวลา 1 เดือนครึ่ง

ฉ. จัดทำโครงการสอนบทเรียนแต่ละบทโดยละเอียด ทั้งบทเรียนปรกติของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง จำนวน 30 บทเรียน และบทเรียนของกลุ่มทดลอง จำนวน 30 บทเรียน รวมทั้งจัดทำอุปกรณ์การสอนด้วย

2. การดำเนินการทดลองสอน ผู้เขียนเป็นผู้สอนกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มด้วยตนเอง ในภาคต้นของปีการศึกษา 2518 โดยสอนเนื้อหาของบทเรียนปรกติของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมเหมือนกัน ใช้เวลาสอนเท่ากัน และวิธีการสอนอย่างเดียวกัน แต่แตกต่างกันที่กลุ่มทดลองจะมีฝึกเกี่ยวกับการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำเป็นพิเศษ และได้รับการเน้นในเรื่องทั้งสามในเวลาฝึก กล่าวคือ ครูจะชี้ให้นักเรียนเห็นว่า คำใดมีเสียงเน้นหนักที่พยางค์ใด ประโยคใดมีเสียงเน้นหนักที่คำใด และมีระดับเสียงสูงต่ำอย่างไร ส่วนกลุ่มควบคุมไม่มีฝึกเกี่ยวกับเรื่องเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำเป็นพิเศษ แต่จะได้รับการแก้ไขจากครูทุกครั้งที่นักเรียนออกเสียงเหล่านี้ผิดในเวลาเรียนบทเรียนปรกติ

3. ระยะเวลาที่ทำการทดลองสอน ใช้เวลาสอนกลุ่มละ 5 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ รวมระยะเวลาทั้งหมดในการทดลองสอนกลุ่มละ 33 ชั่วโมง โดยเริ่มสอนตั้งแต่โรงเรียนเปิดภาคเรียน คือวันพุธที่ 11 มิถุนายน 2518 ถึงวันอังคารที่ 29 กรกฎาคม 2518

ระยะเวลาที่ใช้ในการสอนการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำแก่กลุ่มทดลองครั้งละ 10-13 นาที ทุกวันก่อนทำการสอนบทเรียนปรกติ กลุ่มทดลองจะทำแบบฝึกหัดในการเขียน (writing exercise) บางส่วนเป็นการบ้าน ในขณะที่กลุ่มควบคุมจะทำแบบฝึกหัดในการเขียนในชั่วโมงเรียนได้ เนื่องจากกลุ่มควบคุมจะมีเวลาเหลือครั้งละ 10-13 นาที

4. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองสอน

ก. บทเรียนปรกติสำหรับกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง เป็นไปตามหลักสูตรประโยคประถมศึกษาตอนปลายของกระทรวงศึกษาธิการ และตามหนังสือแบบเรียน The Oxford English Course for Thailand Book I (แสดงไว้ในภาคผนวก ข.)

ข. บทเรียนสำหรับกลุ่มทดลอง (แสดงไว้ในภาคผนวก ก.) ประกอบด้วย

1. คำเพื่อฝึกการออกเสียงเน้นหนักในคำ (word stress) ซึ่งเป็นคำศัพท์จากหนังสือแบบเรียน และคำศัพท์ที่ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมจะต้องเรียนร่วมกัน

2. ประโยคหรือบทสนทนา เพื่อฝึกการออกเสียงเน้นหนักในประโยคและการลงจังหวะ (sentence stress and rhythm) ทั้งประโยคและบทสนทนาประกอบด้วยคำศัพท์และโครงสร้างที่ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมจะต้องเรียนร่วมกัน

3. ประโยคหรือบทสนทนาเพื่อฝึกการออกเสียงสูงต่ำ (intonation) ทั้งประโยคและบทสนทนาประกอบด้วยคำศัพท์และโครงสร้างที่ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมจะต้องเรียนร่วมกัน

5. วิธีการสอนในการทดลองทั้งสองกลุ่ม ผู้เขียนได้ใช้วิธีสอนตามหลักภาษาศาสตร์ (Linguistic Method) โดยยึดหลักให้นักเรียนได้ฝึกฟังและพูดก่อนเสมอ ต่อจากนั้นจึงให้ฝึกอ่านและเขียนตามลำดับ ในการฝึกปากเปล่าทุกครั้งผู้เขียนจะให้นักเรียนฝึกอย่างมีความหมาย (meaningful) โดยให้นักเรียนทำท่าทาง ชี้อธิบายหรือแสดงสิ่งของ เวลาที่พูดประโยคด้วยทุกครั้ง ดังรายละเอียดที่แสดงไว้ในบทเรียนแต่ละบทในภาคผนวก

6. การดำเนินการทดสอบ

ผู้เขียนได้ทำการทดสอบก่อนการทดลองสอน (pre-test) ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในวันพฤหัสบดีที่ 12 มิถุนายน 2518 โดยในห้องปฏิบัติการทางภาษา (Language Laboratory) ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ผู้เขียนได้พากลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มไปทำความรู้จักและฝึกการใช้เครื่องบันทึกเสียงในห้องปฏิบัติการทางภาษาก่อนทำการทดสอบในวันพุธที่ 11 มิถุนายน 2518 ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนยังไม่เคยใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษามาก่อนเลย

ผู้เขียนได้ทำการทดสอบนักเรียนอีกครั้งหนึ่ง เมื่อเสร็จสิ้นการทดลองสอน (post-test) ในวันอังคารที่ 29 กรกฎาคม 2518 ทั้งนี้ผู้เขียนได้พานักเรียนไปฝึกพูดในห้องปฏิบัติการทางภาษาก่อนทำการทดสอบหลังการสอน (post-test) อีกครั้งในวันจันทร์ที่ 21 กรกฎาคม 2518 ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนได้มีความคุ้นเคยกับห้องปฏิบัติการทางภาษา และไม่ทำความผิดพลาดในการใช้เครื่องบันทึกเสียง

7. ระยะเวลาที่ใช้ในการทำแบบทดสอบ

การทดสอบครั้งแรก (pre-test) และการทดสอบครั้งหลัง (post-test) ใช้ระยะเวลาเท่ากันคือ 10 นาที

เมื่อทดสอบเสร็จแต่ละครั้ง ผู้เขียนได้กำหนดให้นักเรียนมาเปิดฟัง เพื่อตรวจให้คะแนนทีละคน โดยยึดหลักข้อที่นักเรียนออกเสียงถูกต้องให้ 1 คะแนน ข้อที่ออกเสียงผิดให้ 0 ถ้าเว้นว่างไว้ไม่พูด

ตอบถือว่าผิดให้ 0 เช่นกัน และรวบรวมข้อมูลที่ได้นำไปวิเคราะห์ต่อไป

ในการทดสอบครั้งแรก นักเรียนในกลุ่มทดลองได้ขาดการทดสอบไป 2 คน ดังนั้นในการทดสอบครั้งหลัง ผู้เขียนจึงไม่ได้นำผลของการทดสอบของนักเรียนที่ขาดสอบทั้ง 2 คน มาทำการวิเคราะห์

การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ผู้เขียนได้กำหนดค่าสถิติต่าง ๆ ดังนี้

1. รายเฉลี่ยของคะแนน (Edwards, 1967 : 5)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

2. ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Edwards, 1967 : 9)

$$S = \sqrt{\frac{N \sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)}}$$

3. การทดสอบนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างรายเฉลี่ยของคะแนนระหว่างกลุ่มสองกลุ่ม (Edwards, 1967 : 211)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{N_1} + \frac{S_2^2}{N_2}}}$$

4. การทดสอบนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างรายเฉลี่ยของคะแนนในกลุ่มเดียวกัน (จวน สายยศ, 2515 : 220)

$$t = \frac{\bar{D}}{S_D}$$

5. การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ (จวน สายยศ, 2515 : 178)

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\bar{X}(n - \bar{X})}{nS^2} \right\}$$

6. กำหนดอัตราบอก ของข้อที่นักเรียนทำผิด

การวิเคราะห์ข้อมูล และ ผลของการทดลอง

ในการวิเคราะห์ข้อมูลจากผลการทดลอง และการแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้เขียนใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ ในการแปลผลดังนี้

N	=	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	=	คะแนนเฉลี่ยของคะแนนการทดสอบ
S^2	=	ความแปรปรวนของคะแนนการทดสอบ
S	=	ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการทดสอบ
t	=	ค่าอัตราส่วนวิกฤติที่ใช้ตรวจสอบใน t-distribution
$S_{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}$	=	ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัด
p	=	ระดับความเชื่อมั่น
$\bar{D}$	=	คะแนนเฉลี่ยของคะแนนความแตกต่างของการทดสอบครั้งหลังกับการทดสอบครั้งแรก
S_D^2	=	ความแปรปรวนของคะแนนความแตกต่าง
S_D	=	ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความแตกต่าง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลและผลการทดลองแบ่งลำดับขั้นดังนี้

1. การเปรียบเทียบคะแนนการทดสอบครั้งแรก
2. การเปรียบเทียบคะแนนการทดสอบครั้งหลัง
3. การเปรียบเทียบคะแนนการทดสอบครั้งแรกกับคะแนนการทดสอบครั้งหลัง
4. การหาอัตราความผิดพลาดในการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ

การเปรียบเทียบคะแนนการทดสอบครั้งแรก

การทดสอบครั้งนี้เป็นการพิจารณาความรู้พื้นฐานในเนื้อหาวิชาที่ทำการทดลองคือ การออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำของนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมว่าแตกต่างกันหรือไม่ ซึ่งพบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีความสามารถพื้นฐานในเรื่องที่จะเรียนทัดเทียมกัน ผลการวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม แสดงไว้ในตาราง ๒

การเปรียบเทียบคะแนนการทดสอบครั้งหลัง

การทดสอบครั้งหลังเป็นการทดสอบเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ หลังจากที่มีการทดลองสอนเสร็จสิ้นลง ผลการวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม แสดงไว้ในตาราง 4-7

ตาราง 4 ความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมหลังการทดลองสอน

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2	S	$S_{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}$	t
กลุ่มทดลอง	33	29.7576	32.9715	5.7421	1.3220	8.1376*
กลุ่มควบคุม	36	19.0000	26.9444	5.1908		

* $p < .01$

จากตาราง 4 จะเห็นได้ว่าคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบครั้งหลังของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .01 แสดงว่านักเรียนกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมด้วยความเชื่อมั่นถึง 99%

ตาราง 5 ความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงเน้นหนักระหว่างกลุ่ม
ทดลองกับกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2	S	$S_{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}$	t
กลุ่มทดลอง	33	11.6667	3.6768	1.9175	.4604	8.2658 *
กลุ่มควบคุม	36	7.8611	3.6196	1.9025		

* $p < .01$

จากตาราง 5 จะเห็นได้ว่าคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบครั้งหลังในการออกเสียงเน้นหนักของกุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .01 แสดงว่านักเรียนกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงเน้นหนักสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมด้วยความเชื่อมั่นถึง 99%

ตาราง 6 ความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ในการลงจังหวะระหว่างกลุ่มทดลองกับ
กลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2	S	$S_{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}$	t
กลุ่มทดลอง	33	8.8788	6.7126	2.5909	.6530	4.4512 *
กลุ่มควบคุม	36	5.9722	8.0270	2.8332		

* $p < .01$

จากตาราง 6 จะเห็นได้ว่าคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบครั้งหลังในการลงจังหวะของกุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .01 แสดงว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ในการลงจังหวะสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมด้วยความเชื่อมั่นถึง 99%

ตาราง 7 ความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงสูงต่ำระหว่างกลุ่มทดลอง
กับกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2	S	$S_{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}$	t
กลุ่มทดลอง	33	9.2121	6.7126	2.5909	.5608	6.9162 *
กลุ่มควบคุม	36	5.3333	4.0000	2.0000		

* $p < .01$

จากตาราง 7 จะเห็นได้ว่าคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบครั้งหลังของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .01 แสดงว่านักเรียนกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงสูงต่ำสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมความเชื่อมั่นถึง 99%

การเปรียบเทียบคะแนนการทดสอบครั้งแรกกับคะแนนการทดสอบครั้งหลัง

หลังจากการทดลองเสร็จสิ้นลง ผู้เขียนได้ทำการทดสอบครั้งหลัง (post-test) ซึ่งเป็นการวัดผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม เพื่อเป็นการเปรียบเทียบความแตกต่างของความก้าวหน้าในการเรียนรู้ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมว่านักเรียนแต่ละคนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมได้คะแนนเพิ่มขึ้นหรือลดลงอย่างไร ผู้เขียนจึงได้นำคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบครั้งแรกมาเปรียบเทียบกับคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบครั้งหลัง ผลการวิเคราะห์แสดงไว้ในตาราง 8-9

ตาราง 8 คำนัยสำคัญของคะแนนการทดสอบครั้งแรกกับคะแนนการทดสอบครั้งหลัง
ของนักเรียนในกลุ่มทดลอง

แบบทดสอบวัดความสามารถ ในการออกเสียง	$\bar{X}$	S_D^2	S_D	t
เน้นหนัก	7.2727	3.8347	1.9582	21.3347 *
จังหวะ	8.2121	5.9247	2.4341	19.3811 *
ระดับเสียงสูงต่ำ	7.3333	5.5556	2.3570	17.8729 *
รวม	22.5152	20.9770	4.5801	28.2397 *

* $p < .01$

จากตาราง 8 จะเห็นได้ว่าคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบครั้งหลังของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบครั้งแรกในทุก ๆ หน่วยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .01 แสดงว่า ผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ ของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองสอนจริงด้วยความเชื่อมั่นถึง 99% นั่นคือ นักเรียนกลุ่มทดลองมีความก้าวหน้าในการเรียนเรื่องการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ

ตาราง 9 ค่าเฉลี่ยสำคัญของคะแนนการทดสอบครั้งแรกกับคะแนนการทดสอบครั้งหลัง
ของนักเรียนในกลุ่มควบคุม

แบบทดสอบวัดความสามารถ ในการออกเสียง	$\bar{X}$	S_D^2	S_D	t
เน้นหนัก	4.6944	4.2677	2.0658	13.6344*
จังหวะ	5.3333	6.6111	2.5712	12.4455*
ระดับเสียงสูงต่ำ	3.1667	3.6944	1.9221	9.8851*
รวม	12.7500	16.9653	4.1189	18.5730*

* $p < .01$

จากตาราง 9 จะเห็นได้ว่า คะแนนเฉลี่ยของการทดสอบครั้งหลังของนักเรียนกลุ่มควบคุมสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบครั้งแรกในทุก ๆ หน่วย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .01 แสดงว่า ผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำของนักเรียนกลุ่มควบคุมสูงกว่าก่อนการทดลองสอนจริง ด้วยความเชื่อมั่นถึง 99% นั่นคือ นักเรียนกลุ่มควบคุมมีความก้าวหน้าในการเรียนเรื่องการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ

การหาอัตราความผิดพลาดในการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ

การวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ผู้เขียนได้นำผลจากการทดสอบครั้งหลังในการออกเสียงแต่ละคำของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมาแจกแจงจำนวนข้อที่นักเรียนทำผิดแล้วเทียบเป็นร้อยละ ก็จะได้อัตราความผิดพลาดในการออกเสียงแต่ละคำของแต่ละกลุ่ม แสดงไว้ในตาราง 10

ตาราง 10 อัตราความผิดพลาดในการออกเสียงเนนหนัก จังหวะ และระดับเสียง
สูงต่ำของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	แบบทดสอบวัด ความสามารถ ในการออกเสียง	จำนวนข้อถูก ทั้งหมด	จำนวนข้อที่ นักเรียน ทำผิด	อัตราร้อยละ
กลุ่มทดลอง	เนนหนัก	495	113	22.82
	จังหวะ	495	203	41.01
	ระดับเสียงสูงต่ำ	495	190	38.38
กลุ่มควบคุม	เนนหนัก	540	257	47.59
	จังหวะ	540	324	60.00
	ระดับเสียงสูงต่ำ	540	348	64.44

จากตาราง 10 จะเห็นได้ว่า กลุ่มทดลองทำความผิดพลาดในการลงจังหวะสูงที่สุดคือ ร้อยละ 41.01 รองลงมาได้แก่ความผิดพลาดในการออกเสียงสูงต่ำ และการออกเสียงเนนหนัก คือร้อยละ 38.38 และ 22.82 ตามลำดับ

กลุ่มควบคุม ทำความผิดพลาดในการออกเสียงสูงต่ำสูงที่สุด คือร้อยละ 64.44 รองลงมาได้แก่ความผิดพลาดในการลงจังหวะ คือร้อยละ 60.00 และการออกเสียงเนนหนักคือร้อยละ 47.59

สรุปได้ว่า การออกเสียงสูงต่ำ และการลงจังหวะ เป็นปัญหามากแก่นักเรียนทั้งกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

บทย่อ สรุปผลการค้นคว้า อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บทย่อ

ในปัจจุบันนักภาษาศาสตร์ที่ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอนภาษาต่างเห็นพ้องตรงกันว่า สิ่งสำคัญในการเรียนภาษาก็คือ การฝึกทักษะทั้งสี่ อันได้แก่การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนตามลำดับ และในการฝึกทักษะทั้งสี่ดังกล่าวควรเริ่มต้นด้วยการฝึกฟังและพูดก่อนเสมอ ในการฝึกพูดนั้น การออกเสียงควรได้รับความเอาใจใส่เป็นอันดับแรก เสียงในที่นี่มีไคหมายถึงเสียงนั้นใด ๆ หากแต่ต้องเป็นเสียงในรูปประโยคซึ่งมีทั้งเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ ทั้งนี้เพราะเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ มีความสำคัญมากในการสื่อความหมายในภาษาอังกฤษ นักภาษาศาสตร์หลายท่านมีความเห็นตรงกันว่า ควรจะเรียนสอนเรื่องการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำในทันทีที่เด็กเริ่มเรียนภาษาอังกฤษ

เนื่องจากเรื่องเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำในภาษาอังกฤษมีความสำคัญมาก และเป็นปัญหาใหญ่สำหรับคนไทยที่เรียนภาษาอังกฤษ ทั้งนี้เนื่องจากมีความแตกต่างกันหลายประการ นอกจากนี้เรื่องเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำยังได้รับความสนใจและความเอาใจใส่จากครูสอนภาษาอังกฤษน้อยมาก กับอีกประการหนึ่ง ยังไม่ปรากฏว่าใครมีผู้ใดทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับเรื่องทั้งสาม ผู้เขียนจึงสนใจที่จะทำการวิจัยโดยสร้างบทเรียนเพื่อทดลองสอนเรื่องเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำสำหรับผู้แรกเรียน เพราะพิจารณาเห็นว่า เป็นการสมควรที่จะวางพื้นฐานเกี่ยวกับเรื่องเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำให้แก่เด็กเรียนตั้งแต่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

1. สร้างบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการสอนเรื่องเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำสำหรับผู้แรกเรียน
2. เพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนเรื่องการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำระหว่างกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการฝึกเป็นพิเศษในเรื่องการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ

กับกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการฝึกการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ

3. เพื่อศึกษาว่าเรื่องใดในสามเรื่องนี้เป็นปัญหาแก่นักเรียนมากที่สุด

สมมติฐานของการศึกษาครั้งนี้

1. กลุ่มนักเรียนที่ได้รับการฝึกการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำเป็นพิเศษ มีแนวโน้มที่จะออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำดีกว่า กลุ่มที่ไม่ได้รับการฝึกการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำเป็นพิเศษ

2. เสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ จะเป็นปัญหาแก่นักเรียนปาน ๆ กัน

วิธีดำเนินการ

กลุ่มตัวอย่างในการทดลองครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2518 ของโรงเรียนประถมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำนวน 71 คน เป็นชาย 46 คน หญิง 25 คน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มทดลองจำนวน 35 คน และกลุ่มควบคุมจำนวน 36 คน

ในการแบ่งกลุ่มตัวอย่างในการทดลองครั้งนี้ผู้เขียนใช้วิธีการสุ่ม และก่อนทำการทดลองผู้เขียนได้ทดสอบพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษในด้านการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม พบว่ามีพื้นฐานความรู้ไม่แตกต่างกัน (ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ) ซึ่งแสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มเป็นตัวแทนที่มาจากประชากรเดียวกัน ส่วนในการตัดสินใจว่ากลุ่มใดจะเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มใดจะเป็นกลุ่มควบคุมนั้น ผู้เขียนใช้วิธีสุ่มโดยการจับสลาก

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลคือ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำที่ผู้เขียนสร้างขึ้น แบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการออกเสียงเน้นหนักในคำ จำนวน 15 ข้อ

ตอนที่ 2 แบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการออกเสียงเน้นหนักในประโยคและการลงจังหวะ จำนวน 15 ข้อ

ตอนที่ 3 แบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการออกเสียงสูงต่ำ จำนวน 15 ข้อ

รวมเป็นแบบทดสอบจำนวน 45 ข้อ และเป็นแบบทดสอบชนิดให้นักเรียนพูดตอบลงในเทปบันทึกเสียงในห้องปฏิบัติการทางภาษา (Language Laboratory)

การทดลองใช้แบบทดสอบ ผู้เขียนได้นำแบบทดสอบไปให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2517 จำนวน 9 คน ได้ทดลองทำเพื่อทดสอบความชัดเจนของคำสั่ง และระยะเวลาที่หยุดเว้นว่าง (pause) ให้นักเรียนพูดตอบลงในเทป

สัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่นของแบบทดสอบแต่ละตอน ได้ผลดังต่อไปนี้คือ

แบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงเน้นหนัก	มีค่า	.56
แบบทดสอบวัดความสามารถในการลงจังหวะ	มีค่า	.65
แบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงสูงต่ำ	มีค่า	.62
แบบทดสอบทั้งฉบับ	มีค่า	.83

การดำเนินการสอนกลุ่มตัวอย่าง ผู้เขียนเป็นผู้สอนกลุ่มตัวอย่างทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมเอง โดยใช้แบบเรียนเล่มเดียวกัน วิธีสอนอย่างเดียวกัน ระยะเวลาสอนบทเรียนปกติแก่กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมเป็นระยะเวลาเท่ากันคือ กลุ่มละ 33 ชั่วโมง โดยสอนสัปดาห์ละ 5 ชั่วโมง ความแตกต่างอยู่ที่กลุ่มทดลองจะมีบทฝึกในการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำเป็นพิเศษ ส่วนกลุ่มควบคุมไม่มีบทฝึกในการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำเป็นพิเศษ

การดำเนินการทดสอบ การทดสอบกระทำ 2 ครั้ง คือก่อนการทดลองสอน (pre-test) 1 ครั้ง และเมื่อการทดลองสอนเสร็จสิ้นลง (post-test) อีก 1 ครั้ง

การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อทำการทดสอบเสร็จสิ้นและตรวจให้คะแนนเรียบร้อยแล้ว ได้จัดการวิเคราะห์ข้อมูล โดยคำนวณหารายเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนที่นักเรียนแต่ละกลุ่มได้จากแบบทดสอบ แล้วใช้ t-test คำนวณหาความสำคัญทางสถิติของความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนแต่ละกลุ่มเพื่อทดสอบสมมติฐาน

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

จากการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูล สรุปผลการศึกษาค้นคว้าได้ดังต่อไปนี้

ก. ผลที่ได้จากการวิเคราะห์การทดสอบครั้งแรก

กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ข. ผลที่ได้จากการวิเคราะห์การทดสอบครั้งที่สอง

1. กลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ สูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .01
2. กลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงเน้นหนัก สูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .01
3. กลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ในการลงจังหวะ สูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .01
4. กลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงสูงต่ำ สูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .01

ค. ผลที่ได้จากการวิเคราะห์คะแนนความก้าวหน้าของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

1. กลุ่มทดลองมีความก้าวหน้าในการเรียนทุกหน่วย คือในการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ สูงขึ้นกว่าความเชื่อมั่น 99%
2. กลุ่มควบคุมมีความก้าวหน้าในการเรียนทุกหน่วย คือในการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ สูงขึ้นกว่าความเชื่อมั่น 99%

ง. ผลที่ได้จากการหาอัตราความผิดพลาดในการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ

1. กลุ่มทดลอง ทำความผิดพลาดในการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ ร้อยละ 22.82, 41.01 และ 38.38 ตามลำดับ
2. กลุ่มควบคุม ทำความผิดพลาดในการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ ร้อยละ 42.59, 60.00 และ 64.44 ตามลำดับ

อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า

จากผลของการทดสอบนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในครั้งนี้ ปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ สูงกว่านักเรียน

กลุ่มควบคุมในทุก ๆ หน่วย ซึ่งตรงกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ นอกจากนี้ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมต่างมีความก้าวหน้าในการเรียนรู้เรื่องการออกเสียงเนนหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำจริง ซึ่งแสดงให้เห็นว่า กลุ่มควบคุมแม้จะไม่ได้รับการฝึกฝนเป็นพิเศษในเรื่องการออกเสียงเนนหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ ก็สามารถจะเรียนรู้ในเรื่องทั้งสามได้

จากผลของการทดสอบครั้งนี้เห็นว่าสอดคล้องกับความคิดเห็นของนักการศึกษา และนักภาษาศาสตร์ ดังได้กล่าวมาแล้วในบทที่ 1 และ 2 ประกอบกับการสังเกตของผู้เขียน จึงกล่าวได้ว่า เราสามารถนำเรื่องเสียงเนนหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ มาสอนให้แก่เด็กเรียนตั้งแต่ นักเรียนเริ่มเรียนภาษาอังกฤษได้ และไม่มี ความจำเป็นอันใดที่จะต้องชะลอการสอนเรื่องการออกเสียงเนนหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ ไปได้ในระดับชั้นสูง ๆ หากเป็นการสมควรยิ่งที่จะปลูกฝังนิสัยที่ถูกต้องในการออกเสียงเนนหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำให้แก่เด็กเรียนในชั้นที่นักเรียนเริ่มเรียนภาษาอังกฤษ เพราะนักเรียนในวัยนี้มีความสามารถที่จะเรียนรู้ในเรื่องการออกเสียงเนนหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำได้เป็นอย่างดี

ผลของการคำนวณหาอัตราความผิดพลาดในการออกเสียงเนนหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ พบว่า การลงจังหวะ และการออกเสียงสูงต่ำ เป็นปัญหาแก่นักเรียนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ซึ่งแม้จะไม่ตรงกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ทั้งหมดว่า เรื่องทั้งสามจะเป็นปัญหาแก่นักเรียนปาน ๆ กันก็ตาม เรื่องนี้กล่าวได้ว่า ทั้งนี้เนื่องจากการทดสอบเสียงเนนหนักในคำ ผู้เขียนได้ให้คำเป็นคำ ๆ และให้นักเรียนพูดออกเสียง ซึ่งคำทั้งหมดเป็นคำศัพท์ที่นักเรียนได้เรียนรูมาแล้ว และเป็นคำศัพท์ที่นักเรียนจะต้องพบและใช้ในเวลาที่ฝึกโครงสร้างต่าง ๆ ของประโยคอยู่เกือบตลอดระยะเวลาของการทดลองสอน จึงเป็นสาเหตุให้นักเรียนไม่มีปัญหาในการออกเสียงเนนหนักในคำ ส่วนในการลงจังหวะนั้น จากผลของการตรวจแบบทดสอบ พบว่า นักเรียนที่ตอบผิดส่วนใหญ่ยังคงติดนิสัยการอ่านออกเสียงเป็นคำ ๆ ไม่มีการเชื่อมโยงเสียง และลงเสียงเนนหนักที่พยางค์ทุกพยางค์ ในเรื่องการออกเสียงสูงต่ำก็เช่นกัน แม้ว่านักเรียนบางคนจะใช้ระดับเสียงสูงต่ำถูกต้อง แต่ก็ยังคงออกเสียงคำเป็นคำ ๆ ดังกล่าวแล้วข้างต้น ซึ่งทำให้จังหวะผิดไป จึงอาจกล่าวสรุปได้ว่า จังหวะเป็นปัญหาที่ยากที่สุดสำหรับนักเรียนไทย รองลงมาได้แก่ การออกเสียงสูงต่ำ และการออกเสียงเนนหนัก ตามลำดับ

ผลจากการทดลองครั้งนี้จึงเห็นว่าตรงกับสมมติฐานและสอดคล้องกับความคาดหมายของนักการศึกษาและนักภาษาศาสตร์ทั่วไป

อย่างไรก็ตามแม้ว่าเรื่องการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำจะเป็น ปัญหาแก่นักเรียนไทยมาก ครูก็สามารถจะแก้ไขได้โดยการให้นักเรียนได้ฝึกปากเปล่านั้น ทั้งนี้ เพราะการเรียนภาษาเป็นเรื่องของการฝึกทักษะ ความรู้ทางภาษาของกอบ ๆ สะสมขึ้นในตัวผู้เรียน ไม่ใช่เรียนมาก ๆ เพียงไม่กี่ครั้งแล้วจะหวังผลให้ปรากฏได้เสียทีเดียว นอกจากนี้ ภาษายังไม่ใช่ เรื่องของเหตุผล ภาษาเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้ตามกาล ฉะนั้น ในการสอนภาษาครูจึงไม่ควรให้ กฎเกณฑ์มากมายแก่เด็กเพื่อท่องจำ หากแต่ควรให้ฝึกใช้จนเกิดความคล่องตัวขึ้นเอง โดยเฉพาะในเรื่องการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ และในการฝึกปากเปล่านั้นแม้จุดประสงค์ จะเพียงเพื่อให้นักเรียนออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำได้ถูกต้องเท่านั้นก็ตาม ครู ก็ควรให้นักเรียนได้ฝึกด้วยความเข้าใจ ทั้งนี้เพราะตามความเป็นจริงโดยธรรมชาติของภาษาแล้ว องค์ประกอบต่าง ๆ ของภาษาอันใดแก่ เสียง ถิ่นที่ โครงสร้าง จะแยกจากกันโดยเด็ดขาดไม่ได้ การฝึกจึงควรให้ฝึกเป็นประโยคและเพื่อให้ได้ผลดียิ่งขึ้น ฝึกเป็นบทสนทนาในสถานการณ์ต่าง ๆ ดังที่ผู้เขียนได้ใช้ในการทดลองครั้งนี้

จากการสังเกตของผู้เขียนในระหว่างการทดลองสอนได้พบว่า นักเรียนมีความสนุกสนาน ในการฝึกพูดบทสนทนาและเข้าใจสถานการณ์ว่าตนกำลังทำอะไรและพูดอะไรอยู่ ผู้เขียนจะขอยก ตัวอย่างประกอบสัก 2 ตัวอย่าง ตัวอย่างแรกในบทเรียนที่ 14 ของกลุ่มทดลอง ผู้เขียนได้ฝึกให้นักเรียนรู้จักแนะนำเพื่อนของตนให้รู้จักกัน หลังจากได้ฝึกทั้งชั้นและเป็นกลุ่มใหญ่ ๆ เพื่อให้นักเรียน มีความมั่นใจขึ้นแล้ว ผู้เขียนได้ให้นักเรียนออกมาฝึกพูดหน้าชั้นทีละ 3 คน โดยผลัดกันเป็นคนแนะนำ ซึ่งนักเรียนก็สามารถทำได้เป็นอย่างดี คือออกเสียงได้ถูกต้องและสนุกสนานเพราะได้จับมือ (shake hands) กันด้วย ตัวอย่างที่สอง ในบทเรียนที่ 17 ของกลุ่มทดลอง ผู้เขียนได้นำศัพท์และ โครงสร้างที่นักเรียนได้เรียนมาแล้วมาสร้างเป็นสถานการณ์ว่า เมื่อนักเรียนเห็นผู้อื่นทำของตก นักเรียนจึงเก็บและจะนำมาคืนเจ้าของ จะพูดกันได้อย่างไร ผู้เขียนได้ให้นักเรียนออกมาฝึกพูดหน้า ชั้นทีละ 2 คน โดยมีการแสดงท่าทางจริง ๆ ซึ่งนักเรียนก็สามารถออกเสียงได้ถูกต้อง และรู้ว่า จะพูดอย่างไร

ปัญหาในการสอนการออกเสียงมิได้ขึ้นอยู่กับวิธีสอนแต่ประการเดียว หากยังขึ้นอยู่กับตัวครู ผู้สอนอีกด้วย ในที่นี้ผู้เขียนจะไม่อภิปรายถึงปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับครูสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย เช่น ปัญหาครูสอนภาษาอังกฤษมีความรู้ไม่เพียงพอ ปัญหาครูสอนภาษาอังกฤษมีจำนวนไม่เพียงพอ

เป็นต้น ทั้งนี้เพราะได้มีผู้ทำการศึกษาก่อนว่าเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ไว้มาก่อนแล้ว

ในการสอนภาษาครูก็ออกแบบอย่าง (model) ที่สำคัญและมีอิทธิพลต่อนักเรียนมากที่สุด และคงได้กล่าวแล้วว่า ในเรื่องของการออกเสียง ทั้งเสียงพยัญชนะและสระ รวมถึงการออกเสียง เน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำนั้นของการความถูกต้องอย่างมากตั้งแต่เด็กเริ่มเรียนภาษา เป็นครั้งแรก ฉะนั้น ครูจึงจำเป็นต้องเป็นแบบอย่างที่ถูกต้องให้แก่เด็กด้วย นั่นคือครูต้องหมั่นฝึกฝนตนเองให้ออกเสียงได้ถูกต้อง ซึ่งจะเป็นเรื่องยากสำหรับครูไทย แต่ก็มีใช้เรื่องสุภาษิตที่จะทำได้ หากครูจะสละเวลาเล็กน้อยในแต่ละวันเพื่อฝึกฝนตนเอง ในปัจจุบัน มีแผ่นเสียง เทปบันทึกเสียง ตลอดจนหนังสือ เพื่อใช้ในการฝึกการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ มากมายในท้องตลาด ครูที่มีความตั้งใจจริงไม่จำเป็นจะต้องซื้อแผ่นเสียงหรือเทปบันทึกเสียงทั้งหมดก็ได้ เพราะมีสถานที่ที่ครูจะขอยืมสิ่งเหล่านี้ได้หลายแห่ง ประการสำคัญคือ ครูต้องออกเสียงพูดที่ถูกต้องในความ เร็วปกติ และในระดับเสียงที่เป็นธรรมชาติ ไม่มีความจำเป็นที่ครูจะต้องออกเสียงพูดให้ช้าลง หรือออกเสียงระดับเสียงสูงต่ำให้เกินความเป็นจริง แม้จะเป็นการสอนชั่วโมงแรกก็ตาม นอกจากนี้ จะต้องเป็นแบบอย่างที่ถูกต้องแล้ว ครูยังต้องเป็นแบบอย่างที่ดี (consistent) ด้วย กล่าวคือครูต้องพูดประโยคเดิมในสถานการณ์เดิมด้วยเสียงที่เหมือนกันทุกครั้งไป มิฉะนั้นจะทำให้นักเรียน เกิดความสับสนได้

ในกรณีที่ครูไม่มีความมั่นใจในตัวเอง ครูอาจใช้เทปบันทึกเสียงแทนตัวครูในระยะแรก ๆ ก็ได้ ห้องปฏิบัติการทางภาษา (language laboratory) ก็เป็นอุปกรณ์ที่สำคัญที่จะช่วยให้นักเรียนออกเสียงได้ถูกต้อง ฮิวเบเนอร์ (Huebener, 1967 109-119) เน้นว่า ห้องปฏิบัติการทางภาษานี้เป็นอุปกรณ์ใหม่ที่สำคัญยิ่งต่อการสอนภาษา เพราะช่วยในการเรียนการสอน คำเน้นไปอย่างใกล้ชิดเป็นส่วนตัวระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน กล่าวคือ ครูและนักเรียนสามารถติดต่อ กันได้ตัวต่อตัวโดยผ่านไมโครโฟนและหูฟังเฉพาะตัว นักเรียนจึงไม่รู้สึกอายเพื่อน ๆ เมื่อออกเสียง ผิด เพราะมีเพียงครูผู้เดียวที่ได้ยิน และคอยให้ความช่วยเหลือแก้ไขข้อผิดพลาดให้ นอกจากนี้ห้องปฏิบัติการทางภาษายังได้เปรียบห้องเรียนธรรมดาตรงที่ช่วยให้นักเรียนมีสมาธิในการเรียนสูง เพราะหูฟังที่นักเรียนสวมอยู่จะขจัดเสียงรบกวนภายนอกทั้งหลาย เขาจึงได้ยินเฉพาะเสียงเจ้าของ ภาษาที่อัดไว้ในเทปเท่านั้น ความสนใจจึงมุ่งไปที่การฟังเสียงจากเทปและการพูดตามของตน

จากการสังเกตของผู้เขียนระหว่างทำการทดลองสอนพบว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความสนใจ

และอยากใช้ของปฏิบัติการทางภาษา นักเรียนสนใจที่จะฟังเสียงตนเองว่าออกเสียงถูกต้องหรือไม่ นักเรียนจะเชื่อฟังเมื่อครูห้ามมิให้นักเรียนปิดเปิดเครื่องมือเอง โดยครูให้เหตุผลว่าเครื่องมือนี้มีราคาแพงมาก นักเรียนยังมีโอกาสฝึกหัดใช้น้อยมากจึงยังไม่ควรปิดเปิดเครื่องมือเอง ครูจะเป็นผู้จัดเตรียมเครื่องมือไว้ให้นักเรียนทุกคน นักเรียนมีหน้าที่เพียงหยิบหูฟังขึ้นมาสวมเท่านั้น อย่างไรก็ตาม ในครั้งที่สามที่ครูให้นักเรียนใช้ของปฏิบัติการทางภาษา ครูได้อนุญาตให้นักเรียนหมุนเทปกลับ (rewind) เพื่อฟังเสียงตนเอง นักเรียนส่วนใหญ่ทำตามคำสั่งได้ดี

เกี่ยวกับเรื่องการทดสอบในครั้งนี้ ผู้เขียนจะอภิปรายถึงปัญหาและข้อบกพร่องดังต่อไปนี้

ในการศึกษารุ่นนี้ นับว่าเป็นครั้งแรกที่มีการทำการวิจัยเกี่ยวกับการทดสอบการออกเสียง (oral production) ของเสียงเนนหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ ผู้เขียนได้ทำการทดสอบนักเรียนโดยให้นักเรียนพูดตอบลงในเทปบันทึกเสียงในห้องปฏิบัติการทางภาษา ทั้งนี้เพราะประการแรก ผู้เขียนเห็นว่าเป็นวิธีที่ดีที่สุดที่จะวัดความสามารถในการออกเสียงของนักเรียนได้ ดังที่อัปเชอร์ (Upshur, 1972 : 16) ได้ยืนยันว่า วิธีที่ดีที่สุดที่จะวัดความสามารถในการพูดของบุคคลคนหนึ่งก็คือ การขอรองให้เขาพูดออกมา ประการที่สอง นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างในการทดลองครั้งนี้ยังเล็กเกินกว่าที่จะใช้ขอทดสอบแบบเขียน (paper-pencil test) เกี่ยวกับการออกเสียงเนนหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำได้ แม้ว่าแบบทดสอบแบบเขียนจะมีความเป็นปรนัยมากกว่าการให้นักเรียนพูดก็ตาม มีผู้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการทดสอบการพูดที่หลากหลายตาม

แฮร์ริส (Harris, 1969 : 31) กล่าวว่า ไม่มีทักษะทางภาษาด้านใดที่จะยากแก่การทดสอบเท่ากับการวัดความสามารถทางการพูด

กริทเนอร์ (Gritter, 1969 : 355) กล่าวว่า ในบรรดาทักษะทั้งสี่ การทดสอบการพูด เป็นปัญหาใหญ่ที่สุดในทางปฏิบัติแก่ครูผู้สอน ทั้งนี้เพราะไม่เพียงแต่ครูจะพบความยุ่งยากในการที่จะทำให้นักเรียนตอบตามที่ครูต้องการเท่านั้น หากแต่ครูจะต้องประสบกับปัญหาว่าจะตัดสินคำตอบนั้นให้มีความเป็นปรนัยได้อย่างไร

พงษ์ศรีและคณะ (Pongsri, 1968-69 : 3) กล่าวว่า Suprasegmental phonemes อันได้แก่ เสียงเนนหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำนั้น เราจะทดสอบได้ยากกว่า segmental phonemes ทั้งนี้เพราะเรื่องเหล่านี้ต้องเกี่ยวข้องกับโครงสร้างทางไวยากรณ์ของประโยค (syntactic pattern of sentences)

การทดสอบการพูดส่วนใหญ่ จึงประสบกับปัญหาเรื่องความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเป็นส่วนใหญ่ เพราะไม่มีแบบทดสอบใดที่จะได้ความมั่นใจเท่าใด ผู้ตรวจจึงจะเน้นเรื่องการออกเสียงระดับเสียงสูงต่ำอย่างเป็นมาตรฐาน (standardized) (Perren, 1967 : 22-28)

นอกจากนี้ การทดสอบการพูดยังต้องเสียเวลาในการตรวจมาก เพราะครูต้องฟังนักเรียนพูดเป็นรายบุคคล การให้คะแนนก็มักจะเป็นอัตนัยเสียเป็นส่วนใหญ่ (Lowe, 1972 : 10)

เนื่องจากเหตุผลหลายประการทางต้น การทดสอบการพูดจึงถูกละเลยเสียเป็นส่วนใหญ่ (Robinson, 1971 : 151) กล่าวคือ ครูส่วนใหญ่จะไม่เห็นความสำคัญของการทดสอบการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ และเมื่อไม่ได้ทดสอบนานเข้า ก็เลยไม่เห็นความจำเป็นของการที่ต้องมาเสียเวลากับการฝึกพูดหรือออกเสียงให้ถูกต้อง เพราะถือว่าฝึกไปแล้วก็ไม่สามารถทดสอบได้หรือไม่ได้ทดสอบ

ผู้เขียนได้ตระหนักถึงเหตุผลต่าง ๆ ดังกล่าวนี้อย่างชัดเจน จึงได้พยายามที่จะจัดความเป็นอัตนัยออกไปให้มากที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้โดย

1. ในแต่ละข้อของแบบทดสอบ ผู้เขียนจะกำหนดไว้ว่าจะให้คะแนนตอนใด ตัวอย่างประโยคจากแบบทดสอบในตอนที่ 2 ข้อ 1 ว่า This is a book. จุดที่จะให้คะแนนคือการลงเสียงหนักที่คำว่า book แต่หากนักเรียนไม่เชื่อมโยงเสียงของคำว่า This is a เข้าด้วยกัน ผู้เขียนก็ถือว่าผิด เพราะทำให้จังหวะของประโยคเสียไป ดังใดกล่าวในหน้าแล้วว่าเรื่องเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำมีความสัมพันธ์กันมากจนแทบจะแยกจากกันโดยเด็ดขาดไม่ได้ ฉะนั้นเมื่อนักเรียนออกเสียงเรื่องหนึ่งผิดก็จะทำให้อีกเรื่องหนึ่งผิดไปด้วย

2. เนื่องจากการทดลองครั้งนี้ ผู้เขียนได้กำหนดขอบเขตไว้ว่าจะกระทำเฉพาะเรื่องการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำเท่านั้น ผู้เขียนจึงได้ตัดองค์ประกอบอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับทักษะการพูด เช่น ความรู้เรื่องศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ของภาษาออก โดยผู้เขียนได้จัดแบบทดสอบให้อยู่ในรูปของบทสนทนา นักเรียนจะพูดคำตอบที่ผู้เขียนเตรียมไว้ให้แทนการคิดประโยคคำตอบเอง นักเรียนจึงไม่ต้องกังวลที่จะคิดคำศัพท์หรือโครงสร้างของประโยค ทำให้ผู้เขียนสามารถวัดความสามารถในการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำของนักเรียนได้จริง ๆ แม้ว่าแบบทดสอบครั้งนี้จะใกล้เคียงกับการอ่านออกเสียงก็ตาม แต่จากการสังเกตของผู้เขียนเชื่อว่านักเรียนอย่างน้อยหาสิบเปอร์เซ็นต์ได้พูดตอบด้วยความเข้าใจพอสมควร เพราะคำศัพท์ตลอด

จนประโยคต่าง ๆ ที่ใช้เป็นทั้งคำถามและคำตอบอยู่ในขอบเขตที่นักเรียนได้เรียนรู้มาแล้วทั้งสิ้น และช่วงเวลาที่ถูกเว้นว่างให้นักเรียนตอบหลังจากฟังคำถามแล้วมีระยะนานพอที่นักเรียนจะทำความเข้าใจได้

3. ในการตรวจแบบทดสอบ ผู้เขียนได้พยายามระมัดระวังเป็นพิเศษในการฟังคำตอบ เมื่อไม่แน่ใจว่าจะใหญ่หรือผิด ผู้เขียนจะหมุนเทปกลับเพื่อฟังใหม่อีกครั้ง ซึ่งถ้าจะให้การตรวจเป็นปรนัยยิ่งขึ้น ผู้เขียนควรจะได้ตรวจแบบทดสอบนั้น 2 ครั้ง แล้วนำผลมาหาคาสหสัมพันธ์ หรือใช้ผู้ตรวจอย่างน้อย 2 คนขึ้นไป แต่เนื่องจากระยะเวลาในการตรวจมีจำกัด เพราะมีผู้ต้องใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษาอยู่เสมอ ประกอบกับหาผู้ที่สะดวกเวลามาช่วยตรวจแบบทดสอบได้ยาก ผู้เขียนจึงได้ตรวจแบบทดสอบเพียงคนเดียวและครั้งเดียว นอกจากนี้ในกรณีที่มั่นใจดังกล่าวนำมาแล้ว ซึ่งทั้งนี้อาจทำให้มีข้อบกพร่องและมีความเป็นอัตนัยเหลืออยู่ อย่างไรก็ตาม จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล และจากการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ กล่าวได้ว่า ผลของการทดสอบครั้งนี้มีความเชื่อมั่นพอสมควร

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาครั้งนี้ ผู้เขียนมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

ก. ข้อเสนอแนะทางด้านการเรียนการสอน

1. จากการศึกษานี้พบว่า กลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ สูงกว่ากลุ่มควบคุมในทุก ๆ หน่วย ครูจึงควรสอนเรื่องเหล่านี้ให้แก่เด็กทันทีที่เด็กเริ่มเรียนภาษาอังกฤษ

2. ในการสอนเรื่องการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ ครูควรเริ่มต้นด้วยกระสวนเน้นหนัก (stress pattern) และกระสวนระดับเสียงสูงต่ำ (intonation pattern) ตลอดจนจังหวะที่ง่ายและสามัคคีที่สุด นั่นคือที่พบบ่อยที่สุดในการสนทนา (conversation)

3. ในการสอนเรื่องการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ ครูควรสอนให้เป็นธรรมชาติที่สุด

4. ครูควรฝึกฝนตนเองให้เป็นแบบอย่างที่ถูกต้องและคงที่แก่เด็ก

ข. ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาลงต่อไป

1. ควรจะได้มีการศึกษาในเรื่องเดียวกันนี้เพิ่มเติม โดยใช้ข้อมูลจากนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 5 ในสังกัดกรมสามัญศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งควรจะใช้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในส่วนภูมิภาคเป็นแหล่งข้อมูลกาย และใช้ระยะเวลาในการทดลองสอนให้นานขึ้น คือเป็น 1 ภาคเรียน
2. ควรจะได้มีการสร้างบทเรียนเพื่อสอนเรื่องการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ แก่นักเรียนในระดับอื่น ๆ
3. ควรจะได้มีการศึกษานักเรียนที่มีความสามารถในการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำดี จะมีความสามารถในการอ่านออกเสียงและการอ่านเพื่อความเข้าใจเพียงใด

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กานดา สันทรานนท์ วิธีสอนภาษาอังกฤษ วิชาชุดครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา
องค์การคําศรสุภา 2505 , 157 หน้า.
- กานดา ณ ถลาง วิธีสอนภาษาอังกฤษกับหลักจิตวิทยา วิทยานิพนธ์รองศาสตราจารย์
วิชาภาษาและวรรณคดี วิทยาลัยวิชาการศึกษา 2514 , 99 หน้า.
- ชวาล แพทย์กุล เทคนิคการวัดผล วัฒนาพานิช 2508 , 452 หน้า.
- ดาวรัตน์ ว่องวิทย์กมล ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเข้าใจภาษาอังกฤษ
กับความสามารถในการแสดงออกทางภาษาอังกฤษ วิทยานิพนธ์การศึกษา-
มหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร 2515 , 47 หน้า.
- ล้วน สายยศ และ อังคณา กันติริตันนันท สถิติวิทยาทางการศึกษา วัฒนาพานิช
2515, 280 หน้า.
- วรรณ พันธ์พงศ์ "ระดับเสียง การลงเสียงหนักเบา และจังหวะในการพูดของภาษา
ไทย" ภาษาสังสรณ์ 3:41-62, October, 1973.
- แวนไชยอก , ไบรซ์ แนะวิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ หน่วยศึกษา-
นิเทศกรรมการฝึกหัดครู 1963 , 153 หน้า.
- สุไร พงษ์ทองเจริญ วิธีสอนภาษาอังกฤษ วิชาชุดครูมัธยมของครูสุภา องค์การคําศรสุภา
ครูสุภา 2505 , 164 หน้า.
- Abercrombie, D., Studies in Phonetics & Linguistics, Oxford
University Press, 1965, 151 pp.
- Adams, Corinne, A Survey of Features of Australian English
Intonation, Paper delivered at the 12th AULLA Congress,
Perth, 1969, 13 pp.
- Ahlvors, Elizabeth Roso, " A Study of the Effect of Teaching
Intonation Skills on Reading Comprehension in Grade One,"
Dissertation Abstracts, 32:297-A, July, 1971.

- Allen, W. Stannard, Living English Speech, Longmans, 1961, 196 pp.
- Ball, W.J., Selected Texts of Modern Dialogue, Longmans, 1960, 196 pp.
- Barry, W.J., "Remedial Pronunciation Practice for German-Speaking Students of English," in English Language Teaching, XXVI: 43-47, October, 1971.
- Blake, Howard E. and Amato, Anthony J., "Needed Research in Oral Language," in Elementary English, XLIV:261, March, 1967.
- Boyd, Gertrude A., Teaching Communication Skills in the Elementary School, Van Nostrand Reinhold Company, 1970, 372 pp.
- Bright, J.A. and McGregor G.P., Teaching English as a Second Language, Longmans, 1970, 283 pp.
- Brooks, Nelson, Language and Language Learning, Harcourt, Brace & World INC., 1960, 300 pp.
- Carroll, John B., "Research on Teaching Foreign Language," in Handbook for Research on Teaching, Gage, N., ed., Rand McNally and Co., 1963, pp.1060-1100.
- Court, Christopher, "Word-Linking and Unstressed Words in English: A Problem for Speakers of Thai," in English Language Teaching, XXVI: 284-288, June, 1972.
- Delattre, Pierre, "The Distinctive Function of Intonation," in Intonation, Bolinger, D., ed., Penguin, 1972, 464 pp.
- Deyes, A.E., "How Well Can Our Students Speak?" in English Language Teaching, XXVI: 31-37, October, 1971.
- Edwards, Allen L., Statistical Methods, Holt, Rinehart and Winston, INC., 1967, 462 pp.
- Finocchiaro, Mary, Teaching Children Foreign Language, McGraw-Hill, New York, 1964, 210 pp.
- Fries, Charles C., Teaching and Learning English as a Foreign Language, University of Michigan Press, Ann Arbor, 1945, 153 pp.
- Grittner, Frank M., Teaching Foreign Language, Harper & Row, 1969, 370 pp.
- Gudschinsky, Sarah C., How to Learn an Unwritten Language, Holt, Rinehart and Winston, INC., 1967, 64 pp.

- Harris, David P., Testing English as a Second Language, McGraw-Hill Book Company, 1969, 151 pp.
- Hodek, Nad, "On Teaching English Intonation to Serbo-Croat Learners," in English Language Teaching, XXI: 67-72, October, 1967.
- Huebener, Theodore, How to Teach Foreign Language Effectively, New York University Press, 1965, 240 pp.
- Huebener, Theodore, Audio-Visual Techniques in Teaching Foreign Language, New York University Press, 1967, 179 pp.
- Lado, Robert, Language Testing, Longmans, 1961, 389 pp.
- Lado, Robert, Language Teaching : A Scientific Approach, McGraw-Hill, 1964, 239 pp.
- Loc, W.R., An English Intonation Reader, Macmillan & Co. LTD., 1960, 123 pp.
- Lofevre, Carl A., "Linguistics and the Teaching of Reading," in Reading: A Linguistics Perspective, Wardhaugh, Ronald, ed., Harcourt, Brace & World INC., 1969, 170 pp.
- Lowe, Edgar, "Are You Fair in Your Grading?," in English Teaching Forum, X : 10, March-April, 1972.
- Mackey, William F., Language Teaching Analysis, Longmans, 1966, 554 pp.
- Means, Chalmers E., "A Study of the Relationship between the Use of Intonation Patterns in Oral Reading and Comprehension in Reading," Dissertation Abstracts, 30 : 4689-A, May, 1970.
- Nida, Eugeno A., Learning a Foreign Language, Committee on Missionary Personnel of the Foreign Missions Conference of North America, 1957, 212 pp.
- O'Connor, J.D., Better English Pronunciation, Cambridge University Press, 1967, 179 pp.
- O'Connor, J.D., Stress, Rhythm and Intonation, B.B.C., London, 1963, 63 pp.
- Perron, George, "Testing Ability in English as a Second Language: 3 Spoken Language," in English Language Teaching, XXI : 22-28, October, 1967.
- Pike, Kenneth, The Intonation of American English, University of Michigan Press, 1945, 203 pp.

- Pittman, G.A., Teaching Structural English, Ginn and Company LTD., 1967, 211 pp.
- Politzer, Robert L., Foreign Language Learning : A Linguistics Introduction, Prentice-Hall ,INC., 1965, 151 pp.
- Pongsri Lokawatana, A Contrastive Study Of English and Thai, Mimeographed at the English Language Center, Bangkok, 1968-69, 138 pp.
- Poolcy, Robert C., "Curriculum Research and Development in English," in The Journal of Experimental Education, 37: 62, Fall, 1968.
- Rivers, Wilga, Teaching Foreign-Language Skills, University of Chicago Press, 1968, 403 pp.
- Robinson, Peter, "Testing Second-Language Competence of Children and Adults," in English Language Teaching, XXVII : 192, February, 1973.
- Robinson, Peter, "Oral Expression Tests," in English Language Teaching, XXV : 151-155, February, 1971.
- Schubiger, Marie, English Intonation Its Form and Function," Max Niemeyer Verlag/Tubingen , 1958.
- Scovel, Tom, "Foreign Accents, Language Acquisition, and Cerebral Dominance," in Language Learning, XXX : 245, December, 1969.
- Strang, Barbara M.H., Modern English Structure, Edward Arnold, 1970, 264 pp.
- Stryker, Shirley L., " The Sentence " in English Teaching Forum, VII : 2, September-October, 1969.
- Upshur, John A., "Objective Evaluation of Oral Proficiency," in English Teaching Forum, X : 16, March- April, 1972.
- Vardinian, Rose, "Teaching English Intonation Through Oscilloscope Displays," in Language Learning, XIV :109-117, 1964.
- Vodden, Michael, "Rhythm and Intonation," in English Language Teaching, XXII : 246-252, May, 1968.
- Wishon, George E., and O'Hare, Thomas J., Teaching English: A Collection of Readings, American Book Company, 1968, 136 pp.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.

บทเรียนเรื่องการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ
และระดับเสียงสูงต่ำ สำหรับกลุ่มทดลอง

Lesson 1

a) Word Stress

1. The teacher says the following words twice and gives the meaning by showing real objects. Students listen.

pencil	[pénsil]
rubber	[rʌbə]
ruler	[ru:lə]
window	[windou]
table	[téibl]

2. Students repeat the words after the teacher in chorus and individually.

3. Students say the words by themselves.

b) Sentence Stress and Rhythm : primary sentence stress

1. Listen and repeat. (The teacher writes the sentences on the board.

book	búk
a book	ə búk
is a book	izə búk
This is a book.	ðisizə búk

(Make sure that the students pronounce 'a' as /ə/ correctly and realize that the primary stress is on 'book' and link the words 'This is a ' together.)

pencil	pénsil
a pencil	ə pénsil
is a pencil	izə pénsil
This is a pencil.	ðisizə pénsil

rubber	r'ábə
a rubber	ə r'ábə
is a rubber	izə r'ábə
This is a rubber.	ðisizə r'ábə
ruler	ru:lə
a ruler	ə ru:lə
is a ruler	izə ru:lə
This is a ruler.	ðisizə ru:lə
window	windou
a window	ə windou
is a window	izə windou
This is a window.	ðisizə windou
table	teibl
a table	ə teibl
is a table	izə teibl
This is a table.	ðisizə teibl

2. Listen and repeat. (Also show an object while saying.)

This is a	pencil.
	rubber.
	ruler.
	window.
	table.

c) Intonation : falling intonation in statements

The following sentences have falling intonation on the stressed syllables.

Listen and repeat. (The teacher writes the following sentences with the intonation line on the board. Hand-signal may be used to show the falling intonation.)

This is a book.
pencil.
rubber.
ruler.
window.
table.

Lesson 2

a) Word Stress

(Use a tape-recorder for this hour.)

1. The teacher says the following words once ,giving the meaning by showing real objects. Students listen.

pencil	[pénɪl]
rubber	[rʌbə]
ruler	[ru:lə]
window	[wɪndəʊ]
table	[teɪbl]

2. Students repeat after the teacher in chorus and in rows.

3. Students say the words by themselves in chorus and individually.

b) Sentence Stress and Rhythm : primary sentence stress

1. Listen and repeat. (The teacher writes the sentences on the board.)

book	buk
a book	ə buk
is a book	ɪzə buk
That is a book.	ðætɪzə buk

(Make sure that the students pronounce 'a' as /ə/ correctly and realize that the primary stress is on 'book' and link the words 'That is a' together.)

pencil	pénsɪl
a pencil	ə pénɪl
is a pencil	ɪzə pénɪl
That is a pencil.	ðætɪzə pénɪl

Practice the same with	rubber	[r'ʌbə]
	ruler	[rú:lə]
	window	[windou]
	table	[téibl]

2. Listen and repeat. (Also show an object while saying.)

That is a pen.
pencil.
rubber,
ruler.
window.
table.

c) Intonation: Rising intonation in yes -no questions.

The following sentences have rising intonation on the stressed syllables.

1. Listen . Do not repeat.

This is a book.	Is this a book?
pen.	pen?
pencil.	pencil?
rubber.	rubber?
ruler.	ruler?

2. Listen and say 'same' or 'different'.

Example:

Teacher: This is a book. This is a book.

Students: Same.

Teacher: This is a book. Is this a book?

Students: Different

Are you ready?

1. This is a pen. This is a pen. (pause)

correct answer on the tape - same.

2. This is a pencil. Is this a pencil?

(pause) ---- different

3. This is a rubber. This is a rubber.

(pause) --- same

4. This is a ruler. Is this a ruler?

(pause) -- different

5. This is a window. This is a window.

(pause) --- same

6. Is this a window? Is this a window?

(pause) -----same

7. This is a table. Is this a table?

(pause) --- different

3. Listen and repeat. (The teacher writes the sentences with the intonation line on the board. Use hand-signal to show the rising intonation.)

Is this a	book?
	pencil?
	rubber?
	ruler?
	window?
	table?

Lesson 3

a) Word Stress : days of the week (Use a tape-recorder for this hour)

1. The teacher says the following words twice using a chart containing the meaning in Thai. Underline the stressed syllables.

<u>Sunday</u>	วันอาทิตย์	[sánda]
<u>Monday</u>	วันจันทร์	[mánda]
<u>Tuesday</u>	วันอังคาร	[tjú:zdi]
<u>Wednesday</u>	วันพุธ	[wénzdi]
<u>Thursday</u>	วันพฤหัสบดี	[oɔ':zdi]
<u>Friday</u>	วันศุกร์	[fráidi]
<u>Saturday</u>	วันเสาร์	[sátodi]

2. Students repeat the words after the teacher in chorus.

5. Students repeat the words by themselves.

b) 'Sentence Stress and Rhythm : shift stress in simple sentences

This is a book. V.S. This is a book.
 (not a pen) (not that one)

1. Listen. Do not repeat.

This is a	book.	This is a	book.
	pen.		pen.
	pencil.		pencil.
	rubber.		rubber.
	ruler .		ruler.
	window.		window.

2. Listen and say ' same' or 'different'

Example:

This is a book. This is a book. Students: same

This is a book. This is a book. Students: different

Are you ready?

1. This is a pón. This is a pón.

(pause) --- same

2. This is a rubber. This is a rubber.

(pause) --- same

3. This is a rubber. This is a rubber.

(pause) --- different

4. This is a pencil. This is a pencil.

(pause) --- different

5. This is a ruler. This is a ruler.

(pause) --- different

6. This is a desk. This is a desk.

(pause) --- same

3. Now listen and repeat. (in pairs)

This is a book.	This is a book.
pencil.	pencil.
rubber.	rubber.
ruler.	ruler.
window.	window.
table.	table.

Before going on to the fourth exercise, the teacher stops the tape and shows the students the difference between 'This is a pón' and 'This is a pen' as follows: (That explanation can be used, if necessary.)

The teacher picks up a pen saying, ' a pen' and picks up another thing else, shaking her head saying, ' not a ruler '. So ' This is a pón.'

The teacher picks up a ruler saying, ' This is a ruler ' pointing to another thing lying on the table nearby saying, ' not that one.'

(The teacher turns on the tape.)

4. Now say the sentences like the examples.

Example:

1. ถ้าครูพูด ' a pen not a ruler'

ให้นักเรียนพูดประโยคนี้ This is a pen.

เมื่อนักเรียนตอบแล้วจะมีคำตอบที่ถูกต้องตามมา ให้นักเรียนพูดตามอีกครั้ง

2. ถ้าครูพูด ' this pen not that one '

ให้นักเรียนพูดประโยคนี้ This is a pen.

Are you ready?

1. a ruler not a pen

(pause) --- This is a ruler.

2. a pencil not a desk

(pause) --- This is a pencil.

3. this rubber not that one

(pause) --- This is a rubber.

4. นี่คือน้ำต่าง ไม่ใช่ประตู

(pause) --- This is a window.

5. สิ่งนี้คือยางลบ ไม่ใช่สิ่งนั้น

(pause) --- This is a rubber.

6. สิ่งนั้นคือไม้บรรทัด ไม่ใช่สิ่งนี้

(pause) --- That is a ruler.

c) Intonation : answers to yes-no questions

1. Listen and repeat. (three times)

Is this a book?

Yes, it is.

Is that a pen?

No, it isn't.

2. Divide the students into two groups and say the following sentences alternatively. (The teacher writes the sentences on the board.)

a) Is this a pencil?

Yes, it is.

rubber?

ruler?

window?

table?

b) Is that a pencil?

No, it isn't.

rubber?

ruler?

window?

table?

Lesson 4

a) Word Stress : days of the week

1. The teacher says the following words once using a chart containing the meaning in Thai. Underline the stressed syllables.

<u>S</u> unday	วันอาทิตย์	[sʌndɪ]
<u>M</u> onday	วันจันทร์	[mʌndɪ]
<u>T</u> uesday	วันอังคาร	[tʃuːzɪ]
<u>W</u> ednesday	วันพุธ	[wɛnzɪ]
<u>Th</u> ursday	วันพฤหัสบดี	[θɜːzɪ]
<u>F</u> riday	วันศุกร์	[fraɪdɪ]
<u>S</u> aturday	วันเสาร์	[sætəɪ]

2. Students repeat the words after the teacher in chorus.

3. Students say the words by themselves in chorus and individually.

b) Sentence Stress and Rhythm : Shift stress in simple sentences

This is a book. This / That is a book, too.

1. The teacher picks up a book saying, ' This is a book', picking another book saying, ' This is a book, too', pointing to another book saying, ' That is a book, too!'

2. Do and practice as the above example.

This is a pencil.	This / That is a pencil, too.
rubber.	rubber,
ruler.	ruler,
window.	window,
table.	table,
desk.	desk,

c) Intonation : rising intonation in yes-no questions

Teacher:(holding a book) This is a book.

(showing another book) Is this a book?

Students: Yes, it is.

Teacher:(showing another book) Is this a book, too?

Students: Yes, it is.

1. Listen and repeat.

Is this a book, too?

pencil,

rubber,

ruler

window

table

2. Divide the students into two groups saying the following sentences alternatively. (Let the students act while they say them.)

Teacher	Group 1 (2)	Group 2 (1)
<u>This is a pencil.</u>	<u>Is this a pencil, too?</u>	<u>Yes, it is.</u>
rubber.	rubber	
ruler.	ruler	
book.	book	
pen.	pen	

Lesson 5

a) Word Stress : months of the year

1. The teacher says the following words twice using a chart containing the meaning in Thai. Underline the stressed syllables.

<u>January</u>	มกราคม -	[dʒánjuəri]
<u>February</u>	กุมภาพันธ์	[fébruəri]
March	มีนาคม	[ma:tʃ]
<u>April</u>	เมษายน	[eíprəl]
May	พฤษภาคม	[mei]
June	มิถุนายน	[dʒu:n]
<u>July</u>	กรกฎาคม	[dʒu:lái]

2. Students say the words in chorus after the teacher.

3. Students say the words by themselves in groups and individually.

b) Sentence Stress and Rhythm : commands

1. Listen carefully. Do not repeat.

Clap your hands.

Stámp your féet.

Nód your héads.

Ráise your hánds.

Tóuch your éyes.

2. Listen and repeat and act. (The teacher also acts as a guide.)

Clap your hands.

Stámp your féet.

Nód your héads.

Ráise your hánds.

Tóuch your éyes.

c) Intonation : falling intonation in wh-questions

1. Listen and repeat.

What is	this?	[wɒts ðɪs]
	that	
What are	these?	
	those	
	they	

2. The teacher gives the following examples:

T: What is this?

Ss: It is a book.

T: Is it a pen?

Ss: No, it is not.

3. Divide the students into two groups saying the above dialogue alternatively. The teacher gives a key word by showing an object.

Teacher: showing a pencil

Group 1: showing a pencil to group 2 saying, What is this?

Group 2: It is a pencil.

Group 1: Is it a pen?

Group 2: No, it is not.

Teacher : showing a rubber

Group 2: showing a rubber to group 1 saying, What is this?

Group 1: It is a rubber.

Group 2: Is it a ruler?

Group 1: No, it is not.

Practice the same with pen, ruler, book.

Lesson 6

a) Word Stress : months of the year

1. The teacher says the following words twice using a chart containing the meaning in Thai.

January	มกราคม	[dʒənʤuəri]
February	กุมภาพันธ์	[fəbruəri]
March	มีนาคม	[ma:tʃ]
April	เมษายน	[eɪprəl]
May	พฤษภาคม	[meɪ]
June	มิถุนายน	[dʒu:n]
July	กรกฎาคม	[dʒu:lai]

2. Students say the words after the teacher in chorus.

3. Students say the words by themselves in groups and individually.

b) Sentence Stress and Rhythm

Listen and repeat.

What is this ?
that

What are these ?
those
they

c) Intonation : a dialogue with falling intonation (tape)

1. Listen carefully. Do not repeat.

Peter: Hi! What's your name?

Jane: My name is Jane.

What's yours?

Peter: My name is Peter.

2. Listen and repeat.

Peter: Hi ! What's your name?

Jane: My name is Jane.

What's yours?

Peter: My name is Peter.

3. Divide the students into two groups (boys and girls) acting as Peter and Jane.

4. Volunteers are asked to say the dialogue in front of the class. They can use their real names.

Lesson 7

a) Word Stress : months of the year

1. The teacher says the following words twice using a chart containing the meaning in Thai. Underline the stressed syllables.

<u>August</u>	สิงหาคม	[ˈɔːgəst]
Sept <u>ember</u>	กันยายน	[sept <u>ém</u> bə]
Oct <u>ober</u>	ตุลาคม	[ɔkt <u>ó</u> bə]
Nov <u>ember</u>	พฤศจิกายน	[nuv <u>ém</u> bə]
Dec <u>ember</u>	ธันวาคม	[dis <u>ém</u> bə]

2. Students repeat the words after the teacher.

3. Students say the words by themselves in chorus and individually.

b) Sentence Stress and Rhythm : unstressed 'my' and 'your'

1. Listen. Do not repeat. The teacher points at that part of the body or object while she says the sentence.

This is my nose.
 head.
 hair.
 mouth.
 ruler.
 rubber.

2. Listen and repeat. Tell the student to point at the part of his/her body while he/she says the sentence.

This is my nose.
 head.
 hair.
 mouth.
 ruler.
 rubber.

3. The teacher points at the part of her body and the students say the sentences as follows:

That is your	nose.
	head.
	hair.
	mouth.
	eye.
	ear.

4. Two students, at a time, are asked to come in front of the class and say the sentences as follows:

Student 1: This is my nose. (pointing at his nose)

This is your eye. (pointing to his friend's eye)

Student 2: This is my mouth.

This is your hair.

c) Intonation : a dialogue with falling and rising intonation

1. Listen carefully. Do not repeat. (Write the dialogue on the board.)

A: What's this?

B: It's a book.

A: Is it a pen?

B: No, it isn't.

A: What is it?

B: It's a book.

2. Repeat altogether.

3. The teacher acts as A and the students as B. (Act and say.)

4. The students **act** as A and the teacher as B. (Let the students **do** in action, i.e., showing a book.)

5. Divide the students into two groups acting as A and B alternatively.

Lesson 8

a) Word Stress : months of the year

1. The teacher says the following words twice using a chart containing the meaning in Thai.

<u>A</u> ugust	สิงหาคม	[v:ga:st]
Se <u>p</u> tembor	กันยายน	[septémbə]
O <u>c</u> t <u>o</u> ber	ตุลาคม	[ʔktóubə]
No <u>v</u> ember	พฤศจิกายน	[nouvémbə]
De <u>c</u> ember	ธันวาคม	[disémbə]

2. Students say the words after the teacher.

3. Students say the words by themselves.

b) Sentence Stress and Rhythm

Listen and repeat.

This month is	January.
	February.
	March.
	April.
	July.
	August.
	December.

c) Intonation : itemization

1. Listen carefully. Do not repeat. (Also show the objects.)

I have a book.

I have a book and a pen.

I have a book, a pen, and a pencil.

2. The teacher writes the above sentences with the intonation line

on the board and let the students repeat after her.

3. The teacher picks things up one by one and the students say the sentences as follows:

pen apen

pencil a pencil and a pen

ruler a ruler, a pencil and a pen

I have a ruler, a pencil and a pen.

ruler a ruler

, rubber a rubber and a ruler

pencil a pencil, a rubber and a ruler

I have a pencil, a rubber and a ruler.

cat a|cat

dog a dog and a cat

hen a hen, a dog and a cat

I have a hen, a dog and a cat.

Lesson 9

a) Word Stress

1. The teacher says the following words twice, giving the meaning in Thai. Students listen.

father	พ่อ	[fa':tɔ]
mother	แม่	[má:tɔ]
brother	พี่ชาย, น้องชาย	[brá:tɔ]
sister	พี่สาว, น้องสาว	[sístɔ]
teacher	ครู	[tɕi:tɕɔ]

2. Students repeat the words after the teacher in chorus.

3. Students say the words by themselves.

b) Sentence Stress and Rhythm

Listen and repeat.

This is my father.
mother.
brother.
sister.
teacher.

c) Intonation : itemization (See also lesson 8)

1. Listen carefully. Do not repeat.

I have a book.

I have a book and a pen.

I have a book, a pencil and a pen.

I have a book, a pencil, a ruler and a pen.

2. The teacher writes the above sentences with the intonation line on the board and let the students repeat after her.

5. The teacher picks things up one by one and the students say the sentences as follows:

pen	a pen.
pencil	a pencil and a pen.
ruler	a ruler, a pencil and a pen.
	I have a ruler, a pencil and a pen.
cat	a cat
dog	a dog and a cat
hen	a hen, a dog and a cat
	I have a hen, a dog and a cat.

4. Volunteers are asked to act and say the sentences in front of the class.

Lesson 10

a) Word Stress

1. The teacher says the following words twice, giving the meaning in Thai.

morning	ตอนเช้า	[mɔːnɪŋ]
chalkboard	กระดานดำ	[tʃɔːkbɔːd]
classroom	ห้องเรียน	[klɑːsrʊm]
pupil	นักเรียน	[pjuːpɪl]

2. Students repeat the words after the teacher altogether.

3. Students say the words by themselves in chorus and individually.

b) Sentence Stress and Rhythm

Listen and repeat,

Good morning.
afternoon.
evening.
night.
bye.

c) Intonation : enumeration

1. Listen. Do not repeat.

A: How many pens do you have?

B: Four. One, two, three, four.

2. Listen and repeat.

3. Practice the same with

books ---three

rulers ---four

pencils --- six

rubbers ---five

4. Let the students count.

Teacher: Count four.

Students: One, two, three, four.

Teacher: Count five.

Students: One, two, three, four, five.

Teacher: Count three.

Students: One, two, three.

5. Volunteers are asked to say the dialogue.

Lesson 11

a) Word Stress

1. The teacher says the following words twice, giving the meaning by showing real objects or pictures.

orange	[ˈɒrɪndʒ]
apple	[ˈæpl]
water	[ˈwɔːtə]
coffee	[kəˈfi]
ice-cream	[aɪskrɪm]

2. Students repeat the words after the teacher.

3. Students say the words by themselves.

b) Sentence Stress and Rhythm : unstressed 'an'

1. Listen and repeat.

ˈapple
 an ˈapple
 ɪz an ˈapple
 This ɪz an ˈapple.
 ˈorange
 an ˈorange
 ɪz an ˈorange
 This ɪz an ˈorange.

Practice the same with 'ant, egg, arm, eye and elephant'.

(Make sure that the students pronounce 'an' as /ən/ correctly.)

c) Intonation: a dialogue ----- greeting (tape)

1. Listen. Do not repeat.

Peter: Good morning, Jane.

Jane: Good morning, Peter. How are you?

Peter: Very well, thank you.

How are you?

Jane: Very well, thank you.

2. Students repeat after the teacher altogether.
3. Divide the students into two groups acting as Peter and Jane.
4. Volunteers are asked to say the dialogue in front of the class.

Wash your face.

Clean the board

Close the door

2. The teacher says the sentences again and tells a student secretly how to react when he hears them so that the others can understand the meaning of all the sentences.

3. The teacher says the following sentences again and the students act when the sentences are heard.

Stand up.

Sit down.

Open your book.

Write your name.

Wash your face.

Clean the board.

Close the door.

4. Students repeat the sentences after the teacher.

5. Students say the sentences by themselves.

Lesson 13

a) Word Stress

Listen and repeat

walking	[wɔːkɪŋ]
drinking	[drɪŋkɪŋ]
eating	[iːtɪŋ]
sleeping	[sliːpɪŋ]

b) Sentence Stress and Rhythm : unstressed ' his ' and ' her '

Listen and repeat.

These	are	his	arms.
Those		her	hands.
They			logs.
			eyes.
			ears.

c) Intonation : rising intonation in requests (tape)

1. Listen. Do not repeat.

Stand up.	Please stand up.
Sit down.	sit down.
Open your book.	open your book.
Write your name.	write your name.
Close your book	close your book.

2. The teacher says the sentences in number one two sentences at a time. Students say whether they are the same or different.

T :	Stand up.	Stand up.
Ss:	different	
T :	Stand up.	Stand up.
Ss:	same	

T:	Open the book	Open the book.
Ss:	same	
T:	Open the book.	Open the book
Ss:	different	
T:	Write your name.	Write your name.
Ss:	different	

3. Students repeat the following sentences after the teacher. First with the falling intonation. Next with the rising intonation

Stand up

Sit down.

Open your book.

Write your name.

Close your book.

Close the door

4. Practice saying the above requests with ' please '.

Example.

Please stand up.

etc.

Lesson 14

a) Word Stress

The teacher says the following words twice. Students listen and repeat.

cleaning	[kliːniŋ]
dancing	[dɑːnsɪŋ]
writing	[raɪtɪŋ]
closing	[kləʊziŋ]

b) Sentence Stress and Rhythm : unstressed 'my', 'your', 'his', 'her'

Those	are	my	arms.
Those		your	hands.
They		his	legs.
			eyes.
			cars.

c) Intonation : introduction

1. Listen. Do not repeat. (tape)

A: Peter, this is Jane.

Peter: How do you do?

Jane: How do you do?

(Explain the situation.)

2. Students listen and repeat after the teacher altogether.

3. Divide the students into three groups acting as A, Peter and Jane.

4. Give other variables of names to the students such as:

(boys)

Paul

Tom

Bob

(girls)

Jennet

Alicé

Mary

5. Volunteers are asked to say the dialogue in front of the class.
(Shaking -hands may be used.)

(English names are more preferable because Thai names with the
. rising intonation sound unnatural to the Thai.)

Lesson 15

a) Word Stress

Listen and repeat.

reading	[ri:diŋ]
touching	[tʌtʃiŋ]
washing	[wɒʃiŋ]
crying	[kraiŋ]

b) Sentence Stress and Rhythm : unstressed ' our ' and ' their '

Listen and repeat.

Those	are	our	arms.
Those		their	legs.
They			eyes.
			hands.

c) Intonation : repeated responses to show surprise

1. Listen. Do not repeat. (tape)

1a. A: I have an elephant.

B: An elephant?

A: Yes, an elephant.

1b. A: I have a bird.

B: A bird?

A: Yes, a bird.

1c. A: Today is Monday.

B: Monday?

A: Yes, it's Monday.

2. Listen and repeat altogether.

3. Divide the students into two groups acting as A and B.

4. Volunteers are asked to say the dialogue in front of the class.

Lesson 16

a) Word Stress

Listen and repeat.

brushing	[brʌʃɪŋ]
combing	[kóumɪŋ]
sloeping	[slí:pɪŋ]
singing	[sɪŋɪŋ]

b) Sentence Stress and Rhythm

Listen and repeat.

It is an	egg.
	ant.
	apple.
	orange.
	elephant.

c) Intonation : a dialogue with falling and rising intonation

1. Listen. Do not repeat. (Use real objects.)

A: What are these?

B: They are rubbers.

A: Are they rulers?

B: No, they aren't.

A: What are they?

B: They are rubbers.

2. Listen and repeat. (Also show the objects.)

3. One student acts as A and the class as B.

4. Two students act as A and B .

Lesson 17

a) Word Stress

Listen and repeat.

opening	[óupənɪ]
cleaning	[klí:nɪ]
reading	[rí:dɪ]
• closing	[klóuzɪ]

b) Sentence Stress and Rhythm

1. Listen . Do not repeat. (The teacher tells one student secretly how to act when he hears the sentences so that the class can understand the meaning.)

Wásh your fáce.

Brúsh your téeth.

Comb your háir.

Clóse your óyes.

Ópen your óyes.

2. Students listen and act when they hear the sentences.

3. Divide the students into two groups. One group says the sentences, the other group acts.

4. Two students are asked to act in front of the class. One says the sentence and the other acts.

c) Intonation : a dialogue

Explain the situation first. (in Thai) Someone is walking ahead of you and dropping something on the floor.

1. Listen . Do not repeat. (tape)

A: Excuse me.

B: Yes?

A: Is this your pen?

B: Yes, it is. Thank you very much.

2. Listen and repeat altogether.

3. Divide the students into two groups acting as A and B.

4. Volunteers are asked to say the dialogue in real situation, i.e. one student is walking and dropping something ; the other picks it up and asks the former.

Lesson 18

a) Word Stress : revision of lesson 1

Read the following.

pencil	[pénsil]
rubber	[rʌbə]
ruler	[rú:lə]
window	[wíndəu]
table	[teíbl]

b) Sentence Stress and Rhythm : unstressed ' a '

Listen and repeat.

eat a banana

clean a table

clean a window

wash a table

c) Intonation : a dialogue (See also lesson 17.)

Explain the situation first. (in Thai) Someone is walking ahead of you and dropping something on the floor.

1. Listen . Do not repeat. (tape)

A: Excuse me.

B: Yes?

A: Is this your pencil?

B: Yes, it is . Thank you very much.

2. Listen and repeat.

3. Divide the students into two groups acting as A and B.

4. Volunteers are asked to say the dialogue in real situation, i.e. , one student is walking and dropping something on the floor; the other picks it up and asks the former.

Lesson 19

a) Word Stress : revision of lesson 3

Read the following words.

Sunday	[sʌndi]
Monday	[mʌndi]
Tuesday	[tju:zdi]
Wednesday	[wɒnzdi]
Thursday	[eə:zdi]
Friday	[fraɪdi]
Saturday	[sætədi]

b) Sentence Stress and Rhythm : unstressed ' to be '

Listen and repeat.

I			
You	is	a	teáchor.
He	an		púpil.
She	are		
We			teáchers.
They		are	púpils.

c) Intonation : rising intonation in yes-no questions

1. Listen and repeat.

Are you a teacher?	Yes, I am.
Am I	you are.
Is he	he is.
Is she	she is.

2. Divide the students into two groups to practice as above.

3. Listen and repeat.

Are you a teacher?

Am I

Is he

Is she

No, I'm not.

you aren't.

he isn't.

she isn't.

4. Divide the students into two groups to practice as above.

Lesson 20

a) Word stress : revision of lesson 5

Read the following.

January	มกราคม	[dʒʌnʃuəri]
February	กุมภาพันธ์	[fɛbruəri]
March	มีนาคม	[ma:tʃ]
April	เมษายน	[eɪprəl]
May	พฤษภาคม	[meɪ]
June	มิถุนายน	[dʒu:n]
July	กรกฎาคม	[dʒu:lái]

b) Sentence Stress and Rhythm : unstressed determiners

Read the following.

They	are	my	pencils.
		your	hands.
		his	noses.
		her	oranges.
		our	apples.
		their	

c) Intonation : expression to show that the listener is interested in what the other is speaking

1. Listen. Do not repeat. (tape)

1a. A: Ladda is a teacher.

B: Is she?

1b. A: I am in Pratom five.

B: Are you?

1c. A: My sister is five years old.

B: Is she?

(Stop the tape and explain the situation when this is spoken.)

2. Listen and repeat. (Divide the students into two groups.)

Group 1: Lada is a teacher.

Group2: Is she?

(Stop the tape and let the students practice in pairs.)

Group 1: I am in Pratom five.

Group2: Are you?

(Stop the tape and let the students practice in pairs.)

Group 2: My sister is five years old

Group 1: Is she?

(Stop the tape and let the students practice in pairs.)

Lesson 21

a) Word Stress : revision of lesson 7

Read the following.

August	สิงหาคม	[w:ˈgast]
September	กันยายน	[septɛmˈbɔ]
October	ตุลาคม	[ɔktəʊˈbɔ]
November	พฤศจิกายน	[nuvɛmˈbɔ]
December	ธันวาคม	[disɛmˈbɔ]

b) Sentence Stress and Rhythm : unstressed 'a' and 'an'

Read the following.

This is		book.
That is	a	desk.
It is		window.
		egg.
	an	apple.
		elephant.

c) Intonation : falling intonation in wh-questions

1. Listen and repeat.

What	am	I?
	are	you?
	is	he?
	is	she?
	are	we?
	are	they?

2. Listen and repeat.

A: What am I?

B: You are a teacher.

A: What are you?

B: I am a pupil.

A: What is he?

B: He is a teacher.

A: What is she?

B: She is a pupil.

A: What are we?

B: We are teachers.

A: What are they?

B: They are pupils.

3. Volunteers are asked to do the same .(in pairs)

o

o

Lesson 22

a) Word Stress : months of the years (revision of lesson 6 and 8)

Read the following.

January	มกราคม	[dʒəˈnjuəri]
February	กุมภาพันธ์	[fɛbruəri]
March	มีนาคม	[ma:tʃ]
April	เมษายน	[eɪprəl]
May	พฤษภาคม	[meɪ]
June	มิถุนายน	[dʒu:n]
July	กรกฎาคม	[dʒu:lai]
August	สิงหาคม	[ɔːgəst]
September	กันยายน	[septɛmbə]
October	ตุลาคม	[ɒktəʊbə]
November	พฤศจิกายน	[nouvɛmbə]
December	ธันวาคม	[disɛmbə]

b) Sentence Stress and Rhythm

1. Listen and repeat.

I	is	walking.
You	am	sleeping.
She	are	reading.
He		eating.
		drinking.

c) Intonation : rising intonation in yes-no questions

1. Listen . Do not repeat.

(tape)

I am walking.

Am I walking?

You are sleeping.

Are you sleeping?

He is reading.

Is he reading?

She is <u>writing</u> .	Is she <u>writing</u> ?
We are playing.	Are we playing?
They are drawing.	Are they drawing?

2. Listen and say ' same ' or ' different '.

Example:. T: I am walking. I am walking. (pause)

correct answer on the tape ' same'

T: I am walking. Am I walking?

Ss: different

1. You are sleeping.	You are sleeping.	(same)
2. 'Are you sleeping?	Are you sleeping?	(same)
3. He is reading.	Is he reading?	(different)
4. Is he reading?	He is reading.	(different)
5. She is writing.	Is she writing?	(different)
6. We are playing.	We are playing.	(same)
7. Are we playing?	Are we playing?	(same)
8. ' They are drawing.	Are they drawing?	(different)

3. Listen and repeat.

(The sentences are written on the board.)

Am I	walking?
Are you	sleeping?
Is he	reading?
Is she	playing?
Are we	writing?
Are they	drawing?

Lesson 23

a) Word Stress : revision of lesson 9

Read the following.

father	พ่อ	[fá:tɔ]
mother	แม่	[má:tɔ]
brother	พี่ชาย, น้องชาย	[brá:tɔ]
sister	พี่สาว, น้องสาว	[sístɔ]
teacher	ครู	[tí:tɔ]

b) Sentence Stress and Rhythm

Listen and repeat.

I		eating an orange.
You	is	drawing a cat.
He	am	reading a book.
She	are	cleaning a window.
We		washing the desk.

c) Intonation : falling intonation in wh-questions

1. Listen and repeat. (in chorus and individually)

What	am I	doing?
	are you	
	is he	
	is she	
	are we	
	are they	

2. Listen and repeat.

A: What	am I	doing?	B: You are	eating an	apple.
	are you		I am		
	is he		He is		
	is she		She is		
	are we		We are	eating apples.	
	are they		They are		

3. Divide the students into two groups acting as A and B alternatively.

4. Volunteers are asked to act and ask questions as above.

Lesson 24

a) Word Stress : revision of lesson 10

Read the following.

morning ตอนเช้า [mɔːnɪŋ]
 chalkboard กระดานดำ [tʃɔːkbɔːd]
 classroom ห้องเรียน [klaːsrʊm]
 pupil นักเรียน [pjuːpɪl]

b) Sentence Stress and Rhythm

1. Listen and repeat. (Write one as an example.)

1a. A: What are you doing?

B: Reading. I am reading.

A: What are you reading?

B: A book. I am reading a book.

1b. draw --- a cat

1c. drink --- coffee

2. Students practice in groups and pairs.

c) Intonation : a dialogue

1. Listen . Do not repeat.

Son: Dad, what are you doing?

Dad: I am reading. What are you doing, son?

Son: I am playing.

(Explain the situation.)

2. Listen and repeat.

3. Students act as 'Dad' and 'son'.

4. Volunteers are asked to say the dialogue.

(Give other choices for 'reading' like 'writing a letter' and 'working' and for 'playing' like 'drawing an elephant'.)

Lesson 25

a) Word Stress : revision of lesson 11

Reading the following.

orange	[ˈɒrɪndʒ]
apple	[ˈæpl]
water	[ˈwɔːtə]
coffee	[ˈkɒfi]
ice-cream	[aɪskrɪm]

b) Sentence Stress and Rhythm : revision of lesson 24

1. Listen and repeat.

1a. A: What are you doing?

B: Reading. I am reading.

A: What are you reading?

B: A book. I am reading a book.

1b. draw --- a cat

1c. drink --- coffee

1d. eat --- an apple

2. Students practice in groups and in pairs.

c) Intonation : a dialogue (See also lesson 24)

1. Listen . Do not repeat.

Son: Dad, what are you doing?

Dad: I am reading. What are you doing, son?

Son: I am playing.

2. Listen and repeat.

3. Volunteers are asked to say the dialogue.

(Use names like Jane, Peter, Jennet, Bob, and Tom in place of dad and son.)

Lesson 26

a) Word Stress : revision of lesson 12

Reading the following.

banana	[bəˈnɑːnə]
elephant	[ˈɛlɪfənt]
afternoon	เวลาบ่าย [ˈɑːftənʊːn]
different	แตกต่าง [dɪˈfrənt]

b) Sentence Stress and Rhythm

Listen and repeat.

1. A: What is Ládďa?
 B: A téacher. Ládďa is a téacher.
 A: Whó is a teacher?
 B: Ládďa. Ládďa is a teacher.
2. A: What is Sák?
 B: A púpil. Sák is a púpil.
 A: Whó is a pupil?
 B: Sák. Sák is a pupil.

c) Intonation : itemization

Read the following.

1. I have a	book and a	pen.
	cat	dog.
	ruler	rubber.
	pen	pencil.
	hen	cat.
	dog	hen.

2. I have a book, a pen and a pencil.

a pen, a pencil and a ruler.

a cat, a dog and a hen.

a ruler, a rubber and a pencil.

an egg, an apple and an orange.

(Practice until the students can say them correctly and
fluently.)

Lesson 27

a) Word Stress : revision of lesson 13

Read the following.

walking	[wɔːkɪŋ]
drinking	[drɪŋkɪŋ]
eating	[iːtɪŋ]
sleeping	[sliːpɪŋ]

b) Sentence Stress and Rhythm : shift stress in simple sentences

(See also lesson 3.)

This is a b'ók.	V.S.	This' is a book.
(not a pen)		(not that one)

1. Listen . Do not repeat.

b'ók
a b'ók
is a b'ók
This is a b'ók.

This'
This' is
This' is a
This' is a book.

(That explanation is used to show the difference between the two sentences above.)

2. Listen and repeat.

The teacher picks up a pencil saying, ' a p'encil ', and picks up another thing else, shaking her head saying, ' not a r'uler ',. Students say ' This is a p'encil.'

Let the students act and practice the same.

This is a	pencil.	(not a pen)
	rubber.	(not a ruler)
	ruler.	(not a rubber)
	window.	(not a door)
	table.	(not a desk)

The teacher picks up a ruler saying, ' This is a ruler ',
pointing to another thing lying on the table nearby saying, ' not that one '.

Students act and practice the same.

This is a	pencil.	(not that one)
	rubber.	
	ruler.	
	window.	
	table.	

c) Intonation : commands and requests

Read the following in pairs.

Stand <u>up</u> .	Please stand <u>up</u> .
Sit down.	sit down.
Clean the table.	clean the table.
Close the door.	close the door.
Open the window.	open the window.
Write your name.	write your name.

Lesson 28

a) Word Stress : revision of lesson 14

Read the following.

cleaning	[kli:nɪŋ]
dancing	[da:nsɪŋ]
writing	[raɪtɪŋ]
closing	[klaʊzɪŋ]

b) Sentence Stress and Rhythm : unstressed ' to be '

Read the following.

1.	I	is	a	teacher.
	You	am		pupil.
	He	are		
	She			

2.	I		walking.
	You	is	sleeping.
	He	am	playing.
	She	are	reading.
	We		writing.
	They		

c) Intonation : rising intonation in yes-no questions

Read the following.

Is this a book?
pencil?
ruler?
rubber?
window?

Is that a book, too?
pencil,
ruler,
rubber,
window,

Lesson 29

a) Word Stress : revision of lesson 15

Read the following.

reading	[ri:diŋ]
touching	[tʌtʃiŋ]
washing	[wɔ:ʃiŋ]
crying	[kri:ɪŋ]

b) Sentence Stress and Rhythm

Read the following.

Today is	Sunday.
	Monday.
	Tuesday.
	Wednesday.
	Thursday.
	Friday.
	Saturday.

c) Intonation : revision of lesson 14 and 20

1. Listen . Do not repeat.

A: Peter, this is Paul.

Peter: How do you do?

Paul: How do you do?

A: Peter is a teacher.

Paul: Is he?

2. Listen and repeat.

3. Students practice in groups. (Give other variables for names.)

Lesson 30

a) Word Stress : revision of lesson 16

Read the following.

brushing	[brʌʃɪŋ]
combing	[kóʊmɪŋ]
singing	[sɪŋɪŋ]
sleeping	[slí:pɪŋ]

b) Sentence Stress and Rhythm : (See also lesson 3)

This is a book. V.S. This is a book.

1. Listen. Do not report. (tape)

This is a <u>book</u> .	This <u>is</u> a <u>book</u> .
<u>pen</u> .	<u>pen</u> .
<u>pencil</u> .	<u>pencil</u> .
<u>rubber</u> .	<u>rubber</u> .
<u>ruler</u> .	<u>ruler</u> .

2. Listen and say 'same' or 'different'.

Example :

T: This is a book. This is a book.

Ss: same

T: This is a book. This is a book.

Ss: different

Are you ready?

1. This is a pen. This is a pen.

(pause) --- same

2. This is a rubber. This is a rubber.

(pause) --- same

3. This is a rubber. This is a rubber.

(pause) --- different

4. This is a pencil. This is a pencil.

(pause) --- different

5. This is a ruler. This is a ruler.

(pause) --- different

6. This is a desk. This is a desk.

(pause) --- same

3. Now listen and repeat. (in pairs)

This is a book.	This is a book.
pencil.	pencil.
rubber.	rubber.
ruler.	ruler.
window.	window.
table.	table.

Before going on to the fourth exercise, the teacher stops the tape and shows the students the difference between ' This is a book ' and ' This is a book ' as follows: (That explanation can be used ,if necessary)

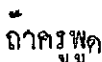
The teacher picks up a book saying, ' a book ' and picks up another thing else, shaking her head saying, ' not a pen '. So ' This is a book '.

The teacher picks up a ruler saying, ' This is a ruler ' pointing to another thing lying on the table nearby saying, ' not that one '.

(The teacher turns on the tape.)

4. Now say the sentences like the examples.

Example:

1. ' a pen not a ruler '

'ไต้กัเรียนพุดประโยควา ' This is a pen.'

เมื่อนักเรียนตอบแล้วจะมีคำตอบที่ถูกต้องตามมา ไ้ให้นักเรียนพูดตามอีกครั้ง

2. ถ้าคนพูด ' this pen not that one '

ให้นักเรียนพูดว่า 'This is a pen.'

Are you ready?

1. a ruler not a rubber

(pause) This is a ruler.

2. a p^éncil not a d^ésk

(pause) This is a pencil.

3. this rubber not that one

(pause) This is a rubber.

4. นึกคือน่าต่าง ไม่ใช้ประตุ

(pause) This is a window.

5. สิ่งนั้นคือไม้มรรทัด ไม่ใช่อะไร

(pause) That is a ruler.

6. สิ่งนี้คือยางลบ ไม่ใช่สิ่งนั้น

(pause) This is a rubber.

c) Intonation : answers to yes-no questions

1. Listen and repeat. (three times)

Is this a book? Yes, it is.

Is that a pen? No, it isn't.

2. Divide the students into two groups and say the following sentences.

(The sentences are written on the board.)

a. Is this a pencil? Yes, it is.
rubber?
ruler?
window?

b. Practice with negative answers.

ภาคผนวก ข.
บทเรียนปฐกสิสำหรับกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

Lesson 1

a) Pronunciation : / d / and / ð /

1	2
day	they
doe	though
die	thy
den	then

1. The teacher pronounces the above words - first in columns, then in rows. Students listen.

2. The teacher pronounces two words at a time; students say 'same' or 'different'.

Example: T: day day
 Ss: same
 T: day they
 Ss: different

3. The teacher says one word; students say 'column one' or 'column two'.

Example: T: they
 Ss: two
 T: day
 Ss: one

4. Students repeat the words after the teacher- first in columns, then in rows.

5. The teacher points to each word and students read it.

b) Vocabulary : book, pen, chair, desk, door, key

1. Use real objects. Students listen only.

(Teacher holds a book)	book - a	book - This is a	book.
	pen	pen	pen.
	chair	chair	chair.
	desk	desk	desk.
	door	door	door.
	key	key	key.

2. Things are lying on the table. Volunteers are asked to act- one by one. (No speaking at this stage.)

T: Show me a book. (The student does it.) Give me the book.
 Thank you.
 pen.

etc.

3. The teacher holds up a thing ;students say the word.

(Teacher holds a book.) Ss: a book
 a pen Ss: a pen
 etc.

c) Structure : This is a / That is a

1. The teacher touches or holds a book saying, ' This is a book.'

The teacher points to a book some distance from her saying,

' That is a book.'

(Make sure that the students get the idea of 'This' and 'That'.)

2. Oral Drill

Teacher holds a pen; every student does the same and says,

This is a pen.

Teacher points to a pen. Students do the same and say,

That is a pen.

Practice the same with:

1. book	2. chair	3. desk
4. pen	5. key	6. door
7. chair	8. book	9. desk

3. Some volunteers are asked to act and say the sentences.

d) Games: Give out each student a letter card. Divide the students into two groups. When the teacher holds up an object - a book, for example, the students who obtain the letter cards constituting the word come in front of the class and show them to the class. The group which is faster wins the games.

e) Writing : write the studied vocabulary five times for each word with a picture.

Example: book book book book book

(If there is not enough time, this part can be given as an assignment.)

Lesson 2

a) Pronunciation : / k-/ and / g-/

1	2
cap	gap
come	gun
cot	got
call	gall

Use the same technique as in lesson 1.

b) Vocabulary : revision of book, pen, chair, desk, door, key

Teacher to a student: Show me a pen. Give me the pen. Thank you
etc.

New vocabulary : pencil, rubber, ruler, table, window

1. Use real objects. Students listen only.

Teacher holds a pencil saying,

pencil	- a pencil	- This is a pencil.
rubber	rubber	rubber.
ruler	ruler	ruler.
table	table	table.
window	window	window.

2. Students listen and respond by acting only.

Teacher to a student: Show me a pencil.

Give me the pencil. Thank you.

etc.

c) Commands : perception stage

The teacher says the following commands. Students respond by acting only. (Practice 4-5 times.)

Stand up.

Sit down.

Clap your hands.

Take out your books.

d) Structure : This is a --- . / That is a ---.

1. The teacher touches or holds a pencil saying, ' This is a pencil.'

The teacher points to a ruler some distance from her saying,

' That is a ruler.'

2. Oral Drill :

Teacher holds a pencil; students do the same and say

' This is a pencil.'

Teacher points to a ruler; students do the same and say

' That is a ruler.'

1. rubber

2. pencil

3. table

4. ruler

5. window

6. chair

7. desk

8. table

9. rubber

c) Writing :

1. จงเติมอักษรที่หายไป

1. p _ n

2. d _ sk

3. do _ r

4. ch _ _ r

5. b _ _ k

6. de _ _

7. pe _

8. c _ _ ir

9. b _ ok

2. จงเขียนวงกลมล้อมรอบคำในคอลัมน์ B ที่เหมือนกับคำในคอลัมน์ A

A	B			
chair	pen	this	chair	door
book	that	book	door	took
pen	hen	den	pen	ten
desk	pen	desk	door	chair

Lesson 3

a) Pronunciation : /-k / and /-g /

1	2
pick	pig
back	bag
duck	dug
peck	pog

Use the same technique as in lesson 1.

b) Vocabulary: revision of the whole vocabulary in lesson 1 and 2 together with the structure ' This is a ... ' and ' That is a ... '.

c) Structure: Is this a ...? Yes, it is.
 No, it isn't.

1. Teacher gives examples:

T: This is a book. (Show a book.)

Is this a book?

Yes, it is.

T: This is a pen. (Show a pen.)

Is this a book?

No, it isn't.

2. Oral Drill : Use flash cards and pictures or objects.

Teacher shows a flash card- chair - Ss1: Is this a chair?

Teacher shows a picture of a chair - Ss2: Yes, it is.

Teacher shows a flash card - book - Ss2: Is this a book?

Teacher shows a picture of a pen. - Ss1: No, it isn't.

1. (card) desk (picture) desk

2. door window

3. (card)	window	(picture)	window
4.	pencil		pencil
5.	rubber		ruler
6.	rubber		rubber
7.	table		desk
8.	desk		desk

3. The teacher writes the following sentences on the board. Make a short generalization.

This is a book.

 Is this a book?

4. Oral Drill

T: This is a book. (holds a book)

Ss: Is this a book?

T: That is a ruler. (points to a ruler)

Ss: Is that a ruler?

1. This is a rubber.

2. This is a ruler.

3. That is a window.

4. That is a key.

5. This is a table.

6. That is a desk.

c) Writing : exercise in the book on page 2-3.

Lesson 4

a) Pronunciation : / l-/ and /r-/

1	2
led	red
lay	ray
lio	rye
low	row

Use the same technique as in lesson 1.

Song: to practice the sound /r/ and /l/

Row, row, row your boat,

Gently down the stream.

Merrily^o, merrily, merrily, merrily.

Life is but a dream.

(Let the students pretend to row a boat.)

b) Vocabulary : revision of the whole vocabulary studied in lesson 1-3

c) Structure : What is this? What is that?

1. The teacher gives examples:

T: What is this?

It is a pen.

T: What is that?

It is a door.

2. Oral Drill:

2a. Divide the students into two groups.

Teacher holds a book. Students in group 1 hold a book saying,

What is this?

Ss2: It is a book.

Teacher holds a pen. Students in group 2 hold a pen saying,

What is this?

Ss1: It is a pen.

etc.

2b. Teacher puts a book on the table and points to it. Students in group 1 point to it saying, What is that ?

Ss2: It is a book.

etc.

3. The teacher gives examples. Students listen and repeat.

T: Is this a pen ?

Ss: No, it isn't.

T: What is it ?

Ss: It is a book.

4. Volunteers are asked to say the dialogue in number 3.

d) Writing : Exercise on page 5.

Lesson 5

a) Pronunciation : /-n/ and /-l/

1	2
ten	tell
pin	pill
win	will
Ben	bell

Use the same technique as in lesson 1.

b) Vocabulary : shirt , dress , socks , shoes , trousers

These words will be practiced with the structure.

c) Structure : This is my - - - . / This is your - - - .

1. Example: Call one student to come in front of the class.

T: This is my pen. (point at her pen)

That is your pen. (point to the student's pen)

S: This is my pen. (point at his pen)

That is your pen. (point to the teacher's pen)

Ask about ten pairs of students to act as above.

2. Example : Call another student

T: This is my dress.

That is your dress.

S: This is my dress.

That is your dress.

Ask another five pairs of students to act as above.

d) Writing :

1. Change into questions

1. That is a window.

2. This is a rubber.

3. This is a desk.

4. That is a pencil.

5. This is a window.

2. Answer the questions

1. Is this a pen ?

.....

2. Is that a ruler?

.....

3. Is that a chair?

.....

4. Is that a table?

.....

5. Is this a window?

.....

Lesson 6

a) Pronunciation : / s~/ and / z~/

1	2
Sue	zoo
see	z
seal	zeal
sink	zinc

Use the same technique as in lesson 1.

b) Vocabulary . head , hair , ear , eye , nose , mouth , hand , arm , leg

Those words will be practiced with the structure.

1. The teacher touches her head and says ' This is my head.'

T: (to the students) Show me your head.

Students touch their heads and say ' This is my head.'

T: (touch her nose) This is my nose.

(to the students) Show me your nose.

Ss: (point at their noses) This is my nose.

etc.

2. Volunteers are asked to take the teacher's place.

Volunteer: This is my mouth.

(to the class) Show me your mouth.

Class: This is my mouth.

etc.

c) Games : ' Simon Says '

Volunteers are welcome.

d) Song : Head, shoulders, knees and toes,
Knees and toes,

Head, shoulders, knees and toes,

Knees and toes.

Eyes and ears and mouth and nose.

Head , shoulders, knees and toes.

(Let the students act while they sing.)

e) Writing : Exercise on page 6.

Lesson 7

a) Pronunciation : /-d/ and /-t/

1	2
bat	bad
bet	bed
mat	mad
let	led

Use the same technique as in lesson 1.

b) Vocabulary : revision of parts of the body

c) Structure : What 's this?

It's your head.

1. T: (touch her head) What's this?

Ss: (with the teacher's help) It's your head.

etc.

2. Ask two students to say as follows:

S1: What's this? (point at one part of his body)

S2: It's your

S1: What's this ? (point at one part of the other's body)

S2: It's my

etc.

d) Commands : Students respond by acting only.

Close your eyes.

Open your eyes.

Open your mouth.

Close your mouth.

Raise your hands.

Clap your hands.

e) Games : The teacher draws an incomplete picture of a boy and a girl on the board. Divide the students into two groups. (Boys and girls separately.) Each group has to complete the picture and write parts of the body. The group which is faster wins the game.

f) Writing : Vocabulary test

The teacher holds an object. The students write down the words in their books.

1. book	2. door
3. desk	4. key
5. chair	6. rubber
7. pencil	8. ruler
9. table	10. window

Assignment : Draw a picture of a boy or a girl and write parts of the body.

Lesson 8

a) Pronunciation : /d-/ and /ð-/

1	2
day	they
doe	though
die	thy
D	thee

Use the same technique as in lesson 1.

b) Vocabulary : name

c) Structure : his , her

1. Ask one student to come in front of the class.

T: My name is Tipawan.

Your name is - - - .

(point to a boy) His name is - - - .

(point to a girl) Her name is - - - .

2. Let the students practice by saying, My name is - - - .

(Teacher points at herself.) Ss: Your name is Miss Tipawan.

(Teacher points to one boy.) Ss: His name is - - - .

(Teacher points to one girl.) Ss: Her name is - - - .

Practice with 'his' and 'her' until the students can speak correctly.

3. T: What's my name?

Ss: Your name is Miss Tipawan.

T: What's his/her name? (Ask students to stand up one

Ss: His/ Her name is - - - . by one.)

4. The teacher asks questions. Students answer in their books.

T: What's my name ?

What's your name ?

What's his name ?

What's her name ?

5. Dialogue :

S1: Good morning.

S2: Good morning.

S1: What's your name ?

S2: My name is - - - .

What's yours ?

S1: My name is - - - .

d) Writing : Exercise on page 8.

Lesson 9

a) Pronunciation : /k-/ and /g-/ (revision)

1	2
cap	gap
come	gum
cot	got
call	gall

Use the same technique as in lesson 1.

b) Vocabulary and Structure:

1. Call a student to come in front of the class.

T: What's his name ?

Ss: His name is - - - .

T: What's this ?

Ss: It's his nose. (head, eye, ear, arm, etc.)

2. Oral Drill:

Example: Sak - book - This is his book.

Ladda - pencil - This is her pencil.

1. (student's name) chair
2. desk
3. pen
4. head
5. key
6. table
7. ruler
8. mouth
9. rubber
10. nose

(For experimental group,use the students' names in control group and vice versa.)

c) Writing : Write the above exercise

d) Reading : While the students are working, a group of six students are asked,at a time, to read lesson 4 and 5 in the book.

Lesson 10

a) Pronunciation : /-s/ and /-z/

1	2
bus	buzz
ice	eyes
rice	rise
niece	knees

Use the same technique as in lesson 1.

b) Vocabulary : water , ink , ice , ice-cream , rice , tea , meat , coffee

Use real objects for water, ink, rice, ice and pictures for the rest.

T: (show pictures or objects) This is water.

ink.

ice.

tea.

coffee.

Students ,first, listen and then repeat. etc.

c) Structure : This is X water.

1. Teacher holds a book saying, This is a book.

Teacher pours some water in her hand saying, This is water.

Write the two sentences on the board and make a short and simple

generalization.

2. Oral Drill : (Use objects and pictures.)

Example : (object) pen - Ss: This is a pen.

ruler- Ss: This is a ruler.

ice - Ss: This is ice.

1. ink

2. pen

3. rubber

4. pencil

5. table

6. meat

7. desk	8. coffee	9. ice-cream
10. water	11. key	12. chair

d) Writing : Write down the above exercise.

7. ear 8. elephant 9. orange
10. elephant

3b. T: table - That is a table.

T: egg - That is an egg.

1. ruler 2. eye 3. arm
4. chair 5. egg 6. elephant
7. table 8. key 9. apple
10. ant 11. ear 12. apple

3c. T: table - This is a table.

T: water - This is water.

T: eye - This is an eye.

1. egg 2. ear 3. rice
4. ice 5. arm 6. desk
7. orange 8. table 9. meat
10. coffee 11. elephant 12. ice-cream

d) Writing : Exercise 3c.

Lesson 12

a) Pronunciation : /-s/ and /-z/ (revision)

1	2
bus	buzz
ice	eyes
rice	rise
nicco	knees

Use the same technique as in lesson 1.

The teacher says the following words; students listen and repeat.

/-s/ books desks

/-z/ chairs keys pens doors pencils rubbers rulers tables
windows heads eyes ears hands arms legs

b) Structure : These are - - - . / Those are - - - .

1. Teacher holds a key saying ,

many keys

a pencil

many pencils

This is a key.

These are keys.

This is a pencil.

These are pencils.

2. Write the above sentences on the board. Make a short and simple generalization.

3. Oral Drill : Use objects and pictures.

T: keys - These are keys.

T: pens - These are pens.

1. rulers 2. books 3. pencils

4. windows 5. chairs 6. rubbers

7. doors 8. oranges 9. apples

4. Teacher points to a book saying, That is a book.
 many books Those are books.
 the windows Those are windows.

5. Write the above sentences on the board. Make a short generalization.

6. Oral Drill : Use oral drill 3.

c) Writing : Let the students make four sentences with 'These' and 'Those', accompanied with pictures.

Example: These are keys.

 Those are keys.

Lesson 13

a) Pronunciation : /iz/ after plural forms

Listen and repeat.

noses oranges roses faces classes glasses

b) Structure : 1. Are these - - - ? / Are those - - - ?

2. Yes, they are. / No, they aren't.

3. What are these? / What are those ?

1. Revision

1a. T: What is this ?

Ss: It is a pen.

T: Is it a book ?

Ss: No, it isn't.

T: What is it?

Ss: It is a pen.

1b. T: What is that ?

Ss: It is an apple.

T: Is it an orange ?

Ss: No, it isn't.

T: What is it ?

Ss: It is an apple.

1c. T: What is this ?

Ss: It is a rubber.

T: Is that a rubber, too ?

Ss: Yes, it is.

2. Oral Drill

T: (holds few keys) Are those keys ?

Ss: Yes, they are.

T: (holds few rulers) Are these rubbers ?

Ss: No, they aren't.

1. books - No 2. rulers - Yes

3. pencils - Yes 4. pens - Yes

5. chairs - No 6. eyes - Yes

7. oranges - No 8. apples - Yes

9. ants - Yes 10. eggs - No

3. T: What are these ? (holds a picture of apples)

Ss: They are apples.

T: Are they oranges ?

Ss: No, they aren't.

T: What are they ?

Ss: They are apples.

Practice with eggs , elephants , rubbers

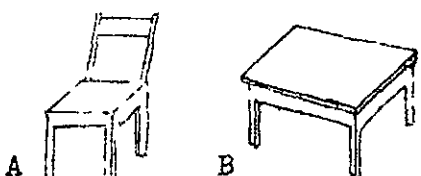
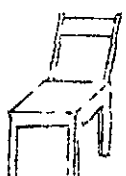
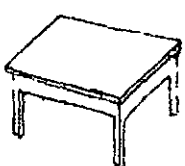
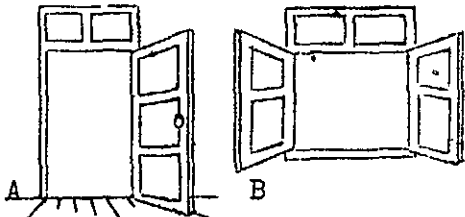
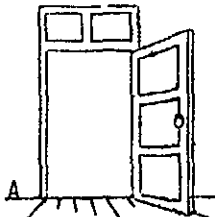
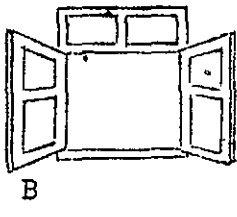
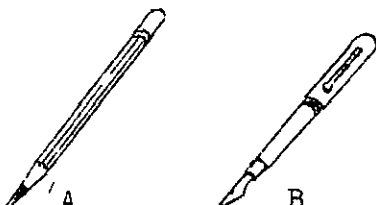
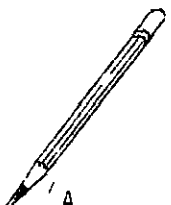
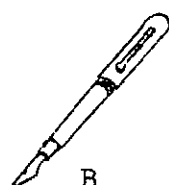
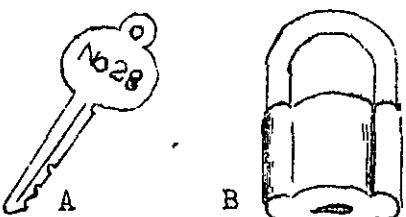
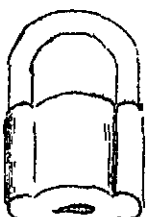
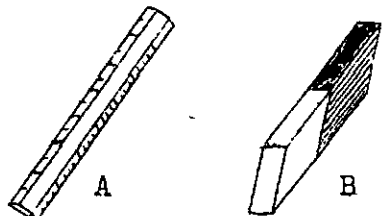
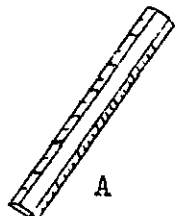
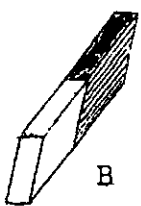
4. Divide the students into two groups to say the dialogue in number 3.

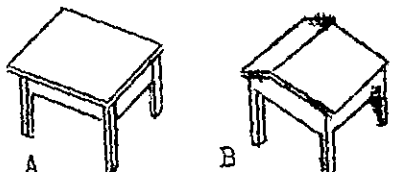
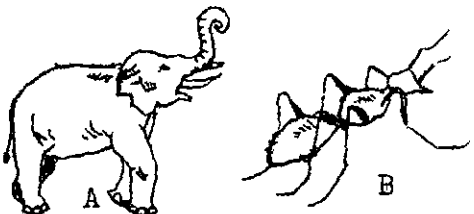
5. Volunteers are asked to say the dialogue in front of the class.

Lesson 14

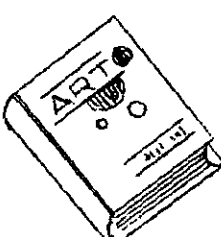
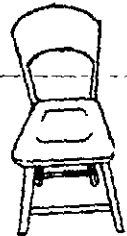
Test

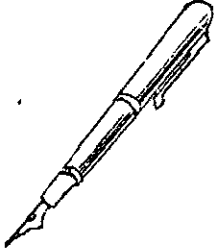
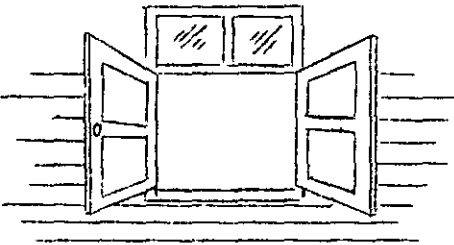
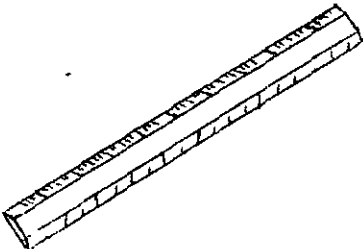
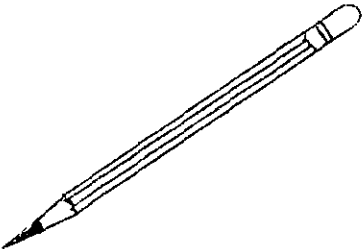
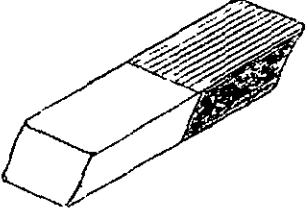
1. ภาพต่อไปนี้คือภาพ A และ B กำกับ จงเขียน A หรือ B ลงหน้าประโยคที่ตรงกับภาพ

 A B 	1. ___ This is a chair. ___ This is a table.
 A B 	2. ___ This is a door. ___ This is a window.
 A B 	3. ___ This is a pen. ___ This is a pencil.
 A B 	4. ___ This is a key. ___ This is a lock.
 A B 	5. ___ This is a rubber. ___ This is a ruler.

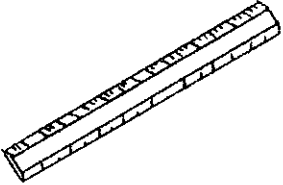
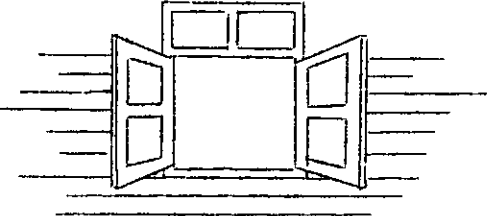
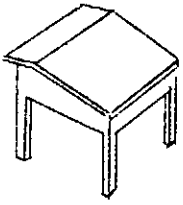
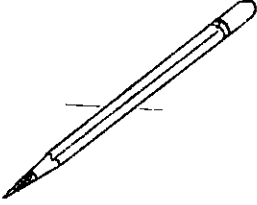
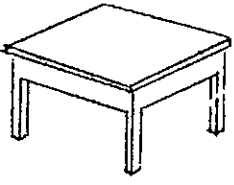
 A B	6. ___ This is a dosk. ___ This is a table.
 A B	7. ___ This is an ant. ___ This is an elephant.
 A B	8. ___ This is an egg. ___ This is an orange.

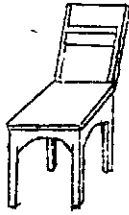
2. จงเขียนเครื่องหมาย / ลงหน้าคำตอบที่ถูกต้อง

	9. What is this? ___(a) It is a book. ___(b) It is a pen. ___(c) It is a pencil.
	10. What is this? ___(a) It is a chair. ___(b) It is a book. ___(c) It is a dosk.

	11. What is this? ___(a) It is a table. ___(b) It is a pen. ___(c) It is a pencil.
	12. What is this? ___(a) It is a door. ___(b) It is a table. ___(c) It is a window.
	13. What is this? ___(a) It is a chair. ___(b) It is a ruler. ___(c) It is a rubber.
	14. What is this? ___(a) It is a pen. ___(b) It is a pencil. ___(c) It is a table.
	15. What is this? ___(a) It is a window. ___(b) It is a ruler. ___(c) It is a rubber.

3. จงอ่านคำถามแล้วเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงข้างหน้าคำตอบที่ถูกต้อง

	16. Is this a book? ____(a) Yes, it is. ____(b) No, it isn't.
	17. Is this a ruler? ____(a) Yes, it is. ____(b) No, it isn't.
	18. Is this a window? ____(a) Yes, it is. ____(b) No, it isn't.
	19. Is this a table? ____(a) Yes, it is. ____(b) No, it isn't.
	20. Is this a pencil? ____(a) Yes, it is. ____(b) No, it isn't.
	21. Is this a desk? ____(a) Yes, it is. ____(b) No, it isn't.

22. Is this a chair?

____(a) Yes, it is.

____(b) No, it isn't.

4. จงเติม is หรือ are ลงในช่องว่าง

23. This ____ a pen.

24. That ____ a pen.

25. These ____ books.

26. Those ____ tables.

27. That ____ a window.

28. This ____ a key.

29. That ____ a rubber.

30. Those ____ rulers.

31. Those ____ pencils.

32. That ____ a desk.

5. จงเติม a หรือ an ลงในช่องว่าง ของว่างใดไม่ต้องเติมให้เขียน X

33. This is ____ chair.

34. That is ____ table.

35. These are ____ hands.

36. This is ____ egg.

37. That is ____ ant.

38. Those are ____ oranges.

39. This is ____ eye.

40. That is ____ water.

41. This is ____ rubber.

42. These are ____ elephants.

Lesson 15

a) Pronunciation : /tʃ/ and /ʃ/

1	2
chip	ship
chin	shin
cheep	sheep
chop	shop

Use the same technique as in lesson 1.

b) Structure : These are

our
their

 - - - .

1. Revision : my, your , his , her

Call a student to come in front of the class.

T: This is my hand.

This is your hand.

That is his hand. (Tell one student who is sitting

That is her hand. to hold up his/her hand.)

T: These are my eyes.

These are your eyes.

Those are his eyes.

Those are her eyes.

Few volunteers are welcome at this stage.

2. Call a student out.

T: These are my hands.

These are your hands.

These are our hands. (point to both's)

Let the students practice in pairs - to the one who sits opposite. The teacher gives key words by showing parts of her body or objects.

Example: Teacher touches her eyes.

S1 + S2 : (simultaneously) These are my eyes.

(point to the other's eyes) Those are your eyes.

(point to both's) These are our eyes.

key words : ears, arms, legs, shoes, socks

3. Call out a student.

T: (to the student) These are my hands.

Those are your hands.

Those are our hands.

(point to 4-5 students separately) Those are his hands.

(tell a group of students to hold up their hands)

Those are their hands.

Do the same with some girls and with boys and girls.

4. The teacher writes the following Substitution Table on the board.

Students read after the teacher and copy down in their books.

			chairs.
			pencils.
These	are	our	ears.
Those		their	arms.
			apples.
			shoes.

c) Writing : page 10-11 in the book

Lesson 16

a) Pronunciation : /-tʃ/ and /-ʃ/

1	2
ditch	dish
watch	wash
catch	cash
match	mash

Use the same technique as in lesson 1.

b) Vocabulary : wash, brush, tooth, comb

To be practiced with the structure.

c) Structure : revision of 'our' and 'their'

introduction of commands

1. T: This is my face.
This is your face.
These are our faces.
Those are their faces.

Volunteers are asked to do the same until the teacher is sure that her students can use 'our' and 'their' correctly.

2. T: This is my face. This is your face.
These are our faces. Those are their faces.

~~T: I am washing my face. (Teacher acts.)~~

~~T: (to the students) Wash your face. (Students act.)~~

T: I am brushing my teeth.

T: (to the students) Brush your teeth.

T: I am taking a bath.

T: (to the students) Take a bath.

T: I am combing my hair.

T: (to the students) Comb your hair.

3. Then the teacher says to the students and students act.

Wash your face.

Brush your teeth.

Take a bath.

Comb your hair.

4. Song: Let the students sing and act simultaneously.

1. This is the way we wash our faces ,

Wash our faces, wash our faces.

This is the way we wash our faces,

So early in the morning.

2. brush our teeth

3. take a bath

4. comb our hair

d) Reading : pages 12-13

e) Writing : page 11

Losson 17

a) Pronunciation : /ɔ/

Pronounce the following words after the teacher.

dog cot doll holiday what clock

b) Vocabulary: dog, hen, cat, touch, open, close, draw, clean,
write, read

1. Use pictures for 'cat, dog, and hen'.

This is a	cat.
	dog.
	hen.

Students read after the teacher.

2. T: What's this ?

Ss: It is a cat.

etc.

c) Structure : Commands and Requests

3. T: (acts) I am touching my nose. (to the students) Touch your nose.
eye. eye

etc.

T: (acts)	I am opening my	book.	Open your	book.
		mouth.		mouth.
		bag.		bag.

etc.

T: (acts) I am closing my book. Close your book.
eyes. eyes.

etc.

T: (acts) I am drawing an egg. Draw an egg in your book.

Show me the egg.

T: (acts) I am drawing a dog. Draw a dog in your book.

Show me the dog.

T: (acts) I am cleaning the board. Clean your desk.
chair.
bag.

T: (acts) I am writing my name on the board.

Write your name in your book.

T: (acts) I am reading my book. Read your book on page 14.

4. The teacher says the following sentences again; students act.

Touch your nose./mouth, eye, leg

Open your book./mouth, bag

Close your mouth./book, eyes

Draw an egg./chair, pencil

Clean your desk./table, bag

Write your name.

5. Write the above sentences on the board. Students read them three times.

6. To be polite, put the word 'please' in front the sentences.

7. Practice saying the requests with the word 'please' in front.

8. Volunteers are asked to give a command or request to their friends.

9. Copy the above commands.

Lesson 18

a) Pronunciation : / l / clusters

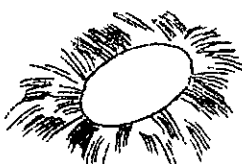
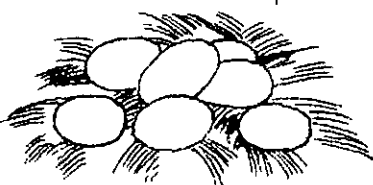
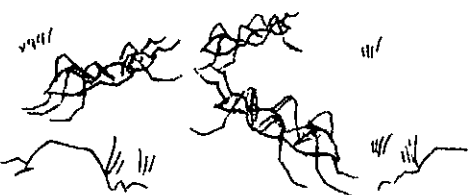
Listen and repeat.

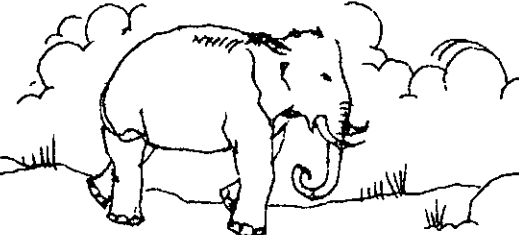
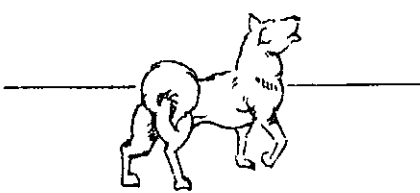
clue	clean	clap	clam	close
play	ply	plow	please	

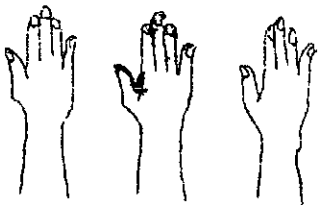
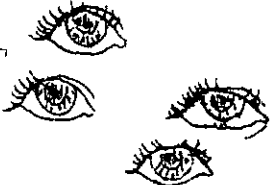
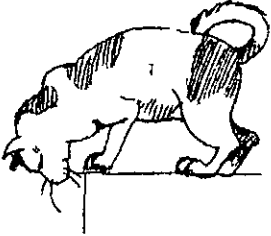
b) Structure : revision of commands and requests (See also lesson 17.)

Test

1. จงเขียน ✓ ลงหน้าข้อที่ถูกต้อง

	1. ___ This is an egg. ___ These are eggs.
	2. ___ This is an egg. ___ These are eggs.
	3. ___ This is an ant. ___ These are ants.
	4. ___ This is an ant. ___ These are ants.

	5. _____ This is an orange. _____ These are oranges.
	6. _____ This is an orange. _____ These are oranges.
	7. _____ This is an elephant. _____ These are elephants.
	8. _____ This is an elephant. _____ These are elephants.
	9. _____ This is a dog. _____ These are dogs.
	10. _____ This is a dog. _____ These are dogs.

	11. ____ This is a hand. ____ These are hands.
	12. ____ This is a hand. ____ Those are hands.
	13. ____ This is an eye. ____ These are eyes.
	14. ____ This is an eye. ____ These are eyes.
	15. ____ This is a cat. ____ These are cats.

c) Reading : page 16

Lesson 19

a) Pronunciation : /ɔɪ/

Listen and repeat.

boy toy noise point

b) Vocabulary : boy, girl, man, woman, teacher, pupil

c) Structure : I am - - - .

You are - - - .

He/ She is - - - .

1. Ask two students to come in front.

T: I am a woman.

(to the boy) You are a boy.

(to the girl) You are a girl.

Write the above sentences on the board. Students read.

2. Let everyone point at himself saying, 'I am a boy/girl', point to the teacher saying, 'You are a woman'. (4 times)

3. Two students (a boy and a girl) come in front and practice saying,

I am a boy / girl.

You are a girl / boy.

(Seven pairs of students practice this.)

4. Let the students who sit opposite each other practice the same.

5. Ask a student to come in front.

T: I am a woman.

(to the student) You are a girl / boy.

(point to a boy) He is a boy.

(point to a girl) She is a girl.

Write - 'He is a boy' and 'She is a girl' on the board.

Students read.

6. Let the students practice as follows: (two students at a time)

(point at himself) I am a boy.

(point to the other) You are a girl.

(point to a boy) (name) is a boy. He is a boy.

(point to a girl) (name) is a girl. She is a girl.

(Seven pairs of students practice this.)

7. Teacher (to a student) I am a teacher.

You are a pupil.

Let the class say - - - I am a pupil. (point at himself)

You are a teacher. (point to the teacher)

Practice individually.

8. Practice as follows:

I am a pupil.

You are a teacher.

(name) is a pupil. He is a pupil.

(name) is a pupil. She is a pupil.

Archan - - - is a man. He is a man.

9. Write the following Substitution Table on the board. Students read, then copy in their books.

1.

I am

a

boy.

girl.

You are

woman.

teacher.

pupil.

2.	He is	a	boy.
			man.
			teacher.
			pupil.
3.	She is	a	girl.
			woman.
			teacher.
			pupil.

Lesson 20

- a) Structure :
1. I'm not - - - .	You aren't a - - - .
He isn't - - - .	She isn't - - - .
2. Am I - - - ?	Are you - - - ?
Is he - - - ?	Is she - - - ?

Let the students practice as follows:

(First in chorus. Next some pairs of students practice in each number.)

1. T: I am a teacher. I'm not a pupil.

I am a woman. I'm not a girl.

Students point at themselves saying,

I'm a pupil. I'm not a teacher.

I'm a boy/girl. I'm not a girl/boy.

2. T: (to one student) You are a pupil. You aren't a teacher.

Let the students point to her saying, 'You are a teacher,

You aren't a pupil.'

Let the class point to her again saying, 'You are a woman.

You aren't a girl.'

Let the students practice in pairs.

3. T: (Call a boy to stand up and say to the class.)

He is a boy. He isn't a pupil.

He is a pupil. He isn't a teacher.'

The teacher calls a boy to stand up one by one. Students practice in chorus and individually.

4. T: (Call a girl to stand up and say to the class.)

She is a girl. She isn't a boy.

She is a pupil. She isn't a teacher.

Practice the same as in number 3.

5. The teacher writes down the following on the board, Students read and then copy.

I am a teacher.	I'm not a pupil.
You are a pupil.	You aren't a teacher.
He is a boy.	He isn't a girl.
She is a girl.	She isn't a boy.

6. T: I am a teacher. Am I a teacher ?
Ss:(with the teacher's help) Yes, you are.
T: Am I a pupil ?
Ss: No, you aren't.

Let the students practice the above individually by asking the class to answer.

7. T: (to a student) You are a pupil. Are you a pupil ?
S: Yes, I am.
T: Are you a teacher ?
S: No, I'm not.

Students practice in pairs.

8. T: (Call a boy to stand up and say to the class.)
Is he a boy ?
Class: Yes, he is.
T: Is he a girl ?
Class: No, he isn't.

Students practice individually.

9. T: (Call a girl to stand up and say to the class.)
Is she a girl ?
Class: Yes, she is.

T: Is she a boy ?

Class: No, she isn't.

Students practice individually.

10. The teacher writes the following on the board. Students read and copy.

1. Am I a teacher?

Yes, you are.

No, you aren't.

2. Are you a pupil ?

Yes, I am.

No, I'm not.

3. Is he a boy ?

Yes, he is.

No, he isn't.

4. Is she a girl ?

Yes, she is.

No, she isn't.

Lesson 21

a) Structure : 1. We are - - - . They are - - - .

2. What am I ? What are you ?

What is he ? What is she ?

1. Call two students and with the teacher's help, each says:

S1: I'm a pupil. You are a pupil.

S2: I'm a pupil. You are a pupil.

S1+S2: We are pupils.

Let the class practice - each student points at himself

saying, 'I'm a pupil', points to his opposite friend saying, 'You are a pupil', points at both himself and his friend saying, 'We are pupils'.

About eight pairs of students practice this.

2. The teacher calls a boy to stand up and says to the class: 'He is a boy', then to another one, 'He is a boy'. Point to both boys saying, 'They are boys'.

He is a pupil. He is a pupil.

They are pupils.

Students practice the same. First in chorus and then individually.

3. The teacher uses the same technique with girls.

T: She is a girl. She is a girl.

They are girls.

T: She is a pupil. She is a pupil.

They are pupils.

Students practice the same.

4. The teacher calls a boy to stand up saying, 'He is a pupil', then

to a girl, 'She is a pupil'. Point to both saying, 'They are pupils'.

Students practice the same.

5. Write the following on the board. Students read and copy.

1. I am a pupil. You are a pupil.

= We are pupils.

2. He is a pupil. He is a pupil.

= They are pupils.

3. She is a teacher. She is a teacher.

= They are teachers.

4. She is a teacher. He is a teacher.

= They are teachers.

6.

T: What am I ?

Ss: You are a teacher.

T: Am I a pupil ?

Ss: No, you aren't.

T: What am I ?

Ss: You are a teacher.

7.

T: What are you ?

Ss: I am a pupil.

T: Are you a teacher ?

Ss: No, I'm not.

T: What are you ?

Ss: I am a pupil.

8.

T: What is he ?

Ss: He is a pupil.

T: Is he a teacher ?

Ss: No, he isn't.

T: What is he?

Ss: He is a pupil.

9. T: What is she ?

Ss: She is a pupil.

T: Is she a teacher ?

Ss: No, she isn't.

T: What is she ?

Ss: She is a pupil.

10. Let the students write the following. The teacher uses questions as a guide.

My name is - - - .

I am a boy / girl. I'm not a girl / boy.

I am a pupil. I'm not a teacher.

I am in Precom 5 A / B.

Lesson 22

a) Pronunciation: / sl-/

Listen and repeat.

sleep slay slap

b) Vocabulary : walk, drink, sleep, clean, wash

(These will be practiced with the structure.)

c) Structure : the Present Continuous Tense

1. The teacher acts and says :

I am	walking.
	drinking the water.
	writing my name.
	cleaning the board.
	washing my hands. (There is a sink in the-
	sleeping. room.)

2. T: (to the students) Walk to the door. Ss: (act and say)

I'm walking to the door.

T: Walk to your desk.	Ss: I'm walking to my desk.
Drink the water	drinking the water.
Write your name.	writing my name.
Clean your desk.	cleaning my desk.
Wash your hands.	washing my hands.
Draw an egg.	drawing an egg.
Open your book.	opening my book.
Read your book	reading my book.
Close your book	closing my book.
Sleep on your desk.	sleeping on my desk.

3. The teacher acts, says the sentence and asks her students:

T: I am walking. What am I doing ?

Ss: (with the teacher's help) You are walking.

T: I am drinking the water. What am I doing ?

Ss: You are drinking the water.

Practice the same with: You are writing your name.

cleaning the board.

cleaning the table.

drawing an egg.

drawing an apple.

washing your hands.

closing the door.

4. The teacher asks a student to act; the others ask:

What are you doing ?

That student answers: I am - - - .

etc.

5. T: (to a student) Walk to the door.

(to the class) What is he doing ?

Class: He is walking to the door.

T: (to a girl) Draw an egg. What is she doing ?

Class : She is drawing an egg.

etc.

d) Song : Are you sleeping ?

Are you sleeping, are you sleeping?

Brother John, Brother John? (Sister Jane)

Morning bells are ringing,

Morning bells are ringing,

Ding, ding , dong,

Ding, ding, dong.

Half of the class (boys and girls seperately) pretends to sleep while the other half sings.

e) Reading : page 17

f) Writing : page 18 (as an assignment)

Lesson 23

Revision of the Present Continuous Tense

1. Write the following Substitution Table on the board. Students read and copy.

I		walking.
You	is	drinking.
He	am	writing.
She	are	reading.
We		closing the door.
They		opening the window.

2. Oral Drill:

T: I Ss: I am closing the door.

T: You Ss: You are closing the door.

1. She

2. He

3. I

4. They

5. You

6. We

7. She

8. I

9. Ladde

10. Sak

11. Peter

12. Jane

13. I

14. You

15. We

3. T: Class, what am I doing? (Teacher acts.)

Ss: You are cleaning the board.

T: Am I writing on the board?

Ss: No, you aren't.

T: What am I doing?

Ss: You are cleaning the board.

etc.

4. T: (to the class) Clean your desk. What are you doing?

Class: I am cleaning my desk.

T: Are you cleaning the window?

Class: No, I am not.

T: What are you doing?

Class: I am cleaning my desk.

etc.

5. T: (to a student) Write your name on the board.

(to the class) What is he doing?

Class: He is writing his name on the board.

T: Is he cleaning the board?

Class: No, he isn't.

T: What is he doing?

Class: He is writing his name.

etc.

6. T: (to a girl) Draw an egg.

(to the class) What is she doing?

Class: She is drawing an egg.

T: Is she drawing an elephant?

Class: No, she isn't.

T: What is she doing?

Class: She is drawing an egg.

etc.

7. Practice with a picture chart

Look at the picture and listen. Then repeat.

Drill 1.

Class: She is walking.

He is writing.

He is reading.

They are sleeping.

She is cleaning her hair.

She is combing her hair.

Drill 2 :

Group 1: Is she walking?

Group 2: Yes, she is.

Group 2: Is he writing?

Group 1: Yes, he is.

etc.

Drill 3:

Group 1: Is she writing?

Group 2: No, she isn't.

Group 2: Is he reading?

Group 1: No, he isn't.

etc.

Lesson 24

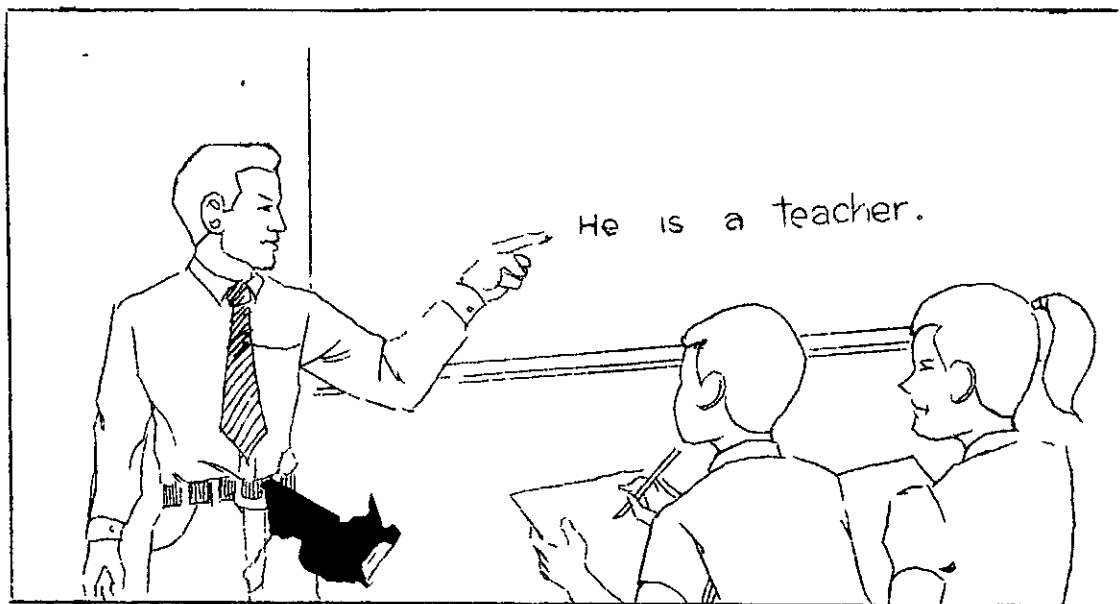
c) Pronunciation : / dr- /

Listen and repeat.

draw drink dream dry drew

b) Listening comprehension : (tape)

Listen, look at the picture and answer the questions.

The boy is Dang. He is a pupil.

The girl is Ladda. She is a pupil.

The man is the teacher. His name is Wit.

(Read it twice.)

Answer Sheet. (Only the answers are on the answer sheet.)

Write / in front of the right answer.

1. Is Dang a boy? (The question is read on the tape.)

____(a) Yes, he is.

____(b) No, he isn't.

2. Is Dang a girl?
 ____ (a) Yes, he is. ____ (b) No, he isn't.
3. Is Dang a pupil?
 ____ (a) Yes, he is. ____ (b) No, he isn't.
4. Is Ladda a boy?
 ____ (a) Yes, she is. ____ (b) No, she isn't.
5. Is Ladda a girl?
 ____ (a) Yes, she is. ____ (b) No, she isn't.
6. Is Ladda a pupil?
 ____ (a) Yes, she is. ____ (b) No, she isn't.
7. What is Dang?
 ____ (a) He is a boy. ____ (b) He is a girl.
8. What is Ladda?
 ____ (a) She is a boy. ____ (b) She is a girl.
9. Is the man a teacher?
 ____ (a) Yes, he is. ____ (b) No, he isn't.
10. What is his name?
 ____ (a) His name is Dang. ____ (b) His name is Wit.

c) Reading : page 19

d) Writing : page 20

Lesson 25

a) Oral Drill : Use the picture chart of lesson 23.

Drill 1.

Ss: She is walking.

She isn't writing.

Ss: He is writing.

He isn't reading.

Ss: He is reading.

He isn't sleeping.

etc.

Drill 2.

Group 1: What is she doing?

Group 2: She is walking.

Group 2: What is he doing ?

Group 1: He is writing.

etc.

b) Writing:

1. Underline 'is', 'am', 'are' in the bracket

Example: I (is, am, are) drawing an elephant.

1. A boy (is, am, are) sleeping.

2. A man (is, am, are) reading his book.

3. I (is, am, are) walking in the room.

4. Ladda (is, am, are) writing English.

5. Ladda and Nipon (is, am, are) closing the doors.

6. They (is, am, are) washing their hands.

7. She (is, am, are) cleaning the floor.

8. Pratoom (is, am, are) drinking coffee.

9. Chab (is, am, are) washing his face.
10. You (is, am, are) teaching English.
2. Put the word in the bracket in the right form.
 1. I am (open) _____ my book.
 2. We are (drink) _____ coffee.
 3. She is (read) _____.
 4. Chab is (write) _____ English.
 5. They are (wash) _____ their hands.
 6. My mother is (clean) _____ a chair.
 7. My father is (eat) _____ an orange.
 8. Pratoom is (draw) _____ an elephant.
 9. She is (walk) _____ in the room.
 10. You are (play) _____ football.

c) Reading : page 21-22

Lesson 26

The Present Continuous Tense (revision)

1. Oral Drill:

T: Are they sleeping ? (nod her head)

Ss: Yes, they are.

T: Are they eating ? (shake her head)

Ss: No, they aren't.

1. Am I drinking tea ? (yes)
2. Is she walking ? (no)
3. Are they opening the doors? (yes)
4. Are you drawing a cat ? (yes)
5. Is he sleeping ? (no)
6. Am I opening a box ? (yes)
7. Is he drawing a chair ? (yes)
8. Is she drinking water ? (no)
9. Are we reading ? (yes)
10. Is he writing his name ? (no)

2. Reading : page 24

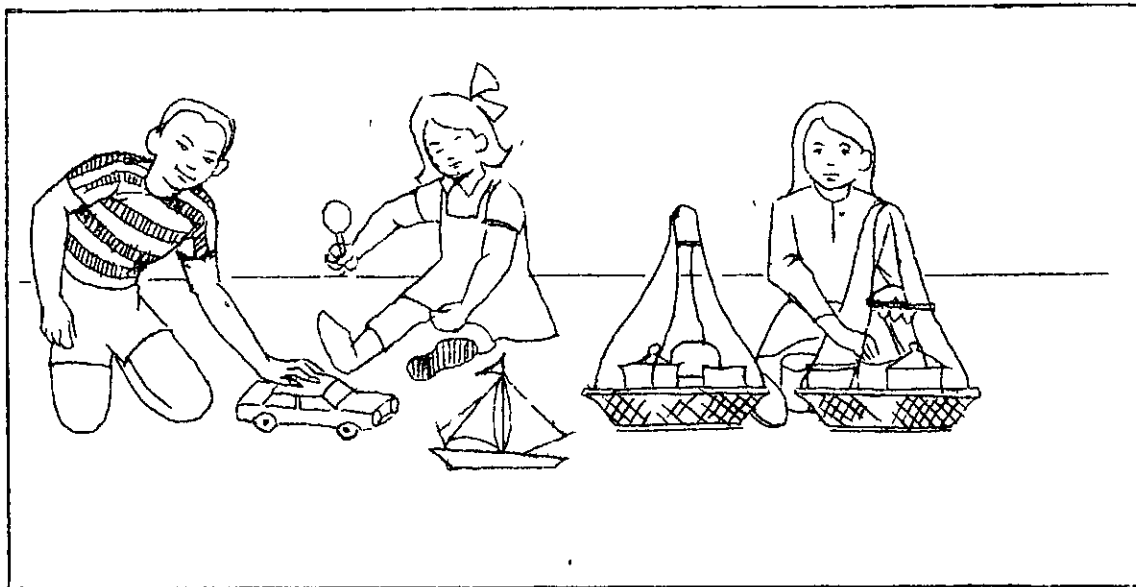
3. Writing : the above exercise

page 23

Lesson 27

Listening comprehension (to be practiced in the language laboratory)

นักเรียนจงฟังเรื่องต่อไปนี้และดูภาพประกอบ

Chab is a boy. He isn't a pupil.

Anong is a girl. She isn't a pupil.

They are not pupils.

Kanda is a woman. She isn't a teacher.

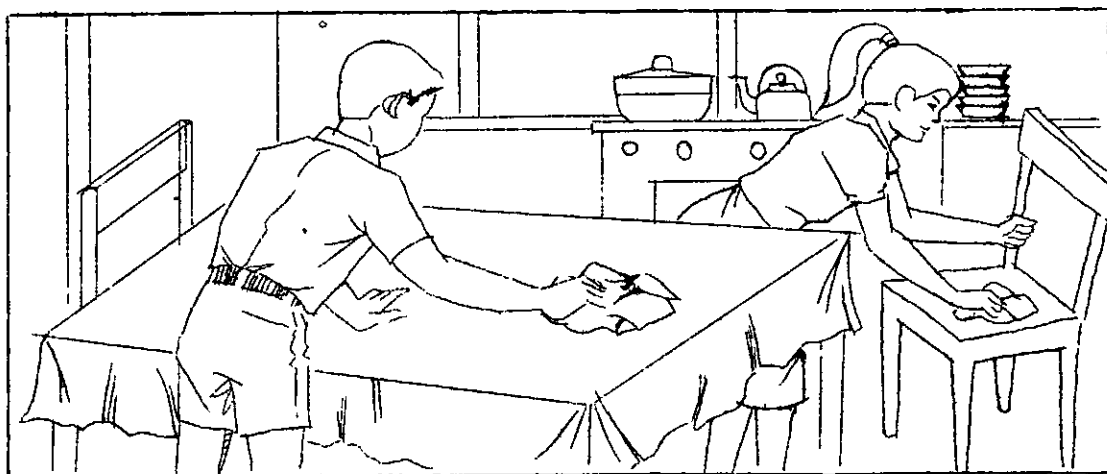
(To be read twice.)

ต่อไปนี้ขอให้นักเรียนฟังคำถาม และพูดตอบลงในเทป หลังจากคำตอบของนักเรียนแล้ว
จะมีคำตอบที่ถูกต้องตามมา ขอให้นักเรียนพูดตามอีกครั้ง

1. Is Chab a girl? (pause) --- No, he isn't. (pause)---
2. Is Chab a woman? (pause) --- No, he isn't. (pause)---

3. Is Chab a boy? (pause)--- Yes, he is. (pause)---
4. Is Anong a girl? (pause)--- Yes, she is. (pause)---
5. Is Anong a pupil? (pause)--- No, she isn't. (pause)---
6. Is Chab a pupil? (pause)--- No, he isn't. (pause)---
7. Are Chab and Anong pupils? (pause) --- No, they aren't.
(pause) ---
8. Is Kanda a teacher? (pause)--- No, she isn't. (pause)---
9. Is Kanda a girl? (pause) --- No, she isn't. (pause)---
10. Is Kanda a woman? (pause)--- Yes, she is. (pause) ---

เรื่องที่ ๒ นักเรียนจงฟังเรื่องและดูภาพประกอบ

He is cleaning a table.
She is cleaning a chair.

ต่อไปขอให้นักเรียนฟังคำถาม และพูดตอบลงในเทป หลังจากคำตอบของนักเรียนแล้ว
จะมีคำตอบที่ถูกต้องตามมา ขอให้นักเรียนพูดตามอีกครั้ง

1. Is he cleaning a table ? (pause) - - - Yes, he is. (pause) - - -
2. Is he cleaning a chair ? (pause) - - - No, he isn't. (pause) - - -
3. Is she cleaning a chair ? (pause) - - - Yes, she is. (pause) - - -
4. Is she cleaning a table ? (pause) - - - No, she isn't. (pause) - - -
5. What is she doing ? (pause) - - - She is cleaning a chair.
(pause) - - -
6. What is he doing ? (pause) - - - He is cleaning a table.
(pause) - - -

Lesson 28

the Present Continuous Tense : (revision)

1. Use the picture chart of lesson 23.

Group 1: She is walking.

Group 2: Is she writing ?

Group 1: No, she isn't.

Group 2: What is she doing ?

Group 1: She is walking.

Group 2: He is writing.

Group 1: Is he reading ?

Group 2: No, he isn't.

Group 1: What is he doing ?

Group 2: He is writing.

2. One student acts in front of the class; the others ask a question, then he gives the answer.

Example: (The student closes the door.)

The others : What are you doing ?

The student: I am closing the door.

etc. .

3. T: (writes on the board) What am I doing ?

Ss: You are writing.

T: What am I writing ?

Ss: You are writing your name.

The teacher asks one student to act.

Group 1: What is he / she doing ?

Group 2: He / She is reading.

Group 1: What is he reading ?

Group 2: He is reading a book.

Practice this by asking few students to act.

4. The teacher writes the following on the board. Let the students practice as in number 3 orally, then write down in their books.

1. eat	---	an orange
2. draw	---	an egg
3. clean	---	a window
4. read	---	a book
5. wash	---	his hands
6. write	---	her name
7. clean	---	the board
8. close	---	the door

Lesson 29

Drama : Use a tape-recorder

1. The teacher writes the song on the board. Students repeat each verse after the teacher first, then say it by themselves. The teacher turns on the tape-recorder. Students sing and act altogether twice.

2. Divide the students into seven groups. Each group sings and acts in front of the class respectively.

Group 1: This is the way we wash our clothes,
Wash our clothes, wash our clothes.
This is the way we wash our clothes,
So early Monday morning.

Group 2: Iron our clothes ---- Tuesday

Group 3: Sweep the floor ---- Wednesday

Group 4: Clean the floor ---- Thursday

Group 5: Mend our clothes ---- Friday

Group 6: Cook the rice ---- Saturday

Group 7: Go to church ---- Sunday

(To make it more realistic, ask the students to bring things like needles and thread, pieces of cloth, etc., the previous day.

3. Let each group sing his part again. When the 1st group finishes, the other groups ask :

What are you doing ?

1st group: We are washing our clothes.

the others: When ?

1st group: Monday morning.

etc.

Lesson 30

Revision

(Every number will be practiced in situation, i.e., students hold or point at something so that they can understand the meaning of what they are saying.)

1. This & That

Ss: (hold a pen) This is a pen.

etc.

Ss: (point to a pen) That is a pen.

etc.

2. These & Those

Ss: (hold few pens) These are pens.

etc.

Ss: (point to some pens) Those are pens.

etc.

3. T: What is this / that ?

Ss: It is a pen.

T: Is it a pencil ?

Ss: No, it isn't.

T: What is it ?

Ss: It is a pen.

etc.

4. T: What are these / those ?

Ss: They are pencils.

T: Are they rulers ?

Ss: No, they aren't.

T: What are they ?

Ss: They are pencils.

etc.

5. my, your, his, her, our, their

5a.	My	name is	- - - .
	Your		
	His		
	Her		

5b.	This	is	my	nose.
	That		your	mouth.
			his	face.
			her	pencil.

5c.	These	are	my	eyes.
	Those		your	ears.
			his	arms.
			her	hands.
			our	pens.
			their	pencils.

6. I, You, He, She, We, They

6a.	I	is	a	pupil.
	You	am		teacher.
	He	are		boy.
				man.
	I			pupil.
	You			teacher.
	She			girl.
				woman.
	We	are		boys.
	They			girls.
				teachers.
				u als.

6b.	Is	I	a	teacher ?	(Yes)
	Am	you		pupil?	(No)
	Are	he			
		she			

6c.	What	is	I ?	You are a - - - .
		am	you?	etc.
		are	he?	
			she?	

ภาคผนวก ก.
แบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงเน้นหนัก
จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ

แบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงเน้นหนัก จังหวะ และระดับเสียงสูงต่ำ

(การทำแบบทดสอบนี้กระทำในห้องปฏิบัติการทางภาษา (Language laboratory)

นักเรียนจะได้ฟังแบบทดสอบทั้งหมด รวมทั้งคำสั่งจากเทปบันทึกเสียง ยกเว้นส่วนที่เขียนว่า "นักเรียนพูด" ส่วนที่เขียนว่า "เสียงจากเทป" จะไม่มีปรากฏบนแบบทดสอบ)

ในการทำแบบทดสอบครั้งนี้ นักเรียนไม่ต้องเขียนสิ่งใดทั้งสิ้นลงบนกระดาษคำตอบ แต่ นักเรียนต้อง พูด ตอบลงในเทปทุกครั้งในส่วนที่เขียนว่า "นักเรียนพูด" โดยรอฟังเสียงจากเทปบอก ลำดับข้อก่อนที่นักเรียนจะพูดทุกครั้ง กรุณาพูดด้วยเสียงที่ดังและชัดเจนทุกครั้ง

กรณีนอกข้อ ของนักเรียน "นักเรียนพูด" ชื่อ

กรุณาฟังคำสั่งต่อไป

ตอนที่ ๑

นักเรียนจงอ่านคำต่อไปนี้ทีละคำ โดยรอฟังการบอกลำดับข้อจากเทปก่อนทุกครั้ง

ตัวอย่าง

1. pen

2. desk

(เสียงจากเทปพูดว่า ข้อหนึ่ง) นักเรียนจึงพูด pen

(เสียงจากเทปพูดว่า ข้อสอง) นักเรียนจึงพูด desk

ต่อไปขอให้นักเรียนเริ่มต้นพูดได้แล้ว กรุณาพูดด้วยเสียงที่ดังและชัดเจน

(เสียงจากเทป ข้อหนึ่ง)

๑. นักเรียนพูด rubber

(เสียงจากเทป ข้อสอง)

๒. นักเรียนพูด ruler

(เสียงจากเทป ข้อสาม)

๓. นักเรียนพูด teacher

(เสียงจากเทป ข้อสี่)

๔. นักเรียนพูด pupil

(เสียงจากเทป ข้อห้า)

๕. นักเรียนพูด orange

(เสียงจากเทป ข้อหก)

๖. นักเรียนพูด morning

(เสียงจากเทป ข้อเจ็ด)

๗. นักเรียนพูด sleeping

(เสียงจากเทป ข้อแปด)

๘. นักเรียนพูด washing

(เสียงจากเทป ข้อเก้า)

๙. นักเรียนพูด July

(เสียงจากเทป ข้อสิบ)

๑๐. นักเรียนพูด opening

(เสียงจากเทพบุตร ขอสืบเชื้อ)	๑๑. นักเรียนพูด	December
(เสียงจากเทพบุตร ขอสืบสอง)	๑๒. นักเรียนพูด	Saturday
(เสียงจากเทพบุตร ขอสืบสาม)	๑๓. นักเรียนพูด	January
(เสียงจากเทพบุตร ขอสืบสี่)	๑๔. นักเรียนพูด	elephant
(เสียงจากเทพบุตร ขอสืบห้า)	๑๕. นักเรียนพูด	afternoon

จบตอนที่ ๑

ตอนที่ ๒

ต่อไปนี้จะเป็นการสนทนาระหว่างนักเรียนกับเสียงจากเทป ให้นักเรียนพูดส่วนที่เขียนว่า "นักเรียนพูด" โดยรอฟังเสียงจากเทปออกลำดับข้อก่อนทุกครั้ง

ตัวอย่าง (เสียงจากเทปพูด) Is this a book?

(เสียงจากเทปพูด ข้อหนึ่ง) นักเรียนจึงพูด Yes, it is.

และรอฟังเสียงจากเทปต่อไป

ต่อไปขอให้นักเรียนเริ่มต้นพูดได้แล้ว กรุณาพูดด้วยเสียงที่ดัง และชัดเจน

(เสียงจากเทป) (นี่คือนั่งหนังสือ ไม่ใช่ปากกา)

(เสียงจากเทปพูด ข้อหนึ่ง) 1. นักเรียนพูด This is a book.

(เสียงจากเทป) (สิ่งนี้คือนั่งหนังสือ ไม่ใช่สิ่งนั้น)

(เสียงจากเทปพูด ข้อสอง) 2. นักเรียนพูด This is a book.

(เสียงจากเทป) (What's this ?)

(เสียงจากเทปพูด ข้อสาม) 3. นักเรียนพูด It is a desk.

(เสียงจากเทป) (What's that ?)

(เสียงจากเทปพูด ข้อสี่) 4. นักเรียนพูด It is a window.

(เสียงจากเทป) (Is it a hen ?)

(เสียงจากเทปพูด ข้อห้า) 5. นักเรียนพูด No, it isn't. It is an ant.

(เสียงจากเทป) (What are those ?)

(เสียงจากเทปพูด ข้อหก) 6. นักเรียนพูด They are my books.

(เสียงจากเทป) (Are they his books ?)

(เสียงจากเทปพูด ข้อเจ็ด) 7. นักเรียนพูด No, they aren't.

- (เสียงจากเทพ) (What day is it today ?)
 (เสียงจากเทพพูดข้อแปด) 8. นักเรียนพูด Today is Monday.
- (เสียงจากเทพ) (What are you ?)
 (เสียงจากเทพพูดข้อเก้า) 9. นักเรียนพูด I am a pupil.
- (เสียงจากเทพ) (Are you a teacher ?)
 (เสียงจากเทพพูดข้อสิบ) 10. นักเรียนพูด No, I am not.
- (เสียงจากเทพ) (What am I ?)
 (เสียงจากเทพพูดข้อสิบเอ็ด) 11. นักเรียนพูด You are a teacher.
- (เสียงจากเทพ) (What are you doing ?)
 (เสียงจากเทพพูดข้อสิบสอง) 12. นักเรียนพูด I am eating.
- (เสียงจากเทพ) (What are you eating ?)
 (เสียงจากเทพพูดข้อสิบสาม) 13. นักเรียนพูด I am eating an apple.
- (เสียงจากเทพ) (What is Sak ?)
 (เสียงจากเทพพูดข้อสิบสี่) 14. นักเรียนพูด Sak is a teacher.
- (เสียงจากเทพ) (ท่านต้องการให้เพื่อนปิดประตูให้)
 (เสียงจากเทพพูดข้อสิบห้า) 15. นักเรียนพูด Close the door.

ตอนที่ ๓

ต่อไปนี้จะเป็นการสนทนาระหว่างนักเรียนกับเสียงจากเทป ให้นักเรียนพูดส่วนที่เขียนว่า "นักเรียนพูด" โดยรอฟังเสียงจากเทปบอกลำดับข้อก่อนทุกครั้ง

ตัวอย่าง (เสียงจากเทปพูดข้อหนึ่ง) 1. นักเรียนพูด I have a book.

(เสียงจากเทป) (I have a book, too.)

ต่อไปขอให้นักเรียนเริ่มต้นพูดได้แล้ว กรุณาพูดด้วยเสียงที่ดังและชัดเจน

(เสียงจากเทปพูดข้อหนึ่ง)

1. นักเรียนพูด Is this a book ?

(เสียงจากเทป)

(Yes, it is.)

(เสียงจากเทปพูดข้อสอง)

2. นักเรียนพูด Is that a book, too ?

(เสียงจากเทป)

(No, it isn't.)

(เสียงจากเทปพูดข้อสาม)

3. นักเรียนพูด What is it ?

(เสียงจากเทป)

(It's a pen.)

(เสียงจากเทปพูดข้อสี่)

4. นักเรียนพูด What's your name ?

(เสียงจากเทป)

(My name is Tipewan.)

(เสียงจากเทปพูดข้อห้า)

5. นักเรียนพูด Are you a pupil ?

(เสียงจากเทป)

(No, I'm not.)

(เสียงจากเทปพูดข้อหก)

6. นักเรียนพูด What are you ?

(เสียงจากเทป)

(I am a teacher. What are you ?)

(เสียงจากเทปพูดข้อเจ็ด)

7. นักเรียนพูด I am a pupil .

(เสียงจากเทป)

(What do you have ?)

(เสียงจากเทปพูดข้อแปด)

(เสียงจากเทป)

(เสียงจากเทปพูดข้อเก้า)

(เสียงจากเทป)

(เสียงจากเทปพูดข้อสิบ)

(เสียงจากเทป)

(เสียงจากเทปพูดข้อสิบเอ็ด)

(เสียงจากเทป)

(เสียงจากเทปพูดข้อสิบสอง)

(เสียงจากเทป)

(เสียงจากเทปพูดข้อสิบสาม)

(เสียงจากเทป)

(เสียงจากเทปพูดข้อสิบสี่)

(เสียงจากเทป)

(เสียงจากเทปพูดข้อสิบห้า)

8. นักเรียนพูด I have a cat, a dog, and a hen.

(How many pens do you have ?)

9. นักเรียนพูด Three. - One, two, three.

(สมมติว่านักเรียนเดินไปกับเพื่อนคนหนึ่งและไปพบเพื่อนอีกคนหนึ่ง)

10. นักเรียนพูด Good morning. How are you ?

(Very well, thank you. How are you?)

11. นักเรียนพูด Very well, thank you.

(นักเรียนแนะนำให้ Peter รู้จักกับ Jane)

12. นักเรียนพูด Peter, this is Jane.

(How do you do ? Jane is a teacher.)

13. นักเรียนพูด Is she ?

(สมมติว่านักเรียนอยู่ในห้องนั่งเล่นกับคุณพ่อ)

14. นักเรียนพูด Dad, what are you doing?

(I'm reading. What are you doing ?)

15. นักเรียนพูด I am drawing a dog.

จบการทดสอบ

○